

လင်းညိုရွှေ

ရင် ဝှက် တမ်း က ဗျာ

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၃၃၀၇၁၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၃၇၀၇၁၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသစ်လွင် (ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေတိုက်)

၁၁၃၊ ရွှေပြည်သာလမ်း၊ သာကေတ။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်မင်းလှ (လင်းလက်အိမ်ပုံနှိပ်တိုက်)

(၂/မြန်မာ့ဟိုတယ်နှင့်ခရီးသွားဝင်း)

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၅၀၀) ကျပ်

၁၉၇. ၈၇

လင်းညှို့သွေး

ရင်ဂွက်တမ်းကဗျာ/ လင်းညှို့သွေး ။ - ရန်ကုန်
ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ ၂၀၁၀။

၁၄၅ - စာ ၂၃ x ၂၁ စင်တီ။

(၁) ရင်ဂွက်တမ်းကဗျာ

လင်းညှို့သွေး

ရင်ဝှက်တမ်းကဗျာ

BURMESE
CLASSIC

တိတ်တခိုးအချစ်ဆိုတာ
ကိုယ်နလုံးသားကိုယ် ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး
အငြိုးမရှိဘဲ မိုက်ပုတ်နေရတာမျိုးပါလား
သူငယ်ချင်းမလေးရယ်...

လင်းညို့သွေး၏ ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

၁။ အသည်းခွဲဖက်ရှင်

၂။ တိမ်တိုက်တို့ရဲ့ အသွင်ကွဲရာသီ

၃။ ကိုယ်တိုင်ရိုက်ချိုးတဲ့ ပဉ္စမံနံရိုး

၄။ ဒဏ်ရာစက်လက် ဒိုင်ယာရီ

၅။ ရွှေမင်းသမီးရဲ့ပျော်တော်ဆက်

(မျက်ခြယ်စိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှ ရိုက်ကူးပြီး)

၆။ ဂျစ်ပစီ သင်ခန်းစာ

၇။ မာယာကစားပွဲ

(မဟော်ဂနီစိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှ ရိုက်ကူးပြီး)

၈။ ရင်ခုန်သံစီးချင်း

၉။ နတ်သမီးချည်တိုင်

(နယ်သစ်ဦးစိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှ ဇာတ်ကားရိုက်ကူးရန် ဝယ်ယူထား)

၁၀။ အလင်းဖျောက်ကြယ်

(မာန်ထက်ချီစိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှ ဇာတ်ကားရိုက်ကူးရန် ဝယ်ယူထား)

၁၁။ ရည်းစားရဲ့ရည်းစား

၁၂။ ချစ်သူခိုင်းဖတ်

၁၃။ ရင်ဝှက်တမ်းကဗျာ

ကမ္ဘာမှာ လူသုံးအများဆုံးအရာဟာ ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ ... ? ...
အဲဒီလို စဉ်းစားကြည့်ဖူးပါသလား ... ။

ကမ္ဘာမှာ လူသုံးအများဆုံးအရာတစ်ခုဟာ
'အချစ်' လို့ပြောရင်
ဘယ်သူ ငြင်းချင်ပါသလဲ ...။

နိဒါန်း

ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက် ...

လွယ်အိတ်ကြိုးကလေးကို ပခုံးထက်မှာ တွယ်ချိတ်လျက်
ကျောင်းတော်ကြီးရှိရာဆီ သွားနေသည်။

သူမကို မြင်ရသည်မှာ ...

အစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းရန် အားယူစိုင်းပြင်းနေသော ပန်းအဖူးငုံ
လေးပမာ ချစ်စရာကောင်းနေပါသည်။

ထိုစဉ် ...

သူမသွားရာရှေ့တည့်တည့်၌ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဆီး
ကာ၍ ပိတ်ရပ်၏။

ပြီးသောအခါ ...

“ရွှေသဲဖြူ ... ဒီစာလေးကို ယူသွားပါနော်”

ကောင်လေးက စာအိတ်လှလှလေးကို ထုတ်ပေးသည်။ ကျောင်း
သူလေးက မယူဘဲ ကောင်လေးကို တိမ်းရှောင်ကာ သူ့လမ်းသူ့ဆက်
လျှောက်၏။

ထိုအခါ ကောင်လေးက ဇွဲမလျော့ဘဲ ကျောင်းသူလေးနောက်သို့
တရစပ် ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ရွှေသဲဖြူရယ် ... ။ ငါ့ရဲ့မေတ္တာကို လက်ခံပေးပါ”

“မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်။ ကျောင်းနား နီးနေပြီ”

“နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ နင့်ကိုငါ ချစ်လို့ပါ။ ဒီစာထဲမှာ ငါ့ခံစားချက်တွေ ရေးထားတယ်။ ယူသွားနော်”

ကောင်လေးက ကျောင်းသူလေး၏လက်ကိုဆွဲ၍ စာအိတ်ကို အတင်းထိုးထည့်ပေးသည်။ ကျောင်းသူလေးက မယူဘဲ ရုန်းကန်ငြင်းဆန်နေသည်။

အခက်တွေ့စွာဖြင့် သူမ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေပုံရ၏။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာ”

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

လက်သီးနှစ်ချက်ထိပြီး စာပေးသူကောင်လေး ယိုင်ထွက်သွားသည်။ အလန့်တကြားကြည့်မိတော့ ...

မြင်လိုက်ရတာက ...

ပုဆိုးတိုတိုစည်းပြီး လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည့်

ရှုသိုးသိုး မျက်နှာထားနှင့်ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက် ... ။

“ဟယ် ... ဆက်ပိုင်နဲ့ စိုပြေ”

ကျောင်းသူလေး၏ မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွား၏။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့်အတူ သူမ ပျော်သွားပုံလည်း ရသည်။

ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ...

ကျောင်းသူလေးကို ဘာမှမတုံ့ပြန်သေးဘဲ ...

စာပေးသူ ကောင်းလေးကိုသာ ဒေါသတကြီး ထိုးကြိတ်နေကြ

လေ၏။

ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက် ...

ခေါင်းလေးငုံကာ လက်ကလေးပိုက်လျက် အတန်းပိုင်ဆရာမ ရှေ့မှာ ရပ်နေပါသည်။

အတန်းပိုင်ဆရာမက ...

“စိုပြေနဲ့ ဆက်ပိုင်မှူး ... မင်းတို့ရဲ့အပြစ်ကို မင်းတို့ သိတယ် မို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သိပါတယ် ဆရာမ”

ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက်က မဝံ့မရဲ ဖြေကြသည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမက ကြိမ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး ...

“အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် အပြစ်ဒဏ်ပေးရမှာပေါ့။ ကဲ ...နှစ်ယောက်လုံး စတိတ်ပေါ်တက်”

ကျောင်းသားလေးနှစ်ယောက် စတိတ်ခုံပေါ်တက်ကြ၏။ အတန်းပိုင်ဆရာမက သူတို့ကို ရိုက်ရန်အတွက် လက်ထဲမှကြိမ်လုံးကို ချိန်ဆနေသည်။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ...

“ခဏနေပါဦး ဆရာမ”

ကျောင်းသူလေးတစ်ဦး အတန်းရှေ့ထွက်လာသည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမက ထိုကျောင်းသူကိုကြည့်ပြီး ...

“ဪ ... ရွှေသဲဖြူပါလား ... ။ ဘာလဲ သမီး”

ကျောင်းသူလေးက လက်ကလေးပိုက်လျက် ...

“စိုပြေနေဆက်ပိုင် အခုလို ဖြစ်ရတာ သမီးကြောင့်ပါ ဆရာမ၊ အဲ့ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မရိုက်ဘဲနဲ့ သမီးကိုပဲ ရိုက်ပါ”

“ဟင်”

အတန်းပိုင်ဆရာမ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ပြီး ... တွေ့ခဲ့တစ်ချက်စဉ်းစားကာ ...

“အဓိက ဒီပြစ်မှုကို ကျူးလွန်တာက သူတို့နှစ်ယောက်လေ သမီးရဲ့။ တစ်ဖက်က ကလေးရဲ့မိဘတွေက ဆရာမကို လာတိုင်သွားကြတာ။ ပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းရင် ရပါလျက်နဲ့ လက်ပါ ခြေပါတွေ လုပ်ပစ်လိုက်တာ။ ဒါကြောင့် ... နောက် ဒါမျိုးမဖြစ်အောင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဆုံးမရလိမ့်မယ်”

ကျောင်းသူလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ပြီးမှ ... အတန်းပိုင်ဆရာမကို မခံ့မရဲ မော့ကြည့်ပြီး ...

“ဆရာမ ... သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်နှချက်စီရိုက်မှာလဲ ဟင်”

“အဲ ... ”

မထင်မှတ်သောမေးခွန်းမို့ ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ဆရာမ ဆဲ့အသွားသည်။ ခဏကြာမှ ...

“ဒီကိစ္စက တစ်ဖက်ကစလို့ ဖြစ်ရတာဆိုတော့ ... သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ တစ်ယောက်သုံးချက်စီပဲ ရိုက်မှာပါ”

လင်းညိုဈေး

ထိုအခါ ကျောင်းသူလေးက တက်တက်ကြွကြွဖြင့် ...

“ဒီလို ... ဒီလိုလုပ်ပါလားဟင် ဆရာမ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်စီလျော့ရိုက်ပြီး ... သမီးကို

သူတို့နဲ့ တူသွားအောင် နှစ်ချက်စီပေါင်းရိုက်ပါ ဆရာမ။ ညီတူမျှတူဖြစ်သွား

အောင် ... သမီးလည်း သူတို့နဲ့အတူတူ အပြစ်ပေးခံချင်လို့ပါ”

“ဟင်”

ကျောင်းသူလေး၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် အံ့ဩလွန်းသဖြင့်

အတန်းပိုင်ဆရာမ ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားသည်။ စာသင်ခန်း

အတွင်းရှိ အတန်းသူအတန်းသားများအားလုံးလည်း အံ့အားသင့်သွား

ကြလေသည်။

ကျောင်းသူလေးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ စတိတ်ခုံပေါ်တက်

ပြီး ကျောင်းသားလေး နှစ်ယောက်ဘေးမှာ လက်ကလေးပိုက်လျက်

မကြောက်မရွံ့ ဝင်ရပ်၏။

ထိုဖြစ်စဉ်ကိုကြည့်ပြီး အတန်းပိုင်ဆရာမမျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း

ပြုံးလာသည်။ ပြီးတော့ ... မပွင့်တပွင့် မှတ်ချက်ချ၏။

“အင်း ... မင်းတို့သုံးယောက်က တကယ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်

ချင်းတွေပဲကိုး”

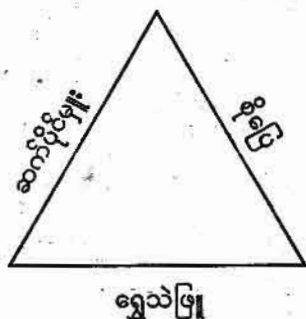
ထို့နောက်မှာတော့ ...

ဆရာမလက်ထဲမှ ထားဝယ်ကြိမ်ပျော့ပျော့က တင်ပါးသားနုနု

လေးသုံးခုပေါ်သို့ ... တရွှမ်းရွှမ်းဖြင့် ကျရောက်လျက် ... ။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလိုမျိုးပေါ့ ...

ထောင့်တစ်ထောင့် ကျိုးပဲ့သွားရင်ပဲ တြိဂံ မမည်တော့သလို တစ်ယောက်ယောက် မရှိရင်ဘဲ မပြည့်စုံတော့တဲ့ပမာ ... သူတို့တာ သိပ်ကို တွယ်တာကြပါတယ်။

ဟိုက်စကူးထဲက ညီညွတ်ခဲ့တဲ့ သူတို့သုံးယောက်ဟာ တက္ကသိုလ် ရောက်တဲ့ အထိတိုင် တွဲလက်တွေ ခိုင်ခိုင်မြဲနေဆဲပါပဲ ... ။

အခန်း (၁)

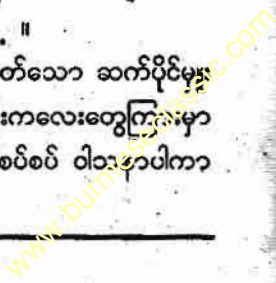
တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းရှိ U.F.L (နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်) ကျောင်းမှာ သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အတူတကွ တက်ရောက် ပညာ သင်ကြားခွင့်ရတော့ သုံးယောက်စလုံးပင် ပျော်ရွှင်စွာ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရ

အိမ်နီးနားချင်းလည်းဖြစ်သော သူတို့သုံးယောက်သည် ငယ် ဇဉ်ကတည်းက သွားအတူ၊ စားအတူ၊ ကစားအတူ၊ စာကျက်လည်း ခေတူတူ နေလာခဲ့ကြတာ ... ။

ဆယ်တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်တက်ရန် ပြင်ဆင်တော့လည်း ခွဲမခွာဘဲ ကျောင်းတစ်ကျောင်းထဲ၌သာ အတူတကွ တက်ခွင့်ရရန် တိုင် ငြိပပြီး U.F.L တက်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဝါသနာပါရာ အဆင်ပြေအားသန်ရာကိုယ်စီရွေးချယ်ပြီး ဆက် င်မှူးက ဂျပန်၊ စိုပြေက ဂျာမန်၊ ရွှေသဲဖြူကတော့ အင်္ဂလိပ် ယူသည်။ မဇ္ဈ(Major)ကွဲသော်ငြားလည်း သိပ်မကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းဝင်း တွင်းမှာ သူတို့သုံးယောက်ဟာ တတွဲတွဲပါပဲ ... ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတတ်သော ဆက်ပိုင်မှူး သည် အနေတည်၍ စမံတ်ကျသူ တစ်ဦးအဖြစ် မိန်းကလေးတွေကြားမှာ ကျော်ကြားသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ် ဝါသနာပါကာ

ကပိုကရိုနှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်သော စိုပြေသည် ဂျိုကာတစ်ကောင် အဖြစ် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကြားမှာ ထင်ရှားသည်။

အပျိုဖော်ဝင်စကပင် ပိုင်ဆိုင်ချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ရွှေသဲဖြူကတော့ အလှဘုရင်မတစ်ပါးအဖြစ် ယောက်ျားလေးတွေ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားသည်။

သို့ပါသော်ငြား ...

မဇ္ဈိမကနတ်ပန်းကို ယကွနှင့်ဂုမ္ဘာန် စောင့်ကြပ်သကဲ့သို့ ... သူမအနားမှာ အချိန်ပြည့် နီးပါးရှိနေသည့် စိုပြေနှင့် ဆက်ပိုင်မှူးကြောင့် ရွှေသဲဖြူကို မည်သူမှ ထိကမ်းရိုကမ်း မလုပ်ရဲကြချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ...

စည်းကမ်းကြီးသော ... ၊ စနစ်ကျသော ... ၊ အတန်းလစ်သော ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို လိုက်ဖမ်းတတ်သော ... ၊ ကင်တင်းသုံးခုသာရှိသော ... ၊ ကျောင်းထဲဝင်ပြီးလျှင် အတန်းချိန်မပြီးမချင်း အပြင်ပြန်ထွက်၍ မရသော ...

U.F.L ကျောင်းဝင်းအတွင်းတွင် ...

သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၏ သံယောဇဉ်သတင်းသည် လူပြောများသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်နေပါလေသည်။

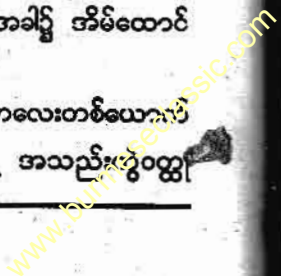

ကျောင်းအတွင်းရှိ 'ကျား' အိမ်သာတစ်ခုနှင့် 'မ' အိမ်သာ
 တစ်ခုရှေ့၌ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ စုရုံးစုရုံးဖြစ်နေကြသည်။
 အခြားအိမ်သာအလွတ်တွေ ရှိပါလျက် ဒီအိမ်သာနှစ်ခုရှေ့ကျမှ
 ဘာကြောင့် ဒီလောက် လူတွေများနေရတာလဲ ... ။
 အကြောင်းရင်းကား ...
 ထိုအိမ်သာနှစ်ခု၏ နံရံတွင် ရေးကပ်ထားသော စာတမ်းနှစ်
 စောင်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
 'ကျား' အိမ်သာတွင် ရေးကပ်ထားသော စာတမ်းမှာ ...

၁။ မိန်းမတစ်ယောက် တစ်နေ့မှာ 'အီး' ဘယ်နှကြိမ်ပေါက်
 သလဲဟု စဉ်းစားနေတာနှင့်စာလျှင် ... အိမ်သာတက်သည့်အခါ၌ မိမိ၏
 'ဝမ်း' အနည်းအများနှင့် အရောင်အဆင်းကို အကဲခတ်လေ့လာခြင်းက
 ကျန်းမာရေးအတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်ပါသည်။

၂။ ခပ်ညံ့ညံ့ ဟာသဇာတ်ကားတစ်ကားကို ကြည့်ပြီး အကု
 သိုလ်များနေရတာနှင့်စာလျှင် ... လိင်ပညာပေးဇာတ်ကားတစ်ကားကို
 အရသာခံကြည့်ရှုနေတာက မိမိအိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ၌ အိမ်ထောင်
 ရေးသူကို အပြည့်အဝ ရရှိစေနိုင်ပါသည်။

၃။ ကိုယ့်ကို ပြန်ကြိုက်မှာမဟုတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
 ကိုပေးဖို့ ရည်းစားစာထိုင်ရေးနေတာနှင့်စာလျှင် ... အသည်းကွဲဝတ္ထု

တစ်ပုဒ် ချရေးလိုက်ပါက မြန်မာပြည်မှာ ဈေးကွက်ဝင်ကလောင်တစ်
လက်၊ ဖြစ်လာနိုင်ချေရှိပါသည်။

၄။ အမျိုးသမီးများကို လိုက်လံ ငေးမောပြီး အားမလို အားမရ
ဖြစ်နေတာနှင့်စာလျှင် ...

မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ် ကြောက်သားများကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အားပေး
တရ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်နယ်နေခြင်းက အညောင်းအညာပြေစေနိုင်ပါသည်။

ပုံ- အမည်မသိ ရှေးစာဆို

ထိုစာတမ်းကိုဖတ်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေကတော့ သဘော
ကျနေကြသည်။ ဟုတ်သလိုလိုပဲ ... ဟုလည်း မှတ်ချက်ပေးကြသည်။

ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေးတတ်လေခြင်း ... ဆိုပြီး အချို့ကတော့
ရယ်မောကြ၏။

ပြဿနာက 'မ' အိမ်သာရှေ့မှာ ကပ်ထားသော စာတမ်းဖြစ်
၏။

ကြည့်ပါဦး ...

ရေးထားပုံက

သုဒ္ဓါ ထရာဇာသော သုဉ်ဒဿအဓာတရ မုနိမမ ဒေထိ
(မောင်ကြွေးရှင်)

ထိုသို့ ရေးသားထားသဖြင့် ဖတ်မိသူတွေအားလုံး အူကြောင်
ကြောင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို သိလည်းသိချင်နေကြသည်။
ဒါ ... ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ ... ။

ဒါ ... ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ ... ။

U.F.L ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ပါဠိဆန်ဆန်စာသားကို ဘာသာမပြန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ဆရာ ဆရာမတွေလည်း ခေါင်းစား တုန်ကြသည်။

'ကျား' အိမ်သာမှ စာသား၏ ဆိုလိုရင်းက ရှင်းလင်းသော် လည်း 'မ' အိမ်သာမှ စာသား၏ ဆိုလိုရင်းကိုတော့ သူတို့လည်း မသိ ကြချေ။

ဆရာ ဆရာမတွေ အချင်းချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ပြီး အဖြေရှာကြည့်တော့လည်းမရ။

ဤသို့ဖြင့် ...

ထိုစာနှစ်စောင်ကြောင့် အလုပ်တွေ များနေရလေသည်။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ...

ထိုစာတမ်းနှစ်စောင်ကို ရေးသားချိတ်ဆွဲသူမှာ ဂျာမန်မေဂျာမှ 'စိုပြေ' ဖြစ်သည်ဟု ကျောင်းသားတစ်ယောက်က လာ၍သတင်းပေး သည်။

ထို့ကြောင့် ...

ဆရာ ဆရာမများသည် 'စိုပြေ' အား ကျောင်းရုံးခန်းဆီသို့ ဆင့် ခေါ်လိုက်ကြလေ၏။

“ဒီစာနှစ်စောင်ကို မင်းရေးတယ်ဆိုတာ ... ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဌာနမှူးက စာနှစ်စောင်ကိုပြပြီး မေးတော့ စုံပြေက ခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးသည်။ ထိုအခါ ဌာနမှူးက ‘ကျား’ အိမ်သာရှေ့မှ စာကို ကိုင်ပြီး ...

“ဒီစာကို ဘာသဘောနဲ့ ရေးပြီး မင်း ကပ်ထားတာလဲ”

“ကျွန်တော် တွေးမိတာကို အခြားလူတွေလည်း သိစေချင်လို့ မျှဝေတဲ့ သဘောပါ”

“ဒါဆို ဒီစာကကော ဘာသဘောနဲ့ ရေးထားတာလဲ”

ဌာနမှူးက ‘မ’ အိမ်သာရှေ့မှ စာအကြောင်းမေးသည်။ ဤတွင် အဖြေကို သိချင်စိတ်ဖြင့် လာနားထောင်ကြသည့် ဆရာ ဆရာမများလည်း စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေကြ၏။

စုံပြေက ‘မ’ အိမ်သာရှေ့မှ စာရွက်ကိုကြည့်ပြီး ... တုံ့နှေးနှေး

နှင့် ...

“ဒီစာက ... ကျွန်တော် အကြွေးတောင်းတဲ့စာပါခင်ဗျ”

“ဘယ်လို ... အကြွေးတောင်းတဲ့စာ ... ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

စိုပြေအခြေကြောင့် ဌာနမှူး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ငါ့အကြွေးတောင်းတဲ့စာကို ဘာကြောင့် မိန်းကလေး အိမ်သာရွှေမှာ သွားကပ်ထားရတာလဲ”

“မိနုက ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေလို့ပါ ဆရာ”

“ဘယ်က မိနုလဲ”

“မိနုဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို အကြွေးပေးရမယ့်သူပါ။ သူက သာဓုတ်ဆီကရတဲ့ ပိုက်ဆံ ကျွန်တော့်ကို မပေးဘူး”

“ဟင် ... ဘယ်က သာဓုတ်က ပါလာရတာတုန်း”

“သာဓုတ်ဆိုတာ မိနုဆီက တစ်ဆင့် ထမင်းခြောက်တွေ ဝယ် သွားတဲ့ ကောင်လေးပါ ဆရာ”

“ဟာ ... ထမင်းခြောက်တွေပါ ပါလာပါလား ... ”

ဌာနမှူး အကြီးအကျယ် ခေါင်းစားသွားသည်။ နားထောင်နေသူ တွေလည်း ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလာကြ၏။

“ခဏ ... ခဏလေး နေပါဦးကွာ ... ။ မင်းရဲ့ကိစ္စကို ငါ နားလည်အောင် လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဌာနမှူး၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် စိုပြေက အကျဉ်းချုံး၍ ဇာတ်စုံ စင်းပြရန် ပြင်သည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ ... ကျွန်တော့်မိဘတွေက ဝန်ထမ်းတွေပါ”

“ဟင် ... အဲဒါနဲ့ ဒီကိစ္စ ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

“တဖြည်းဖြည်း ဆိုင်လာပါလိမ့်မယ် ဆရာ”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ဆက်ပြော”

ဌာနမှူး စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး နားထောင်လိုက်၏။ စိုပြေက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့က မိသားစုသုံးဦးထဲရှိတာပါ။ ကျွန်တော့်အမေ

ကျောင်းဆရာမက ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေမှာ မနက်စောစောထပြီး ထမင်းဟင်းချက်လေ့ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ထမင်းချိုင့်ယူသလို ရုံးသွားမယ့် အဖေ့ကိုလည်း ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ နံနက်စာကို အမေက အိမ်မှာ စားပေမယ့် ... အဖေ့ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါတလေ လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ပြီးသွားကြတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ... အဖေ့ ကျွန်တော် နံနက်စာမစားတဲ့နေ့ဆို အိမ်မှာ ထမင်းတွေ အများကြီး ပိုနေတတ်ပါတယ်”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ”

“ကျွန်တော့်အမေ ကျောင်းဆရာမက ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းဘူးဆိုပြီး ထမင်းအကျန်တွေကို မစားခိုင်းပါဘူး။ အလဟဿလည်း မဖြစ်ရအောင်ဆိုပြီး ညမနက်ကျန်တဲ့ ထမင်းတွေကို အခြောက်လှန်းထားလေ့ရှိပါတယ်။ ထမင်းတွေခြောက်သွားတဲ့အခါ အိုးကင်းပူပေါ်တင်လှော်၊ ဆီစိမ်းစမ်း ဆားဖြူးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးပါတယ်။ အဲဒီထမင်းခြောက်လှော်က စားလို့ကောင်းတယ် ဆရာရဲ့”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ”

“တစ်နေ့ ... ကျွန်တော်က ကင်တင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်နေတုန်း ထမင်းခြောက်လှော်က စားကောင်းကြောင်း ပြောလိုက်မိတယ်။ အဲ့ဒါကိုကြားပြီး တရုတ်တန်းက နုနုလွင်က သူတစ်ချို့မှ ထမင်းခြောက်လှော် မစားဖူးကြောင်း၊ သူလည်း စားကြည့်ချင်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူစားဖူးအောင် အိမ်က ထမင်းခြောက်လှော် နည်းနည်းယူလာပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ဒါနဲ့ သာဓုတ်ကကော”

“သာဓုတ်က ကျောင်းရှေ့မှာ ဘယာကြော်ရောင်းတဲ့လူလားလေးပါ ဆရာ။ သူက ကျောင်းရှေ့က ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ နုနုလွင် ထမင်း

ခြောက်လှော် စားနေတာတွေတော့ တောင်းစားတယ် ... တဲ့။ အဲဒီမှာ ကြိုက်သွားပြီး သူ့ကို ဒါမျိုး ရောင်းပါလို့ နုနုလွင်ကို ပြောတယ် ... တဲ့”

“ဪ”

“အဲဒါနဲ့ နုနုလွင်က ကျွန်တော့်ကို လာပြောတာ။ ကျွန်တော် လည်း သနားသဖြင့် ကုလားလေး ဗမာစာစားဖူးပါစေဆိုပြီး ... အိမ်ကနေ ထမင်းခြောက်လှော်တွေ အကုန်လုံး ထည့်ယူလာခဲ့လိုက်တယ်။ အဲဒါကို နုနုလွင်က တစ်ဆင့် သာဓုတ်ကို ရောင်းပေးတာ”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ”

“နုနုလွင်က အဲဒီထမင်းခြောက်လှော်ဖိုးပိုက်ဆံ ကျွန်တော့်ကို လာမပေးဘူး ဆရာ။ သာဓုတ်ကို မေးကြည့်တော့လည်း နုနုလွင်ကို ငွေ တစ်ထောင်ပေးလိုက်ပြီလို့ ပြောတယ်။ နုနုလွင်နဲ့ ကျွန်တော်က မေဂျာ မဟာဘူး။ သူ့အတန်းကိုသွားတောင်းရင်လည်း သူ့ရှက်မှာစိုးလို့ ... ။ အဲဒါ ကြောင့် တခြားလူတွေလည်း မရိပ်မိဘဲ သူလည်းသိအောင် အရိပ်အခြေ ကြည့်ပြီး ... သူတက်နေကျ အိမ်သာရှေ့မှာ စာသွားကပ်ထားတာပါ”

“ဪ”

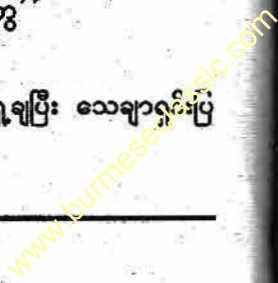
“ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို ကျွန်တော် ကပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ ဝယ် ... ။ မိနု ကျောတာကို မခံချင်လို့ပါ”

စိုပြေ၏စကားဆုံးတော့ ဌာနမှူး ဇာတ်ရည်လည်သွားသည်။ သို့သော် အဓိကကျသော အချက်ကို မရှင်းလင်းသဖြင့် ...

“ဒါနဲ့ ... ဒီစာမှာ ရေးထားတဲ့ ‘သုဒ္ဓါ ထရာဇာသော သုဉ် ဒဿအာဆာတရ မုနိမမ ဒေဟိ’ ဆိုတာ ဘာလဲကွ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ”

စိုပြေက ‘မ’အိမ်သာရှေ့မှာစာရွက်ကိုရှေ့ချပြီး သေချာရှင်းပြ သည်။

“သုခ္ဇိဆိုတာက ... သာဓုတ်ကို ပြောတာပါ”

“ဟင်”

“ထ ... ဆိုတာက ‘ထ’ပါပဲ။ ရာဇာဆိုတာကတော့ ‘မင်း’ ပေါ့။ သောဆိုတာက ‘ခြောက်’ ဆိုတော့ ... ထရာဇာသောဆိုတာ ‘ထမင်းခြောက်’ကို ပြောတာပါ ဆရာ”

“ဪ”

ဌာနမှူးပင် ပညာပြန်ယူရမလို့ ဖြစ်သွားသည်။

“သုဉ်ဒသဆိုတာကတော့ ကိုးကြောင်းအခေါ် ငွေတစ်ဆယ်ကို ပြောတာပါ။ အဆာတရဆိုတာက အဆတစ်ရာ။ ငွေတစ်ဆယ်ရဲ့အဆ တစ်ရာဆိုတော့ ငွေတစ်ထောင်ပေါ့ ဆရာရယ်”

“အင်း ... အင်း ... ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“မုနိဆိုတာက ‘မိနု’။ မမဆိုတာက ‘ငါ့အား’။ ဒေဟိဆိုတာ က ‘ပေးပါ’လို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ်”

“ဪ”

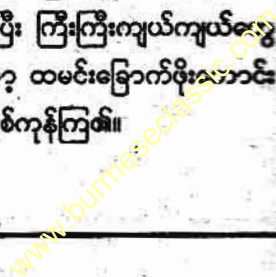
“သာဓုတ်ဆီက ထမင်းခြောက်ဖိုး ငွေတစ်ထောင် မိနု ငါ့အား ပေးပါ ... လို့ ရေးထားတာပါ ဆရာ”

“ဒီလိုကိုး ... ”

စိုပြေ ရှင်းပြလိုက်မှ ဌာနမှူး ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သဘော ပေါက်သွားလေသည်။ အဖြေကို သိချင်စိတ်ဖြင့် ရင်တမမနှင့် နားထောင် နေသော ဆရာဆရာမများလည်း အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

သူတို့မျော ဘာများပါလိမ့် ... ဆိုပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ့ ဝိုင်းစဉ်းစားလိုက်ရတာ ... ။ နောက်ဆုံးတော့ ထမင်းခြောက်ဖိုးသာင်း သော စာဖြစ်နေသဖြင့် မအီမလည်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ဌာနမှူးက စိုပြေကို ကြည့်ပြီး ...

“မင်းက လွယ်လွယ်လေးကို ခက်အောင်လုပ်တဲ့ကောင်ပဲ။

နောက် အဲဒီလိုတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ ... ကြားလား ... ”

ဆုံးမစကားတွေ ပြောကြားကာ ဝန်ခံကတိလက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်း

ပြီး ‘အမည်မသိရှေးစာဆို မောင်ကြွေးရှင်’ အား ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ဌာနမှူး ရုံးခန်းထဲမှ စိုပြေထွက်လာတော့ ... ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူက စိုးရိမ်ပူပန်ဟန် မျက်နှာထားတွေနှင့် ကတိုက်ကရိုက် အနား ရောက်လာသည်။

ဆက်ပိုင်မှူးက ...

“ဟိတ်ကောင် ... အခြေအနေဘယ်လိုလဲ။ မင်းသတင်းကြား လို့ လိုက်လာတာ”

“အေးဆေးပါကွာ။ ဌာနမှူးက အော်တိုရေးခိုင်းလို့ လာရေး ပေးတာပါ။ သူ မသိတာလေးလည်း ရှင်းပြရင်းနဲ့ပေါ့”

“ဟွန်း ... ပြောပုံကိုက ... စိတ်ပူရကျိုး မနပ်လိုက်တာ”

ရွှေသဲဖြူက နှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်စောင်းထိုးသည်။ စိုပြေကတော့ သူ့ဝသီအတိုင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင်။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ အဲဒီစာတွေကို မင်း ဘယ်တုန်းက သွား တပ်ထားလိုက်တာလဲ။ ငါတို့လည်း မသိရပါလား”

ဆက်ပိုင်မှူးကမေးတော့ စိုပြေက ...

“မနေ့ကပါကွာ ... ကျောင်းထဲရောက်ပြီးမှ ငါ အတန်းတက် ချာ ပျင်းနေတာ။ အဲဒါနဲ့ ကျောင်းပြင်လည်း ပြန်ထွက်လို့မရတာကြောင့် အတန်းလစ်ပြီး အိမ်သာထဲမှာ ဘောလုံးဂျာနယ် သွားထိုင် ဘဲနေတာ။

ဣာနယ်တော်ပြီးတော့လည်း အတန်းမတက်ချင်သေးတာကြောင့် စိတ်ကူး ပေါ်လာတာနဲ့ အဲဒီလို လုပ်ထည့်လိုက်တာ”

“အေး ... လုပ် ... လုပ် ... တော်ကြာမှ ကျောင်းထုတ်ခံရလို့ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေဦးမယ်။ ရုပ်ကိုက ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ... ”

ရွှေသဲဖြူက ပွစိပွစိ လုပ်နေသည်။ စိုပြေကရယ်လျက် ...

“နင့်နှုတ်သီးကြီးကို နောက်ဘက်နည်းနည်းလောက် ရုပ်ထား ခမ်းပါ ရွှေသဲရယ်။ တော်ကြာ ငါ့မျက်လုံးထိုးမိနေပါဦးမယ်”

“နင်နော် ... ”

“နင့်နာမည်ကို ရွှေသဲ မဟုတ်ဘဲ ရွှေဂဲလို့ ပြောင်းပစ်လိုက်ပါ လား။ အဲဒါမှ နှုတ်သီးနဲ့လိုက်ဖက်ညီမှာဟ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ ... နင့်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ နင်က စေတနာနဲ့ မတန်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းစုလျက်ဖြင့် ရွှေသဲဖြူ တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ ထို အခါ ဆက်ပိုင်မှူးက စိုပြေကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ...

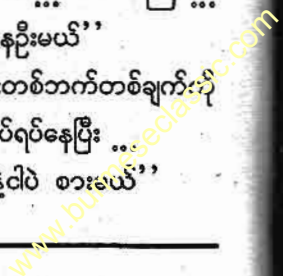
“ဟုတ်တယ် ... မင်းကလည်း မင်းပဲ။ ငါတို့မှာ စိတ်ပူလို့လိုက် လာရတာ။ စေတနာကို နားမလည်ဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီး ဆက်ပိုင်မှူးက စိတ်ကောက်နေသော ရွှေသဲဖြူ အား ချောရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ စိုပြေက ...

“ငါက စတာပါကွာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ပူရကျိုးနပ်အောင် ဒီနေ့ နေ့လယ်စာကို ငါကျွေးမယ် ... ဟုတ်ပြီလား ... ။ လာကြ ... တော်ကြာ နောက်ကျလို့ ဘာမှ မစားရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

စိုပြေက ဆက်ပိုင်မှူးနှင့်ရွှေသဲဖြူ၏ ပခုံးတစ်ဘက်တစ်ချက်းကို ဖော်ပြီး ဆွဲခေါ်သည်။ ထိုအခါ ရွှေသဲဖြူက ပေကပ်ရပ်နေပြီး ...

“သွား ... ငါမလိုက်ဘူး။ ငါ့ထမင်းဘူးနဲ့ငါပဲ စားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... နင်က ငါ့နှုတ်ခမ်းကို ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးနဲ့ နှိုင်းထားတာကြီးကိုး။ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

ရွှေသဲဖြူ တမင်ရစ်နေတာမှန်း စိုပြေသိလိုက်သည်။ ဒါကြောင့် မျက်နှာချိုသွေး၍ ...

“ငါ စတာပါဆို ရွှေသဲရယ်။ တကယ်တော့ နင့်နှုတ်ခမ်းက ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးနဲ့ မတူပါဘူးဟ”

“တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောတာပါဟာ။ နင့်နှုတ်ခမ်းက ကြက်တူရွေးနှုတ်ခမ်းနဲ့ လုံးဝမတူဘူး။ စိတ်ချ”

“ဒါဆို ဘာနဲ့တူလဲဟင်”

“ဝက်ဖင်နဲ့”

“ဘာ ... ”

ရွှေသဲဖြူ စွေစွေခုန်သွားသည်။ စိုပြေကတော့ ပြောလည်းပြောပြေးလည်းပြေးပါပဲ။

ရွှေသဲဖြူက နောက်မှ အတင်းလိုက်ပြီး စိုပြေကို ထုရိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ဆက်ပိုင်မှူးက ပြုံးနေပါသည်။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ...

အနူးညံ့ဆုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ မဟုတ်လား ... ။

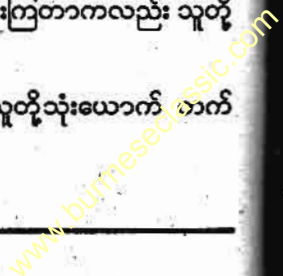
အခန်း (၂)

နေ့လည်စာစားချိန်မို့ ကျောင်းကင်တင်းမှာ လူတွေ စုအုံနေကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး အလှအယက်မှာသံတွေကလည်း ဆူညံနေပါ၏။ မိမိမှာထားတာကို စားရဖို့အရေး စောင့်ဆိုင်းရတာကလည်း အကြာကြီး ဖြစ်၏။

ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော ဆက်ပိုင်မှူး၊ စိုပြေ၊ ရွှေသဲဖြူတို့ သုံးယောက်သည် ထမင်းဘူးသေးသေးလေးထဲမှ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို လှယက်စားနေကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ မိန်းကလေးဖြစ်သော ရွှေသဲဖြူက ထမင်းဘူးယူပေမယ့် ယောက်ျားလေးဖြစ်သော ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် စိုပြေကတော့ အပျင်းတူပြီး ထမင်းဘူး မယူကြချေ။

ဒါကြောင့် ... နေ့လည်စာစားချိန်ဆိုလျှင် ထမင်းဘူးသေးသေးလေးထဲမှ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို သုံးယောက်အတူ လှယက်စားပြီး၊ မှာထားတာတွေ ရောက်လာမှ သုံးယောက်အတူ ဝေမျှစားကြတာကလည်း သူတို့ကြားမှာ ထုံးစံတစ်ခုလိုပဲ ဖြစ်နေပါ၏။

မှာထားတာတွေ ရောက်လာသဖြင့် သူတို့သုံးယောက် တက်ညီလက်ညီ အားပေးနေစဉ်မှာပင် ... ။

“ဟဲ့ ... စိုပြေ ... ရော့”

ကောင်မလေးတစ်ယောက် အနားရောက်လာပြီး စိုပြေကို တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ကမ်းပေး၏။ စိုပြေက ပလုပ်ပလောင်း စားနေလျက်မှ မော့ကြည့်ပြီး ... ။

“ဟာ ... မိနု ... နင်က အကြွေးလာဆပ်တာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

ကောင်မလေးက ရှုသိုးသိုး မျက်နှာထားနှင့် ...

“ဟုတ်တယ်၊ နင်လုပ်တာနဲ့ ကျောင်းထဲမှာ ငါက သတင်းကြီး နေပြီ။ နင့်ကိုငါ မေ့ပြီး မပေးမိတာပါဟယ်။ တမင်မပေးပဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကိုများ နင်က စာတစ်တန် ပေတစ်တန်နဲ့ ... ”

စိုပြေက ရယ်ပြီး ...

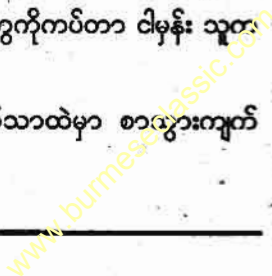
“ငါက အပျော်စတာပါ မိနုရယ်။ ဌာနမှူးရုံးခန်းရောက်သွားလို့ သာ သတင်းက ပိုကြီးသွားတာပါ။ ဒါနဲ့ ... အဲဒီစာတွေကို ငါကပ်တာဆိုပြီး ဆရာတွေကိုသွားတိုင်တာ ဘယ်သူလဲ နင်သိလား”

“သိသားပဲ။ ငါတို့ မေဂျာက ကောင်းဆက်ထူးလေ။ အခုလည်း နင် ဌာနမှူးရုံးခန်းရောက်တဲ့ သတင်းကို ကျောင်းထဲမှာ သူပဲလိုက်ဖြန့်နေတာ။ ပြီးတော့ နင် အခုလိုတွေလုပ်တာ ဆက်ပိုင်းမှူး မြှောက်ပေးတာ ဆိုပြီးတော့တောင် လျှောက်ပြောနေသေးတယ်”

စိုပြေက ပျာပျာသလဲဖြင့် ...

“မဟုတ်တာဟာ။ ဒီကိစ္စ ငါ့ဟာငါလုပ်တာပါ။ ဆက်ပိုင်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ... အဲဒီစာတွေကိုကပ်တာ ငါမှန်း သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“နင် စာကပ်တဲ့နေ့က သူက အိမ်သာထဲမှာ စာသွားကျက်နေတာ ... တဲ့”

“ဟင် ... ယုတ္တိမရှိလိုက်တာ။ အမှန်က အတန်းလစ်ပြီး သွား အိပ်တာ ဖြစ်မှာပါဟာ”

“အေးပါ ... အဲ့ဒါကို ငါလည်း တွေးမိပါတယ်။ အဲဒီမှာ နင့်ကို မသင်္ကာလို့ လိုက်ကြည့်တော့ ... နင်က မိန်းမအိမ်သာမှာ မိန်းကလေး တွေ အိမ်သာတက်တာကို ချောင်းကြည့်ရင်း စာကပ်နေတာကို သူ့ကိုယ် တိုင်မြင်ခဲ့တာ ... တဲ့”

“ဟာ ... ဒီကောင် တော်တော် ယုတ်မာတာပဲ။ ငါစာကပ်တဲ့ အချိန် မိန်းမအိမ်သာမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ လူမြင်မှာ စိုးလို့တောင် လူမရှိတဲ့အချိန် တမင်သွားကပ်တာ ... ။ ဒီကောင် ဘာသဘောနဲ့ အဲဒီလို တွေ လျှောက်ပြောတာလဲ မသိဘူး”

သူ့ အပြစ်နှင့်သူ ဆိုပေမယ့် စိုပြေဖုသွားသည်။ ရွှေသဲဖြူက ...

“ကောင်းဆက်ထူးဆိုတာ ငါတို့မေဂျာက ကရင်မလေး နော်ဝင့် သဲချိုကို လိုက်နေတဲ့ကောင် မဟုတ်လား”

နုနုလွင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

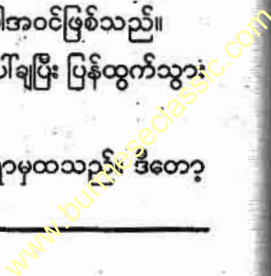
“ဟုတ်တယ်လေ ... သူပဲ။ နော်ဝင့်သဲချိုက သူ့ကို ပြန်မကြိုက် ပဲ ဆက်ပိုင်မှူးကို ယိုင်နေလို့ ... တမင် မနာလိုဖြစ်ပြီး နင်တို့ကို လိုက်အပုပ် ချနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဪ”

စိုပြေ သဘောပေါက်သွားသည်။ အနေတည်၍ စကားနည်း သော ဆက်ပိုင်မှူးကို မိန်းကလေး အတော်များများ သဘောကျကြ၏။ ထိုအထဲမှာ နော်ဝင့်သဲချိုတစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

နုနုလွင်က ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို စားပွဲခုံပေါ်ချပြီး ပြန်ထွက်သွား ၏။ စိုပြေက ပြန်ပေးပေမယ့် မယူချေ။

နုနုလွင် ထွက်သွားတာနှင့် စိုပြေက ထိုင်ရာမှထသည်။ ဒီတော့

ရွှေသဲဖြူက ...

“ဟဲ့ ... စိုပြေ ... စားလို့တောင် မပြီးသေးဘူး။ နင်က ဘယ်
သွားမလို့လဲ”

“ဟိုဘက်ကင်တင်းမှာ ကောင်းဆက်ထူး ထိုင်နေတာ ငါတွေ
ခွဲတယ်ဟ။ သူ့ဆီသွားမလို့”

ထိုအခါ ဆက်ပိုင်မှူးကပါ ထိုင်ရာမှထပြီး ...

“ငါလည်း လိုက်မယ် စိုပြေ။ မင်းတစ်ယောက်ထဲ မသွားနဲ့”

ရွှေသဲဖြူက ...

“ဟဲ့ ... နင်တို့ ကျောင်းထဲမှာ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့နော်။ ကျောင်း
ထုတ်ခံနေရဦးမယ်။ ပြဿနာရှင်းချင်ရင် ညနေကျောင်းဆင်းမှရှင်း။ ငါပါ
လိုက်မယ်”

စိုပြေက ရယ်ပြီး ...

“ရန်မဖြစ်ပါဘူးဟာ။ စိတ်ချပါ။ ဆက်ပိုင်လည်း မလိုက်နဲ့။ ငါ
တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်။ ဟိုကောင့်ကိုလည်း ငါကိုယ်တိုင် ဘာမှမ
လုပ်ဘူး။ နည်းနည်းလောက် ကျီစားရုံလေးပါ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် စားလက်စ ထမင်းပွဲကို ဒီအတိုင်း
ထားခဲ့ပြီး တစ်ဖက်ကင်တင်းသို့ စိုပြေ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွား
လေသည်။

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူကတော့ ရင်တမမနှင့် ကျန်ခဲ့ကြ၏။
စိုပြေ၏ အရိပ်အခြေကို ကြည့်ပြီး အဆင်မသင့်လျှင် လိုက်သွားရန်လည်း
အသင့်ပြင်ထားကြ၏။

သူနံ့ဘေးကပ်လျက်ခုံမှာ စိုပြေ ဝင်ထိုင်တော့(မဟုတ်တာ လုပ်ထားသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း) ကောင်းဆက်ထူး မျက်ခုံးလှုပ်နေသည်။

စိုပြေကတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင်။

“မင်းကိုငါ ရှင်းပြချင်တာလေးရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဆက်ပိုင်မှူးကို နော်ဝင့်သဲချိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်မျိုးထင်နေမှာစိုးလို့ပါ။ တကယ်တော့ ဆက်ပိုင်မှူးက နော်ဝင့်သဲချိုနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပါပဲ။ အဲဒါကို မင်းသိစေချင်လို့ လာပြောပြတာ”

“ဪ”

ကောင်းဆက်ထူး မျက်နှာ ကြည်ကြည်သာသာ ဖြစ်လာသည်။

ဒီတော့မှ စိုပြေက ...

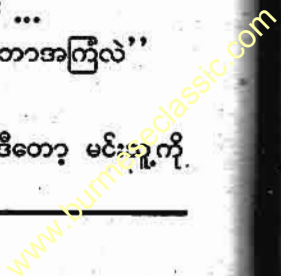
“ကျောင်းသားအချင်းချင်း ကူညီတဲ့အနေနဲ့ နော်ဝင့်သဲချိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုငါ အကြံတစ်ခုလည်း ပေးချင်လို့ ... ”

ကောင်းဆက်ထူးမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး ...

“ချိုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ... ဟုတ်လား ... ။ ဘာအကြံလဲ”

စိုပြေက လျှိုဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“နော်ဝင့်သဲချိုက ကရင်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မင်းဘူကို

ရည်းစားစကားပြောတဲ့အခါမှာ ကရင်လိုလေးညှပ်ပြီး ပြောသင့်တယ်။ အဲ့ဒါမှ သူတို့ လူမျိုးနဲ့ဘာသာစကားကို အရေးထားပါလားဆိုပြီး မင်း အပေါ် သူစိတ်ယိုင်လာမှာပေါ့”

“အေးကွ ... ဟုတ်တယ်နော်”

ကောင်းဆက်ထူး တွေးတွေးဆဆ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ...

“ဒါပေမယ့် တစ်ခု ခက်နေတယ်ကွ”

“ဘာလဲ”

“ငါက ကရင်စကား မပြောတတ်ဘူး”

“ဒါများ ဘာခက်လို့လဲကွာ။ ငါသင်ပေးမှာပေါ့”

“မင်းက ကရင်စကား ပြောတတ်လို့လား”

“သိပ်ပြောတတ်တာပေါ့ကွာ”

“ဟာ ... ဒါဆို ကူညီစမ်းပါဦး ဆရာသမားရယ်။ အားကိုးပါတယ်”

ကောင်းဆက်ထူး ဟိုဟာပွတ်ပေးမလို ဒီဟာပွတ်ပေးမလို ဖြစ်သွားသည်။ စိုပြေက ရင်ကော့ခေါင်းမော့၍ မေးစေ့လေးကို လက်နှင့်သပ်တာ ...

“မင်း သူ့ကို ဒီလိုပြောလိုက်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“နင့်ရဲ့ ချီးခိုလေးကို သုပလယ်ထီးသလဲ အဖြစ် ငါ အသုံးပြုပါရစေ ... လို့ ... ”

“အဲ့ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ”

“ချီးခိုဆိုတာက နှလုံးသား။ သုပလယ်ထီးသလဲဆိုတာက ရင်ထိုး။ နင့်ရဲ့ နှလုံးသားကို ရင်ထိုးအဖြစ် အသုံးပြုပါရစေ ... လို့ ... ပြောတာ။

ကဲ ... ဘယ်လောက် ကဗျာဆန်ထားလဲ ... ”

ကောင်းဆက်ထူးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်

“အေးကွာ ... မိုက်တယ် ... ။ အဓိပ္ပာယ်လေးကိုလည်း ငါ သဘောကျတယ်။ တစ်ခေါက်လောက် ထပ်ပြောစမ်းပါဦးကွာ ... ဘယ်လို”

စိုပြေက ...

“နင့်ရဲ့ ချီးခိုလေးကို သုပလယ်ထီးသဲ အဖြစ် အသုံးပြုပါရစေ လို့ ပြောရမှာ”

“အိုကေ ... အိုကေ ... မှတ်မိပြီ။ နင့်ရဲ့ချီးခိုလေးကို သုပလယ် ထီးသဲအဖြစ် အသုံးပြုပါရစေ ... ။ နင့်ရဲ့ ချီးခို ... သုပလယ်ထီးသဲ ... ခိုးခို ... သုပလယ်ထီးသဲ ... ဟာကြာပါတယ်ကွာ ... တော်ကြာမေ့ သွားဦးမယ်။ အခုချက်ချင်းသွားပြောလိုက်မယ် ... ”

နှုတ်ပူတိုက်နေရင်းမှ စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် ကောင်းဆက်ထူး ကောက်ကာငင်ကာထထွက်သွားသည်။ သူဦးတည်ရာက ... တစ်ဖက် ကင်တင်းရှိ နော်ဝင့်သဲချိုဆီသို့ ... ။

စိုပြေကတော့ ...

အောင်နိုင်သူစစ်သူကြီးသဖွယ် မိန့်မိန့်ကြီးပြီးလျက် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရှိရာဆီ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

“ချို... နင့်ရဲ့ ချီးခိုလေးကို သုပလယ်ထီးသပဲအဖြစ် ငါအသုံး ပြုပါရစေ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... ”

ကောင်းဆက်ထူးစကားကြောင့် နော်ဝင့်သဲချို မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ကောင်းဆက်ထူးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

“တကယ်ပြောတာပါ ချို... နင့်ရဲ့ ချီးခိုလေးကို သုပလယ်ထီးသ ပဲ အဖြစ် အသုံးပြုပါရစေဟာ။ အဲ့ဒါ ငါ့ရဲ့ ခံစားချက်အစစ်အမှန်ပါ”

“ဟင် ... နင် ... နင် စော်ကားလှချည်လား ... ။ ဒီလောက် တောင် မိုက်ရိုင်းတာ ... ကဲဟာ ... ”

“ပျန်း”

ကောင်းဆက်ထူးမျက်နှာ ဇက်မှ အခိုင်လိုက် လည်ထွက်သွား သည်။ နော်ဝင့်သဲချိုက ဒေါသကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန် ယင်နေလျက်မှ ...

“နင်က ငါ့ကို ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်နေတာနဲ့ပဲ ကောင်းစကား နားမလည်ဘူးလို့ ထင်နေလား။ ကရင်လို ‘ချီးခို’ ဆိုတာ ‘တင်ပါး’၊ ‘သုပ လယ်ထီးသပဲ’ ဆိုတာ ‘ထွေးခံ’ ကို ပြောတာမှန်း ငါသိတယ်ဟဲ့။ သေချင်း ဆိုးရဲ့။ နင်ကများ ငါ့ရဲ့တင်ပါးကို ထွေးခံအဖြစ် သုံးချင်ရလားလို့ ... ။

အော်တစ်ကြိမ်းမောင်းပြီး ကင်တင်းထဲမှ နော်ဝင့်သဲချို ဘောက်
ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် ထွက်သွားလေသည်။

ကောင်းဆက်ထူးများမှာတော့ ဇက်မှအနိုင်လိုက်လည် ထွက်
သွားသော မျက်နှာကို အနိုင်နိုင်ပြန်တည့်မတ်ရင်း ...

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးတွေနှင့် တစ်စုံတရာကို
ရှာတွေ့လျက် ... ။

“ဟိတ်ကောင် စိုပြေ ... မင်းတော်တော် ယုတ်မာတာဘဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

ကောင်းဆက်ထူးက ဒေါသတကြီး လာပြောတော့ စိုပြေက ကုပ်
တမြင်းလေးလုပ်နေသည်။ ကောင်းဆက်ထူးက မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ...

“မင်း ငါ့ကို မလိမ့်တပတ်လုပ်သွားတာကို ပြောတာကွ”

စိုပြေက မအူမလည်သလိုဟန်မျိုးဖြင့် ...

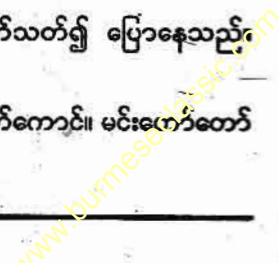
“ငါ မင်းကို ဘာမလိမ့်တပတ်လုပ်လို့လဲကွာ။ မင်း ငါ့ကို အထင်
လွဲနေပြီ ထင်တယ်”

“ဘာမှ အထင်လွဲတာမဟုတ်ဘူး ဟိတ်ကောင်။ ပါးချွန်လာရ
တာက သက်သေပဲ။ ကရင်လို ချိုးခိုကို သုပလယ်ထီးသဲအဖြစ် အသုံး
ပြုပါရစေဆိုတာ ... တင်ပါးကို ထွေးခံအဖြစ် အသုံးပြုပါရစေလို့
ပြောတာတဲ့ ... ။ ငါ့သိပြီးပြီ”

“ဟာ ... ဒါဆို ငါပြောတာ မှားသွားတာပေါ့။ ဆောရီးပါဘဲ
ထွာ။ ငါကလည်း ကရင်အစစ် မဟုတ်တော့ လွဲတဲ့အခါလည်း လွဲပေမပေါ့။
ဇာတ် ... ကျွတ် ... ဖြစ်ရလေကွာ ... ”

စိုပြေက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် စုတ်သတ်၍ ပြောနေသည့်
ကောင်းဆက်ထူးကအံ့ကြိတ်ပြီး ...

“မင်းတမင်လုပ်တာ ငါ့သိတယ် ဟိတ်ကောင်။ မင်းကော်တော်
အောက်တန်းကျတာပဲ”

“စိုပြေကို အောက်တန်းကျတယ်ပြောရအောင် နင်ကကော
ဘယ်လောက်များ မြင့်မြတ်နေလို့လဲ။ စိုပြေ မကောင်းကြောင်း မဟုတ်
မထပ် လုပ်စေတိတွေခင်းပြီး သတင်းလိုက်ဖြန့်နေတာပဲ မဟုတ်လား။”

ရွှေသဲဖြူက စိုပြေဘက်မှ မခံမရပ်နိုင် ဝင်ပြောသည်။ ဆက်ပိုင်မှူး
ကလည်းမျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကောင်းဆက်ထူးကိုကြည့်ပြီး ...

“ဒီပွဲက မျှတပါတယ်ကွာ။ စိုပြေက သူ့ဘာသာသူ အပျော်
သဘော စာကပ်တာကို မင်းကလိုတာထက်ပိုပြီး ချဲ့ထွင်ပြောတယ်။ ပြီး
တော့ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ငါ့ကိုပါ ဆွဲထည့်လိုက်သေးတယ်။ အဲ့ဒါတွေကို
စိုပြေက မကျေနပ်လို့ မင်းကိုပြန်ကြပ်တာ။ ဒါကြောင့် ဒီပွဲကို သရေလို့ပဲ
သဘောထားလိုက်ပါကွာ။ အဲ့ဒါကိုမှ မင်းမကျေနပ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကြိုက်
သလို ရှင်းလို့ရတယ်”

ဆက်ပိုင်မှူး၏ ချော့သလိုလို ချောက်သလိုလိုစကားကြောင့်
ကောင်းဆက်ထူး တွေဝေသွားသည်။ အရိုက်ခံလိုက်ရသော သူ့ပါးတစ်ဖက်
ကို ပြန်ကိုင်ပြီး ...

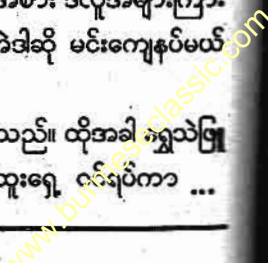
“ငါက လူအများကြားထဲမှာ ပါးချခံလိုက်ရတာကွ။ မမျှတဘူး”

“ဒါကတော့ နင် မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ သူ့ခိုင်းတိုင်းလုပ်လို့
ခံရတာဘဲ။ သူက နင့်ကို ပါးရိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ... ကိုယ်နဲ့
မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဝင်အာချောင်ပြီး သူတစ်ပါး နာမည်ပျက် သိက္ခာကျ
အောင် လုပ်တဲ့အတွက် ဒီလောက်တော့ ပြန်ပေးဆပ်ရမှာပေါ့”

ရွှေသဲဖြူက တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြော၏။ အခြေအနေပိုဆိုးဝါးသွား
မှာ စိုးသောကြောင့် ဆက်ပိုင်မှူးက ...

“ဒီကိစ္စကို မင်းမကျေနပ်ဘူးဆိုရင် စိုပြေအစား ဒီလူအများကြား
ထဲမှာပဲ ငါ့ပါးကို ပြန်ရိုက်ကွာ။ ဘယ်လိုလဲ ... အဲ့ဒါဆို မင်းကျေနပ်မယ်
မဟုတ်လား။ ကဲ ... ရိုက်ကွာ”

ဆက်ပိုင်မှူးက သူ့မျက်နှာကို ရှေ့တိုးပေးသည်။ ထိုအခါ ရွှေသဲဖြူ
က ဆက်ပိုင်မှူးကို တွန်းထုတ်ပြီး ကောင်းဆက်ထူးရှေ့ လှည့်ပစ်ကာ ...

“ နင် ရိုက်မှာဆို ငါ့ကိုပဲ ရိုက်။ ဆက်ပိုင်ကို မရိုက်နဲ့။ ယောက်ျားချင်း ပါးရိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်ရိုင်းတယ် ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

စိုပြေက ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူရှေ့ ရောက်လာပြီး ...

“ ဒီကိစ္စ ဖြစ်တာ ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ ဒါ့ကြောင့် ငါ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင်ထိစရာမလိုဘူး။ ရိုက်ရမှ ကျေနပ်မယ်ဆို ငါ့ပါးကိုပဲရိုက် ”

“ ဟင် ”

ကောင်းဆက်ထူး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဆက်ပိုင်မှူးက စိုပြေကို တွန်းထုတ်ပြီး ...

“ ငါ့ကိုပဲရိုက်ကွာ။ စိုပြေကိုမရိုက်နဲ့ ”

စိုပြေကလည်း ဆက်ပိုင်မှူးကို ပြန်တွန်းထုတ်သည်။

“ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး ဆက်ပိုင်။ ငါ့ကိစ္စ ငါ့ရှင်းမယ်။ ငါ့ပါးကိုပဲရိုက် ”

ရွှေသဲဖြူကလည်း ဆက်ပိုင်မှူးနှင့်စိုပြေရှေ့မှ ဝင်ကာပြီး ...

“ ယောက်ျားချင်း ပါးရိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်ရိုင်းတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မရိုက်နဲ့။ ငါ့ပါးကိုပဲရိုက် ”

“ ရွှေသဲ ... နင်ဖယ်။ ငါ အရိုက်ခံမယ် ”

“ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး ဆက်ပိုင်။ ငါ့ပါးအရိုက်ခံမယ် ”

“ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘေးဖယ်နေ။ ငါ့အရိုက်ခံချင်လို့ ... ”

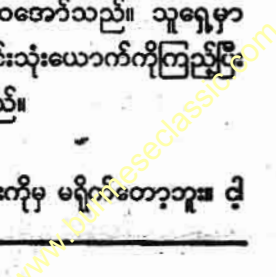
“ ငါ့ကိုပဲရိုက် ”

“ ဟာကွာ ... ဘာတွေလဲ ... ။စိတ်ရှုပ်လာပြီ ... ”

ကောင်းဆက်ထူးက အကျယ်ကြီး ထအော်သည်။ သူရှေ့မှာ ငါ့ရိုက်ခံဖို့အတွက် နေရာလုနေသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဆင်းတွေမူးကာ အာရုံတွေနောက်ကျိလာသည်။

ဒါ့ကြောင့် ...

“ တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... ဘယ်သူပါးကိုမှ မရိုက်တော့ဘူး။ ငါ

အပြစ်နဲ့ငါ ခံရတယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်တော့မယ်။ တောက် ... ပါးရိုက်ခံရမှာ
တို့များ ဒေါ်လာသန်းချီတန်တဲ့ ချက်လက်မှတ်ပေးတယ်ထင်နေလားမသိ
ဘူး ... ”

ပွစိပွစိနှင့် ဆံပင်တွေကို ကုတ်ဖွပြီး သူတို့သုံးယောက်ရှေ့မှ
ကောင်းဆက်တူး ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှ စတင်ကာ ...

ကိုယ်ပိုင်မာနကိုပင် ခဝါချပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကွယ်
ကာမှုတွေနှင့် တွယ်တာကြသည့် သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၏ သံ
ယောဇဉ်သတင်းသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ ပိုမိုလူပြောများလာခဲ့ပါ
သည်။

အခန်း (၃)

ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သော ဒီနေ့အဖို့ သူတို့သူငယ်ချင်းသုံး
ယောက် ဘာသာရေးနှင့် လူမှုရေးကိစ္စ တစ်ခုစီ ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်ရန်ရှိ
၏။ ဘာသာရေးကိစ္စမှာ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံအတွက် အလှူခံလိုက်ပေးရမှာ
ဖြစ်ပြီး၊ လူမှုရေးကိစ္စကတော့ သူတို့ကျောင်းမှ နှစ်ဦးသဘောတူ ခိုးပြေး
ကြသော စိန်အုန်းသီးနှင့် ညိုလုံး၏ မင်္ဂလာညွှန်ပွဲကိုသွားရမှာဖြစ်သည်။

မနက်ပိုင်းမှာ ဘာသာရေးကိစ္စဖြစ်သော ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံအတွက်
သူတို့ အလှူခံလိုက်ပေးကြ၏။

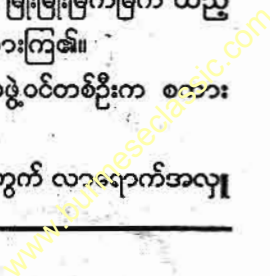
အဲသည်မှာ ...

တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်နှင့် အလှူခံရင်း သူတို့ရပ်ကွက်ထဲ
မှာ အချမ်းသာဆုံးဟု အများက သတ်မှတ်ထားသည့် ရှေ့နေကြီးတစ်ဦး
အိမ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ထိုရှေ့နေကြီးသည် ဤရပ်ကွက်ထဲသို့ပြောင်း
လာတာ မကြာသေးသလို၊ ရပ်ကွက်သာရေးနာရေးအတွက်လည်း တစ်ခါ
မှ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းခြင်း မပြုသေးချေ။

ထို့ကြောင့် ... သူထံ အလှူသွားခံလျှင် မြိုးမြီးမြက်မြက် ထည့်
သိက္ခာဒါန်းလိမ့်မည်ဟု အားလုံးက မျှော်လင့်ထားကြ၏။

ရှေ့နေကြီးဆီရောက်တာနှင့် ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက စကား
မည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံအတွက် လာရောက်အလှူ

ခံတာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ လူကြီးမင်းဟာ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ရှေ့နေကြီးတစ်ဦးဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ လူကြီးမင်း ဒီရုပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးပေမယ့် လူကြီးမင်းဟာ အင်မတန် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လည်း ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်ကွက်ခံမ္မာရုံအတွက် သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာနဲ့ အလှူငွေ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းစေလိုပါတယ်ခင်ဗျ”

ထိုအခါ ရှေ့နေကြီးက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အမေဟာ နာတာရှည်ရောဂါနဲ့ ဝေဒနာပြင်းပြင်း ထန်ထန်ခံစားပြီး မနက်ဖြန်သဘက် သေတော့မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား ... ။ ကုသစရိတ်သောက်သောက်လဲ ကုန်ကျလို့ အခု ကျွန်တော့်အမေ မွဲနေပြီဆိုတာကော ခင်ဗျား သိသလား”

ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်က မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ...

“တောင်း တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... ။ ကျွန်တော် ... ဒါတွေကို ဘာမှ မသိပါဘူး ... ”

ရှေ့နေကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“စစ်ပြန်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ညီမလေးဟာ မျက်လုံးကန်းနေတယ်။ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်ဘူး။ သူ့မိန်းမမှာ ကလေးခြောက်ယောက်နဲ့ အဲ့ဒါကော ခင်ဗျားသိသလား”

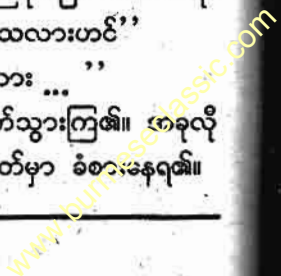
“မ မသိပါဘူး ... ”

ရှေ့နေကြီးက အသံမြင့်ပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ညီမလေးယောက်ျားဟာ ကားတိုက်ပြီးသေသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ညီမဟာ အကြွေးတွေပတ်လည်ဝိုင်းပြီး ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျား သိသလားဟင်”

“ဘုရား ... ဘုရား ... သနားစရာပါလား ... ”

အားလုံးပဲ ရှေ့နေကြီးကို ကရုဏာသက်သွားကြ၏။ အခုလို လာရောက်အလှူခံမိတာကိုပင် အပြစ်ရှိသလို စိတ်မှာ ခံစားနေရ၏။

အလှူခံ၍ ရလာတာတွေပင် သူ့ကိုပေးကမ်းစွန့်ကြဲချင်စိတ်တွေ
တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ...

ရှေ့နေကြီးက သူ့စကားကို အဆုံးသတ်၏။

“အေး ... အဲဒီလို သွေးရင်းသားရင်းတွေ ဒီလောက် ဒုက္ခ
ရောက်နေတာတောင်မှ အခုချိန်အထိ ကျုပ် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမပေးခဲ့
တာ ... ခင်ဗျားတို့ကိုတော့ ကျွန်တော် ပေးမှာပဲလို့ ဘာဖြစ်လို့ထင်ရတာ
လဲဗျ ... ဟင် ... ”

“ ... ”

အားလုံးပဲ နင်သွားကြ၏။

ထိုခြံထဲမှ သူတို့အလှူခံအဖွဲ့ ပြန်ထွက်သွားသောအခါတွင်
 အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က တွေ
 တွေလေး ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ညနေပိုင်းမှာ လူမှုရေးကိစ္စဖြစ်သော စိန်အုန်းသီးနှင့် ညိုလုံး၏ မင်္ဂလာညွှန်ခံပွဲကိုသွားတော့ သူတို့သုံးယောက်စလုံး လက်ဖွဲ့ဘူးလေးတွေ ကိုယ်စီကိုယ်ငှနှင့် ... ။

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူ၏ လက်ဖွဲ့ဘူးက မထူးခြားပေမယ့် စိုပြေ၏ လက်ဖွဲ့ဘူးကတော့ ထူးခြားသည်။ ထိုလက်ဖွဲ့ဘူးပေါ်မှာ ရေ ထားသော စာသားကြောင့်ဟုဆိုလျှင် ပို၍မှန်ပေလိမ့်မည်။

“မင်္ဂလာဦးညတွင် သတို့သမီးသည် ဤလက်ဖွဲ့ဘူးအတွင်း၌ ပါရှိသော ဝတ်စုံတို့ ဝတ်ဆင်ပါက သတို့သားသည် ပို၍ စုံမက်မြတ်နိုး လိမ့်မည်”

ထိုစာသားကြောင့် မင်္ဂလာပွဲကို ရောက်တော့လည်း စိုပြေ၏ လက်ဖွဲ့ဘူးကို လူအများ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

သတို့သား၏အမည်ရင်းမှာ ‘ထက်အာကာမြင့်မိုရ်’ဖြစ်ပြီး ထို အမည်မှာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ် မိုးမတ်နေလွန်းသောကြောင့် အမြင်ကတ် ကတ်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေက စရာမှ ‘စိန်အုန်းသီး’ ဟု တွင်သွားခြင်းဖြစ် ၏။ သတို့သမီး၏ အမည်ရင်းကတော့ ‘နှင်းဝင့်လှိုင်’ ဖြစ်ပြီး အသားညို ညို ခန္ဓာကိုယ်လုံးလုံးလေးမို့ သူငယ်ချင်းတွေက ချစ်စနိုးဖြင့် ‘ညိုလုံး’ ဟု ခေါ်ကြတာ ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာပွဲကို ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေ အတော်များများ လာကြ၏။ နော်ဝင့်သဲချိုက စိုပြေကိုတွေ့တော့ လက်တို့ခေါ်သွားပြီးမေးသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ကောင်းဆက်ထူးကိစ္စ နှင် မြှောက်ပေးလိုက်တာဆို ... ဟုတ်လား ...”

စိုပြေက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

“ဘာလဲ ... နှင်က စိတ်ဆိုးလို့လား”

နော်ဝင့်သဲချိုက မျက်စောင်းထိုး၍ ...

“ဟွန်း ... နှင်လုပ်ပုံက စိတ်ဆိုးမယ်ဆို ဆိုးချင်စရာကြီး။ ချီးခိုတို့ ထွေးခံလုပ်ချင်တယ်ဆိုတော့ ငါ ရှက်တာပေါ့ဟဲ့။ ဒါပေမဲ့ ... ဆက်ပိုင်မျက်နှာနဲ့ နှင်ကိုငါ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်”

ဒီစကားတွေ ကြားရတော့မယ်ဆိုတာ စိုပြေက ကြိုမြင်ပြီးသားဖြစ်၏။ ဒီချုံထွင်ထားကတည်းက ဒီယုန်တော့ ဘယ်လိုပုံနဲ့ လာလေမလဲဆိုတာ တွေးထင်မှန်းဆလို့ရနေသည်။

နော်ဝင့်သဲချိုက မူနွဲ့နွဲ့ဖြင့် ...

“ဆက်ပိုင်က ငါ့ရဲ့ရည်းစားဦးဂတ်ဂတ်ကလေးနဲ့ သိပ်တူတာပဲတယ်”

“နှင့်ရဲ့ ဂတ်ဂတ်က ဘယ်သူမို့လို့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

နော်ဝင့်သဲချိုက လက်သည်းလေးကိုကိုက်ပြီး ခေါင်းလေးငုံကာ

“နှင်ကလည်းဟယ် ... ရှက်အောင် လုပ်နေပြန်ပြီ။ ငါမှ ရည်းစားမထားဖူးသေးတာပဲ”

“အယ် ...”

အထာပေးပုံက အဲဒီလို ... ။

ဆက်ပိုင်ကသာ ‘ချစ်တယ်’ ဟုပြောပါက ရည်းစားတော်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့သဘော ... ။ ရက်ရောချက်က ပက်စက်ကောပါလား။

အဲသည်အချိန်မှာ ဆက်ပိုင်မှူးကလည်း စိုပြေနှင့်ပတ်သက်ပြီး နားပူနားဆာ အလုပ်ခံနေရသည်။ နုနုလွင်က သူ့ကိုလာမေးငြမ်းဖြစ်သည်။

“ဆက်ပိုင် ... စိုပြေမှာ ရည်းစားရှိလားဟင်”

“မရှိပါဘူးဟ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နုနုလွင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးနှင့် ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ။ သူတို့အိမ်က ထမင်းခြောက်လှော်လေးက စားကောင်းလို့ပါ။ အမြဲ စားရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

ဆက်ပိုင်မှူးက ရယ်သည်။

“ငါတို့အိမ်က မာလီကြီးလည်း ထမင်းခြောက်လှော်တတ်တယ်ဟ။ သူ့အိမ်မှာကော မနေချင်ဘူးလား”

“သေလိုက်ပါလားဟဲ့”

နုနုလွင်မျက်နှာ အောက်သိုးသိုးဖြစ်သွားသည်။ ဆက်ပိုင်မှူးက ရယ်ပြန်၏။

မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင်လေးနှင့် အမြဲပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နေတတ်သော စိုပြေကို ချစ်ခင်သူပေါများသည်။ သူ၏ကပေါက်တိကပေါက်ချာလုပ်ရပ်တွေကြောင့် အချို့မိန်းကလေးတွေက လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ရန် တွန့်ဆုတ်ကြပေမယ့်၊ အချို့ကတော့ ထူးဆန်းတွေလာလေးအဖြစ် အသေကြွေကြ၏။

စိုပြေကို နုနုလွင် စိတ်ဝင်စားနေတာမှန်း အရင်ထဲက ဆက်ပိုင်မှူးက ရိပ်မိသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ‘မ’အိမ်သာမှာ စာကပ်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိုပြေကြောင့် သူမ အရှက်ရတာကို ဘာမှအပြစ်မပြောတာ ဖြစ်သည်။

‘အချစ်ဝင်လျှင် အပြစ်မမြင်’ ဆိုတာ ဒါမျိုးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခဏကြာတော့ ...

စိုပြေ၊ ဆက်ပိုင်မှူး၊ ရွှေသဲဖြူ၊ နော်ဝင့်သဲချို၊ နုနုလွင်တို့ငါးဦးဘက်ပေါင်းပြီး တစ်ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ အဲသည်မှာပဲ တစ်ဘက်ဝိုင်းလွင် ထိုင်နေသော ဟမ်းဖုန်းတကိုင်ကိုင်နှင့် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် ယောက်ျား

တစ်ယောက်က ရွှေသဲဖြူကို အပီအပြင် ရှိုးနေကြောင်း သူတို့အားလုံး သတိပြုမိလိုက်ကြ၏။

ထိုလူက သတို့သမီးနှင့်ဝင့်လှိုင်ကို ခေါ်ပြီး ရွှေသဲဖြူထံ မေးငြေ့ပြကာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောသည်။ နောက်တော့ ... ထိုလူက နှင်းဝင့်လှိုင်နှင့်အတူ သူတို့ဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ရွှေသဲ ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ ငါ့အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲလေ။ ကျော်ဇေယျ ... ဟဲ့။ သူကတော့ ရွှေသဲဖြူ”

နှင်းဝင့်လှိုင်က ရွှေသဲဖြူနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ ထိုလူ၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် နှင်းဝင့်လှိုင် လာရောက်မိတ်ဆက်ပေးတာမှန်း အားလုံးရိပ်စားမိကြသည်။

အဲဒီမှာ စိုပြေက ထဖောက်သည်။

“ကွက်ပြီး မိတ်ဆက်မပေးနဲ့လေဟာ။ အားလုံး ညီတူမျှတူပေါ့”

ဒီတော့မှ မျက်နှာပူသွားဟန်နှင့် နှင်းဝင့်လှိုင်က အခြားသူတွေနှင့်ပါ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

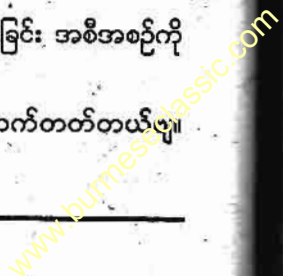
“သူက စိုပြေ၊ သူက ဆက်ပိုင်မှူး၊ သူက နုနုလွင်၊ သူက နော်ဝင့်သဲချို ... ဟဲ့။ မှတ်ထားကြနော် ... ။ ငါ့အစ်ကိုက Golden Flower ဆိုတဲ့အမည်နဲ့ အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်တယ်”

“ဟာ ... ဒါဆို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးပေါ့။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

စိုပြေက လက်တွေ့ဘာတွေဆွဲပြီး ရှိတ်ကင်းပင် လုပ်လိုက်သေးသည်။ ထိုအပြုအမူကြောင့် နှင်းဝင့်လှိုင်က သူမ အစ်ကိုကို သူတို့ဝိုင်းမှာ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

အဲဒီတော့မှ စိုပြေက သူ၏ တမြေမြေ ဖဲ့ရွှေခြင်း အစီအစဉ်ကို စတင်၏။

“ကျွန်တော်က လူချင်းခင်ရင် စတတ်နောက်တတ်တယ်ဗျာ။ ဖြစ်တယ်မို့လားဟင်”

“ဟာ ... ဖြစ်ပါတယ်။ စတော့နောက်တော့ ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့ဗျာ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ”

ကျော်ဇေယျဆိုသူက ငါးစာကိုသာမြင်ပြီး ငါးများချိတ်ကို မမြင်ဘဲ တဟဲဟဲ လုပ်နေသည်။ စိုပြေက ကျော်ဇေယျပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ဖုတ်ပြီး ...

“အစ်ကိုကုမ္ပဏီနာမည်က Golden Flower ဆိုတော့ လှသားပဲဗျာ။ Golden ဆိုတာက ‘ရွှေ’၊ Flower ဆိုတာက ‘ပန်း’၊ အင်း ... ဒီတော့ အစ်ကိုက ရွှေပန်းပိုင်ရှင်ကြီးပဲဗျာ ... နော် ... ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲ ... ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က စတာနော်။ ရတယ်မို့လား”

“ရ ရပါတယ်”

သူ့စကားနှင့်သူမို့ ကျော်ဇေယျ အောင့်သက်သက်နှင့် ငြိမ်ခံနေရသည်။ စိုပြေက ဒါလောက်နှင့် မရပ်သေးဘဲ ကျော်ဇေယျကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး ...

“ဟာ ... အခုမှ သတိထားမိတယ် ... ကြည့်စမ်း ... ”

“ဘာ ဘာလဲ”

“ငါ့အစ်ကိုက တင်တွေ့ရင်တွေ့နဲ့ပဲ”

“ဟင်”

“တော်တော်ထွက်တယ်နော်။ စူနေတာပဲ”

“အဲ ... ”

ကျော်ဇေယျ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ထွားသော ကျော်ဇေယျက သူ့ဗလနှင့် မာဆယ်ကြွက်သားတွေပေါ်အောင် အင်အားကြပ်နှင့် ဘောင်းအီအကြပ် ဝတ်ထားတာဖြစ်သည်။

လူကလည်း အနည်းငယ် ဝသဖြင့် အကြပ်တွေဝတ်လိုက်သော အခါ ရင်ကမောက်တက်ပြီး တင်ကကောက်ထွက်လာသည်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး စိုပြေက ပြောတာဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်က နောက်တာပါ။ ရတယ်မို့လားဟင်”

“ရ ရပါတယ်”

မအီမလည်နှင့် ကျော်ဇေယျ ခံနေရသည်။ လူအများရှေ့မှာမို့ သူ ရှက်လည်းရှက်နေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် တင်တွေ့ရင်တွေ ထွက်နေတယ်ဆို ... ဒါ ပြဿနာ မဟုတ် ... ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က တင်တွေ့ ရင် တွေ ထွက်နေတယ်ဆိုတော့ ... မြင်ကြားရတာ သိပ်လခိုင်းမကပ်ချေ။

အခြားလူတွေက စိုပြေ တမင်တကာ ကြပ်နေမှန်းသိသဖြင့် ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားရသော မျက်နှာထားတွေ နှင့် နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

စိုပြေက ကျော်ဇေယျလက်ထဲမှာ တပြပြနှင့်ကိုင်ထားသော ဟမ်းဖုန်းကို ကြည့်ပြီး ...

“အစ်ကို ... အဲ့ဒါ ကတ်ဖုန်းလားဟင်”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျီဖုန်းပါ”

“လျော် ... လက်စသတ်တော့ ဂျီဖုန်းကြီးပဲ”

“အမ်”

ကျော်ဇေယျ အီစလံဝေသွားသည်။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုဆိုတော့ ပြန်ပြောရလည်းအခက် ... ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ စိုပြေက သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ရန်အချက် ပြလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ... ကျော်ဇေယျ ပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေးပုတ် ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“တင်တွေ့ရင်တွေနဲ့ ရွှေပန်းပိုင်ရှင် ကိုဂျီပုန်းကြီးရေ ... ကျွန် တော်တို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ ... နော် ... ”

ဒီတစ်ခါတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ကျော်ဇေယျ တစ်ခုခု ခြံ ပြောရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် ... စိုပြေက သူ့အရင်ဦး၏။

“စရင်နောက်ရင် အစ်ကို ပျော်တယ်ဆိုလို့ အစ်ကိုပျော်အောင် ကျွန်တော်က တမင်တကာ စတာနောက်တာနော်။ အစ်ကို ပျော်တယ် မို့လားဟင်”

“အဲ ... ”

ဒီတစ်ခါလည်း ကျော်ဇေယျ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွား ပြန်သည်။ စိုပြေက မျက်နှာချိုလေးသွေးပြီး သုတ်ခနဲ ထထွက်သွား၏။ သူ့နောက်မှ အခြားလူတွေလည်း လိုက်ပါသွားကြ၏။

ထိုအခါ ...

ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်လျက် မခံချိမခံသာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ သော ကျော်ဇေယျ စိတ်ထဲမှာ ‘ချည်ပြီး တုပ်ပြီး’ ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ... ဟု သင်ခန်းစာတစ်ခု ရသွားလေသည်။

မင်္ဂလာဦးည ... ။

သတို့သားစိန်အုံးသီးနှင့် သတို့သမီးညိုလုံးသည်မင်္ဂလာအိပ်ခန်းအတွင်းမှာ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဖွင့်ဖောက်ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေရင်းမှ လက်ဖွဲ့ဘူးတစ်ခုကို တွေ့သောအခါ “အမယ် ... ဒီလက်ဖွဲ့ဘူးက ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်နော်။ မင်္ဂလာဦးညတွင် သတို့သမီးသည် ဤလက်ဖွဲ့ဘူးအတွင်း၌ ပါရှိသောဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပါက သတို့သားသည် ပို၍ စုံမက်မြတ်နိုးလိမ့်မည် ... တဲ့။ အထဲမှာပါတာ ဘာဝတ်စုံလဲမသိဘူးနော်”

နှစ်ယောက်သား စိတ်ဝင်တစားနှင့် လက်ဖွဲ့ဘူးကို အလျင်အမြန် ဖွင့်ဖောက်ကြည့်ကြ၏။

ထိုအခါ ...

ဗလာကျင်းနေသော လက်ဖွဲ့ဘူးအတွင်းမှာ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မပါရှိချေ။

“ဟင် ... ဘာ ဘာမှလည်း မရှိဘူး။ ပြောင်သလင်းခါနီးမှာပဲ”

“ဒါ ဒါဆို ... အခုည နှင်းဝတ်ရမယ့် ဝတ်စုံက ... ”

“အဲ ... ”

သတို့သမီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သတို့သားမျက်နှာကတော့
ပြိတီတီနှင့် ... ။

လက်ဖွဲ့ရှင်ကို သိတယ်မို့လား ...

တိက ဒါမျိုးမှာလည်း အဲဒီလို သိပ်အပိုကောင်းတာ ... ။

စိန်အုန်းသီးနှင့် ညိုလုံး ခိုးပြေးဖြစ်တာလည်း စိုပြေ၏စနက်
မကင်းချေ။

တစ်နေ့ ... စိန်အုန်းသီးက စိုပြေရှေ့မှာ ပြောမိသည်။

“ငါ့ကောင်မလေးကို ငါ ပိုင်ဆိုင်ချင်ပြီကွာ။ အဲ့ဒါ ဘယ်လိုလုပ်
ရင် ကောင်းမလဲ”

“ပိုင်ဆိုင်ချင်ရင် ခိုးပြေးပေါ့ကွ”

စိုပြေ အပြောက ပြတ်သည့်။ စိန်အုန်းသီး တွေးတွေးဆဆဖြစ်
သွား၏။

“ခိုးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူက ပညာမစုံသေးဘူး ဥစ္စာမစုံ
သေးဘူး ဘာညာနဲ့ ငြင်းနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခဏစောင့် ... ”

စိုပြေက စာရွက်တစ်ရွက်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေး၏။ ပြီးသော
အခါ စိန်အုန်းသီးကို ပေးလိုက်သည်။

စိန်အုန်းသီးက ထိုကဗျာကို ညိုလုံးအား သွားပြသည်။ ထို
နောက် ... မကြာမီ ... စိန်အုန်းသီးနှင့်ညိုလုံး နှစ်ဦးသဘောတူ ခိုးပြေး
ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကဗျာမှာ ...

www.burmeseclassic.com

လာပါအချစ်ရယ်
 တွေဝေမနေပါနဲ့
 အနေနီးဖို့အရေးအတွက်
 မြေကြီးပေါ်မှာ ကျောခင်းအိပ်ရင် အိပ်ရပါစေ
 အဝတ်ဇာစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုစီနဲ့ပဲ
 ငါတို့နှစ်ယောက် အနူးညံ့ဆုံးကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်လိုက်ကြရအောင်

စိုပြေက ထိုကဗျာခေါင်းစဉ်ကို 'သေဖော်ညှိခြင်း' ဟု တိတ်
 တဆိတ် အမည်ပေးထားကြောင်း ကာယကံရှင်နှစ်ဦး အခုထိ မသိကြသေး
 ပါ။

အခန်း (၄)

“ဒီစာကို ငါ့နာမည်နဲ့ အတန်းထဲက Blackboard မှာ ကပ်ထားတာဟာ။ ဘယ်သူပေးမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဘာတွေရေးထားမှန်းလည်း မသိဘူး”

နေ့လယ်စာစားချိန် ကျောင်းကင်တင်းမှာ သူတို့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ဆုံတော့ ရွှေသဲဖြူက ညည်းညည်းညာညာ ပြော၏။

ဆက်ပိုင်မှူးက ရွှေသဲဖြူလက်ထဲမှ စာရွက်ကို ယူကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

“ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မသိဘူးနော်”

စာရွက်မှာ ရေးထားတာက ...

$$I \left[\frac{L}{2M} \times 6 \frac{3M_0 - 2M_0}{3} \times \frac{1}{\sqrt{V^4 E^4}} \times V^3 E^3 \right] \text{ You}$$

စုံပြေက ထိုစာရွက်ကို ယူကြည့်ပြီး ...

“နင်ကလည်း ဝေးလိုက်တာ ရွှေသဲရာ။ ဒါလေးတောင် မသိဘူးထား။ အဲ့ဒါ နင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာဟာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့။ ဒီမှာကြည့်”

စာရွက်အလွတ်တစ်ရွက်မှာ စိုပြေက ထိုပုစ္ဆာကိုတွက်ပြသည်။

$$I \left[\frac{L}{2M} \times \frac{3M_0 - 2M_0}{\beta} \times \frac{1}{\sqrt{V^4 E^4}} \times V^3 E^3 \right] \text{ You}$$

$$I \left[\frac{L}{2M} \times \beta (M_0) \times \frac{1}{V^4 E^4} \times V^3 E^3 \right] \text{ You}$$

$$I (L_0 \times vE) \text{ You}$$

$$I (\text{Love}) \text{ You}$$

$$I \text{ Love You}$$

“အမယ် ... ဒီလိုကျတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ”

ရွှေသဲဖြူ ခေါင်းတညိတ်တညိတ် ဖြစ်သွားသည်။ ဆက်ပိုင်မှူးက

“စာပေးတဲ့လူက ကိုယ်တိုင်မပေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ blackboard မှာ ကပ်ထားတာလည်း မသိဘူးနော်”

“ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်ဟယ်။ နင်တို့နှစ်ယောက်က ဒါအနား မှာ အမြဲတမ်းလိုလို ရှိနေတော့ လူကိုယ်တိုင်လာဖို့ အခွင့်မသာလို့ ဖြစ် မှာပေါ့”

စိုပြေက ...

“ရွှေသဲ ... အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နင် မသိချင်ဘူးလား တင်”

“မသိချင်ပါဘူးဟာ။ အပိုမဆလာတွေ အာရုံနောက်လို့ ... ဘာလုပ်မှာလဲ”

ရွှေသဲဖြူက စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် အစားကိုသာ အာရုံပြုနေ သည်။ အဲသည်အချိန်မှာပဲ ဆက်ပိုင်မှူးက ‘စတော်ဘယ်ရိုတစ်ခွက်’ ဟု

ဆော်မှာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ...

I love You ပုစ္ဆာကို blackboard မှာ ကပ်တာ ဘယ်လူလဲ ...
ဆိုသော အကြောင်းအရာသည် မေးခွန်းအဖြစ်သို့ ရောက်မလာဘဲ အစား
အသောက်တွေကြားထဲ၌သာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ...

မေးခွန်းတွေအတွက် အဖြေဆိုတာရှိရန် လိုအပ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ...

အဖြေတွေက မေးခွန်းတွေကို စောင့်ကြိုမျှော်လင့်နေတတ်ပါ၏။

သေချာတာကတော့ ...

မေးခွန်းမရှိသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်ပြဖို့အရေး ...

သင်ကိုယ်တိုင်လည်း တွန့်ဆုတ်နှေးကွေးပေလိမ့်မည်။

ညနေကျောင်းဆင်းချိန်မှာ သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စိမ်း
လန်းစိုပြေသို့ သွားကြသည်။ စိုပြေကတော့ သူ့ရှယ်ယာတစ်ဝက်ပါသော
နေရာဟု ဆို၏။

ရေစပ်တွင်ရှိသော ထိုင်ခုံလေးတွင် သုံးယောက်အတူ မျှတထိုင်
ရင်း စိုပြေက ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူကို ပဟေဠိ ဖွတ်နေသည်။

၈ ၈ ၈ ၈ ၈ ၈ ၈ ၈

“အဲဒီ ၈၀၀၀နဲ့ ၈လုံးကို ၁၀၀၀နဲ့ ညှိမျှအောင် သင်္ချာသင်္ကေတ
တွေ ထည့်ကြည့်”

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူ အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။

နောက်တော့ ...

စဉ်းစားမရသဖြင့် အဖြေကိုမေးသည်။ ဒီတော့မှ စိုပြေက တွက်
ပြ၏။

၈ + ၈ + ၈ + ၈၈ + ၈၈၈ = ၁၀၀၀

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ ...

တင်နှင့်ရင်ကိုကော့၍သူတို့ထံ လှမ်းလာသော ကျော်ဇေယျအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

စိုပြေက ကျော်ဇေယျ အနားရောက်တာနှင့် ...

“ဟာ ... အစ်ကို ... မျက်စိအစာလာကျွေးတာလား။ တင်တွေ ရင်တွေတောင် ပိုထွက်လာတယ်နော့”

“အဲ ... ”

ကျော်ဇေယျ အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာ ပိုးကို သပ်၍ ရွှေသဲဖြူကို ကြည့်ကာ ...

“ဒီရှေ့က ကားဖြတ်အမောင်းမှာ ရွှေသဲတို့ ဒီအထဲဝင်သွားတာ တွေ့လို့ ကိုယ်လိုက်လာတာ။ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်လေ”

ရွှေသဲဖြူက ...

“မစားတော့ပါဘူး ကိုကျော်ဇေယျရယ်။ ဒီမှာ စိုပြေ ပဟေဠိ ဖွတ်တာ ဖြေနေတာလေ ... အဲဒါကြောင့်မို့လို့ပါ”

“ပဟေဠိ ... ဟုတ်လား ... ။ ပဟေဠိဆို ကိုယ်လည်း စိတ်ဝင် စားတယ်။ ကိုယ်လည်းပါမယ်လေ။ တစ်ယောက်တစ်လဲ ဖွတ်ကြတာပေါ့”

ကျော်ဇေယျက အမှတ်မရှိဘဲ အတင်းဝင်လုံးပြန်သည်။ ရွှေသဲ ဖြူထံမှ စာရွက်နှင့် တော့လ်ပင်ယူပြီး သူ့ပဟေဠိကို ရေးသည်။

ပြီးတော့ ... စိုပြေကို ပေး၏။

မ က

“အဲဒါကို ဘယ်လိုအသံထွက်ဖတ်မလဲ။ မှန်အောင်ဖော်ပြ”

စိုပြေက ပဟေဠိစာရွက်ကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြိုက်သွား သည်။ ကျော်ဇေယျက ...

“အစ်ကို ပုံစံက မထင်ရဘူးနော်”

“ဘာလဲ ... ဒီလောက် ဉာဏ်ရှိလိမ့်မယ်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်နာမစင်သေးတဲ့ လူမှန်း မထင်ရဘူးလို့ ပြောတာ”

“ဘာကွ”

ကျော်ဇေယျ ရူးရူးရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်။ စိုပြေက မျက်နှာချိုသွေး

၍ ...

“ကျွန်တော်ကခင်ရင် စတတ်နောက်တတ်တယ်လို့ အစ်ကိုကို ပြောထားတယ်လေ။ အခုလည်း စတာပါဗျ”

ကျော်ဇေယျအေသ ပြုတစ်ပြုတစ် ဖြသွားသည်။ ရွှေသဲဖြူရှေ့ မှာမို့ သူ့ကိုယ်သူ သဘောထားကြီးသည့်ဟန်မျိုး ဖမ်း၍ ...

“ထားပါတော့လေ ... ။ ဒါနဲ့ ဒီပဟေဠိရဲ့ အဖြေကို မသိဘူးမို့ လား”

စိုပြေက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး ...

“အစ်ကို ပဟေဠိက ကလေးသွားမေးတောင် သိလောက်တယ်။ အဲ့ဒါကလေးတွေ ဖွတ်လေ့ရှိတဲ့ ပဟေဠိမျိုး ... ပ,ထဲကို လ, ဝင်ပြီး က.က မ,ကိုထမ်းထားလို့ ‘ပလဝင် ကမထမ်း ...’ ဟုတ်တယ်မို့လား”

ကျော်ဇေယျ ငြိမ်ကျသွားသည်။ စိုပြေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပျက်စိကစားပြီး ...

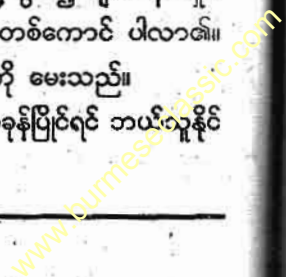
“ဒီတစ်ခကျွန်တော်မေးရမယ့် အလှည့်နော်။ အစ်ကို ဖြေရမှာ”

“မေးစမ်းပါ။ ကြိုက်တာမေး”

စိုပြေက ဘာမှ မပြောသေးဘဲ ရေစပ်သို့သွား၍ ဖျက်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ... သူ့လက်ထဲမှာ ဖားတစ်ကောင် ပါလာ၏။

စိုပြေက ထိုဖားကို ပြုပြီး ကျော်ဇေယျကို မေးသည်။

“လူတစ်ယောက်နဲ့ ဖားတစ်ကောင် အခုန်ပြိုင်ရင် ဘယ်သူနိုင်မယ် ထင်လဲ”

ကျော်ဇေယျက ခဏ စဉ်းစားပြီး ...

“လူပဲနိုင်မှာပေါ့။ ဖားက သေးသေးလေးတာကို”

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်။ ဖားနိုင်လောက်တယ်ဗျ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူပဲ နိုင်ရမယ်။ ဖားက လူရဲ့ ခြေဖဝါးလောက် တောင်မှ မရှိတာ”

“ကဲ ... ဒါဆို ... ဒီဖားကို နိုင်အောင် အစ်ကို လက်တွေ့ခုန်ပြ နိုင်ပါ့မလား”

စိုပြေက သူ့လက်ထဲမှ ဖားကိုပြုပြီး စိန်ခေါ်သည်။ ကျော်ဇေယျ ကလည်း အညံ့မခံချင်စိတ်နှင့် ...

“ဒီဖားသေးသေးလေးလောက်တော့ကွာ ... ပျင်းတောင်ပျင်း သေးတယ်။ နိုင်အောင် ခုန်ပြမယ်”

ဤသို့ဖြင့် ... ဖားနှင့်လူ၏ အခုန်ပြိုင်ပွဲ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူကတော့ ပွဲကြည့်ဖိုရီသတ်သက်သက် ဖြစ်သည်။

စိုပြေက တာလွတ်စည်းတစ်ခု သတ်မှတ်ပြီး ထိုစည်းပေါ်မှာ ကျော်ဇေယျကို ရပ်စေ၏။ ဖားကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်ကိုလည်း စည်းပေါ်မှာတင်ထားသည်။

ပြီးသောအခါ ...

“ဖားခုန်တာနဲ့ ဖားကိုနိုင်အောင် သူ့ခုန်ရွှေ့ အစ်ကိုလည်း အဆင့်ဆင့် အပြိုင်လိုက်ခုန်ရမှာနော်”

“အင်းပါ”

“ဖြစ်တယ်မို့လား”

“ပျင်းတောင်ပျင်းသေး”

“ကဲ ... ဒါဆို စမယ်။ ရယ်ဒီ ... ဝမ်တူး ... သရိုး ... ”

စိုပြေက မြေကြီးကို ဘုန်းခနဲ ပုတ်ပြီး လက်ထဲမှ ဖားကို သွတ် ထိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖားကလန်ပြီး တအား ဆောင့်ခုန်ထွက်သွားလေ သည်။

“အင်းပါ”

“ဖြစ်တယ်မို့လား”

“ပျင်းတောင်ပျင်းသေး”

“ကဲ ... ဒါဆို စမယ်။ ရယ်ဒီ ... ဝမ်း ... တူး ... သရိုး ... ”

စိုပြေက ခြေကြီးကို ဘုန်းခနဲ ပုတ်ပြီး လက်ထဲမှ ဖားကို လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖားကလန့်ပြီး တအား ဆောင့်ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

ကျော်ဇေယျကလည်း အားကျမခံ ဖားနှင့်အပြိုင် လိုက်ခုန်သည်။ သို့သော် ဖားကို မမှီချေ။ တစ်ပေကျော်ကျော်လောက် အကွာမှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့၏။

ကျော်ဇေယျ၏ ခြေချသံကြောင့် ဖားကလန့်ပြီး နောက်တစ်ဆင့် ထပ်ခုန်ပြန်သည်။ ကျော်ဇေယျကလည်း အားကျမခံ အစွမ်းကုန်လိုက်ခုန်၏။

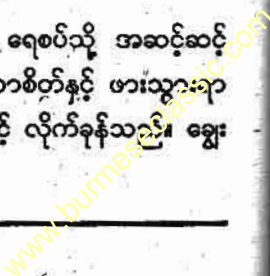
သို့သော် ... ဖားကိုကျော်ဖို့ ဝေးစွာ ... ။ ဖားအနားကိုပင် မရောက်ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ... ဖားကလန့်ပြီး ခုန်လိုက် ... ။ ကျော်ဇေယျက ခုန်လိုက်နှင့် ... ဖြစ်နေသည်။ ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ အခြားလူများကလည်း မကြီးမငယ်နှင့် ခုန်ဆွလုပ်နေသော ကျော်ဇေယျကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

ကျော်ဇေယျကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိဘဲ ဖားကို အနိုင်ရရေးအတွက်သာ အာရုံစိုက်ကြိုးပမ်းနေ၏။

နောက်တော့ ...

ဖားက သူပျော်မွေ့ရာအရပ်ဖြစ်သော ရေစပ်သို့ အဆင့်ဆင့် ခုန်သွားသည်။ ကျော်ဇေယျကလည်း မခံချိမခံသာစိတ်နှင့် ဖားသွားရာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း အားကုန်သုံး၍ အဆင့်ဆင့် လိုက်ခုန်သည်။ ဈေးဒီးဒီးကနေပေမယ့် ဇွဲမလျော့စိတ်မချချေ။

ထိုသို့ ခုန်နေရင်းမှ ...

တစ်ချို့တွင် ...

ရေစပ်ရှိ ရေညှိတွေနှင့် ကျော်တုံးတစ်တုံးပေါ် ခြေအကျ... ဘဝင် မြင့်သဖြင့် အောက်ခြေလွတ်သွားရာ ...

“ဗွမ်း”

“အား”

ခွေးကျ ဝက်ကျ ကျခြင်းဖြစ်သည်။ ဖားတု၍ ခုန်သောလူမှာ ဖင်ရိုးကျိုးမတတ်ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားသည်။ တစ်ကိုယ်တော် အတာသ ကြိန်ပွဲလည်း ဆင်နွဲ့လိုက်ရ၏။

ကြည့်နေသူတွေထံမှလည်း ရယ်သံတွေ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ် လာကြလေသည်။

ဒီတော့မှ စိုပြေက ကျော်ဖေယုထံသွားပြီး ...

“အစ်ကိုကို ကျွန်တော်ပြောဖို့ မေ့သွားလို့ဗျ။ ပျမ်းမျှအားဖြင့် ဖားတစ်ကောင်ဟာ အဝေးဆုံး ၁၅ပေ ၅လက်မအထိ ခုန်နိုင်တယ်။ လူက တော့ ရပ်နေရာက ခုန်ရင် ၁၂ပေ ၁၁/၂လက်မပဲ ခုန်နိုင်တယ်...တဲ့ ... ဒါကြောင့် ... သာမန်လူတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ အားစိုက် ခုန်ခုန် ဖားကိုတော့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ကျော်ဖေယုမော့ ...

တုံ့ပြန်စကားပင် မဆိုနိုင်ရှာဘဲ ...

နာကျင်သွားသော တင်ပဆုံမို့မို့ကို ပြန်စမ်းရင်း ...

မျော့မျော့ပျော့ပျော့သာ ရှိတော့၏။

အခန်း (၅)

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ထူးခြားဖြစ်စဉ်အနေနှင့် ဆက်ပိုင်မှူး၏ ပူဆာမှုကြောင့် သူ့မိဘနှစ်ပါးက ဆက်ပိုင်းမှူးကို G . S . M ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ပြိုင်ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးသည်။

သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ ဆက်ပိုင်မှူးတို့ မိသားစုက စီးပွားရေးအင်အား အတောင့်တင်းဆုံးဖြစ်ပြီး စိုပြေတို့မိသားစုနှင့် ရှေ့သဲဖြူတို့မိသားစုကတော့ သူမသာကိုယ်မသာ အလယ်အလတ်တန်းစားသာ ဖြစ်သည်။ တူညီတာတစ်ခုကတော့ သူတို့သုံးယောက်စလုံး တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးတွေသာဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ပင်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း မွေးချင်းပေါက်ဖော်မရှိသော သူတို့သုံးယောက်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပိုမို တွယ်တာစည်းလုံးကြတာ ဖြစ်၏။

ဟမ်းဖုန်းတကိုင်ကိုင်နှင့် လိုတာထက်ပို၍ ရှိုးပြလွန်းသူများကို 'ဂျီပုန်း' ဟု စလေ့ရှိသော စိုပြေသည် ဆက်ပိုင်မှူး ဖုန်းကိုင်တော့ ထိုသို့ မစချေ။

ဆက်ပိုင်မှူးကလည်း လိုအပ်မှသာ ဖုန်းကို အသုံးပြု၏။

ဆက်ပိုင်မှူး ကားမောင်းသင်တော့လည်း စိုပြေနှင့် ရှေ့သဲဖြူက အဖော်လိုက်ပေးကြရသည်။ ကားမောင်းတတ်သွားသောအခါ ဆက်

ပိုင်မှူးက ကားကို အမြန်မောင်းချင်သည်။ ထိုအခါ ရွှေသဲဖြူကတအား အမြန်မမောင်းဖို့ သတိပေးသည်။

‘ စိုပြေကတော့ ပါးစပ်ကမပြောဘဲ သူဝါသနာအရ ကွန်ပျူတာစာ စီပီး မောင်းသူရှေ့အတွင်းမှန်အပေါ်ထောင့်မှာ ကပ်ထားပေးသည်။

ဘတ်စ်ကားလိုင်းကား ယာဉ်မောင်းများ၏ အနီးအနားတွင် ကပ်ထားလေ့ရှိသည့် ... ‘သင်အိမ်ပြန်လာချိန်ကို သင်၏ မိသားစုက စောင့်မျှော်နေသည်’ ဆိုသော စာတမ်းမျိုးတော့ မဟုတ်။

စိုပြေ၏ သတိပေးစာတမ်းကား ...

တစ်နာရီ မိုင်ခြောက်ဆယ်နှုန်းဖြင့် မောင်းလျှင် ... အချုပ်ခန်း အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ဖူးလိမ့်မည်။

တစ်နာရီ မိုင်ရှစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့် မောင်းလျှင် ... ဆေးရုံဆေးခန်းသို့ ရောက်ဖူးလိမ့်မည်။

တစ်နာရီ မိုင်တစ်ရာနှုန်းဖြင့် မောင်းလျှင် ... သုဿာန် သင်္ချိုင်း သို့ ရောက်ဖူးလိမ့်မည်။

ကဲ ... အဲဒီလိုဆိုတော့ ...

သူတို့အနားမှာ မရှိန်ချိန်တွေလည်း ကားမောင်းတိုင်း အမြဲသတိ ပေးသလို ဖြစ်မနေဘူးလား ... ။

သာယာသော ညနေခင်းတစ်ခုမှာ ဆက်ပိုင်မှူးက ကားလျှောက်
မောင်းချင်တယ်ဟု ပြောပြီးလာခေါ်သဖြင့် စိုပြေပါလာခဲ့သည်။
နေဝင်ရီတရော အချိန်ဖြစ်သဖြင့် ရွှေသဲဖြူကိုတော့ ဝင်မခေါ်ခဲ့

ချေ

ဆက်ပိုင်မှူးက ကားကို ပြည်လမ်းတစ်လျှောက် မောင်းပြီးသော
အခါ အင်းလျားမှာရပ်သည်။ နောက် ... သူတို့နှစ်ယောက် ကန်ဘောင်ပေါ်
မှာ လမ်းလျှောက်ကြ၏။

လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ ဆက်ပိုင်မှူးက ...

“စိုပြေ ... မင်းကိုငါ တစ်ခု မေးချင်လို့ ... ”

ဘာလဲ ... ဆိုသော သဘောဖြင့် စိုပြေက မေးဆတ်ပြသည်။

ထိုအခါ ဆက်ပိုင်မှူးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအယာနှင့် ...

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောချင်ရင်
ဘယ်လို ပြောရင် ကောင်းမလဲ။ အဲ့ဒါ ငါစဉ်းစားမရလို့ကွ”

စိုပြေက ရယ်သည်။

“ရည်းစားစကား ပြောတာပဲကွာ။ ချစ်တယ်လို့ပြောလိုက် ပြီးပြီ
ပေါ့။ ဘာခက်လို့လဲ ... ”

“အဲ့ဒါတော့ မင်းပြောမှလားကွ။ ငါလည်း သိတာပေါ့ ဒါပေမယ့်

www.burmeseclassic.com

ငါက အဲဒီချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို တိုက်ရိုက်မဟုတ်ဘဲ သွယ်ဝိုက်ပြော
ချင်တာ။ မင်းက အဲဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတွေဆို သိတယ်လေ။
အဲဒါကြောင့် မေးကြည့်တာ”

စိုပြေက ဆက်ပိုင်မှူးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ဟိတ်ကောင် ဆက်ပိုင် ... မင်းက ချစ်တတ်နေပြီပေါ့လေ ...

ဟုတ်လား ... ”

“အေး ... အဲဒီလို ထင်တာပဲ”

“ဘယ်သူလဲ ... ။ ဘယ်ကလေးဒီလဲ”

“နောက်တော့ မင်းသိရမှာပါကွာ။ အခုလောလောဆယ်တော့
ငါ့ကို ကူညီစမ်းပါဦး။ တိုက်ရိုက်ကြီး ပြောရမှာ မျက်နှာပူလို့ကွ။ အဲဒါ
ဘယ်လိုပြောရင် ကောင်းမလဲ”

စိုပြေက စဉ်းစားပြီး ...

“သွယ်ဝိုက်ပြောချင်ရင် တစ်နည်းတော့ရှိတယ်ကွ”

“ဘာလဲ”

“အဲဒါက နည်းနည်းတော့ ကလေးကလားဆန်တယ်။ ဒါပေမယ့်
စသလိုနောက်သလိုနဲ့ အတည်ပေါက် ပြောချလိုက်လို့ရတယ်။ မျက်နှာ
သိပ်မပူရဘူးပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်လား ... အဲဒါဆို ပြောကွာ”

“အဲဒီနည်းကို ငါကိုယ်တိုင် အသုံးချဖို့အတွက် စဉ်းစားထား
တာနော်။ မင်းမို့လို့ ပြောပြမှာ”

“အေးပါကွာ... အရစ်ရှည်လိုက်တာ။ ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ”

ဆက်ပိုင်မှူးက သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြနေပြီ။ စိုပြေက မပြောသေး
ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်သပ်ကာ ...

“ဝက်သားတုတ်ထိုးစားချင်လိုက်တာကွာ။ ဒီကန်ဘေးက

ဝက်သားတုတ်ထိုးက အရမ်းစားလို့ကောင်းတာကွ”

ဒီလောက်ဆို ဆက်ပိုင်မှူး သဘောပေါက်သွားပြီ။ ရှည်ရှည်ဝေး

ရောက်အောင် လမ်းပြန်လျှောက်ပြီး စိုပြေကို ဝက်သားတုတ်ထိုး ကျွေးရ
၏။

စိုပြေကလည်း ထမင်းလွတ် တွယ်သည်။

ကျေနပ်အားရမှုရှိမှ ...

“ငါလေနှင့်ကို နှုတ်က မပြောရဲလို့ လမ်းနံပါတ်-၃၉က အိမ်နံ
ပါတ်-၂၉မှာ ရင်ထဲက ခံစားချက်နဲ့ ညီမျှတာကို သိမ်းထားတယ် ...
လို့ပြောလိုက်”

“အဲ့ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ”

ဆက်ပိုင်မှူးက မေးတော့ စိုပြေက စပ်တီစပ်ဖြင့် ...

“အဲဒီအဖြေကို သိချင်ရင် မင်းကောင်မလေးကို ငါ့ဆီလွှတ်ပြီး
မေးခိုင်းလိုက်။ သူ့ကို ငါကိုယ်တိုင် သေချာရှင်းပြလိုက်မယ်”

ဆက်ပိုင်မှူး သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည်။

“စိုပြေ ... မင်းငါ့ကို ကြပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

စိုပြေက မျက်နှာပိုးသပ်ပြီး ...

“မင်းကိုငါ ကြပ်ပါ့မလား ဆက်ပိုင်ရာ။ မင်းကောင်မလေးကို
ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်ဆိုတာက ... မင်းက လျှိုနေလို့ ... မင်းကြိုက်နေတာ
ဘယ်သူလဲလို့သိရအောင်ပါ”

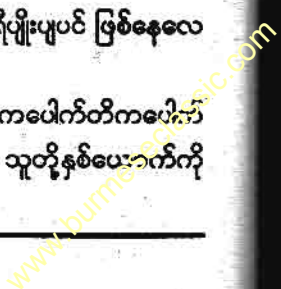
“ဪ”

ဒီတော့မှ စိုပြေ ဉာဏ်များတာကို ဆက်ပိုင်မှူး သဘောပေါက်
သွားသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် စိုပြေ၏ ရည်းစားစကားပြောနည်း
ကိုလည်း အသေအချာ မှတ်သားထားလိုက်၏။

တုတ်ထိုးဆိုင်မှ သူတို့ထလာတော့ မှောင်ရီပျိုးပျံပင် ဖြစ်နေလေ

ပြီး

ကန်ဘောင်ပေါ် လမ်းပြန်လျှောက်တော့ ကပေါက်တိကပေါက်
ချာ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရသေး၏။ အခြားမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို

အခြောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟယ် ... ဒီသူငယ်လေးနှစ်ပွဲက လန်းတယ်တော့”

“အဆင်ပဲ ... အဆင်ပဲ”

ကော့လန်ကော့လန်နှင့် အခြောက်နှစ်ယောက်က သူတို့နောက်မှ ထပ်ချပ်မခွာလိုက်ပြီး ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့ လုပ်နေတော့ ... အနေတည်သော ဆက်ပိုင်မှူး အသည်းယားနေသည်။

“ဟိတ်ကောင် ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စိုပြေက အသာနေဆိုသော သဘောဖြင့် လက်ကာပြသည်။ ခဏကြာတော့ ...

လူရှင်းသောနေရာ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ အခြောက်နှစ်ယောက်က သူတို့အနား အတင်းတိုးကပ်လာပြီး ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်လေတော့၏။

အခြောက်တစ်ယောက်က စိုပြေ၏ခါးကို လက်ညှိုးနှင့်တို့ပြီး ခွဲပျစ်ပျစ်အသံနှင့် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ စကားစသည်။

“ဟိတ် ... ဟိတ် ... ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲဟေ”

ထိုအခါ ... စိုပြေက ခါးထောက်တင်ကောက်ပြီး မျက်စိချိုကာ မူနဲ့နဲ့အသံနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ရုနစ်နာရီထိုးတော့မယ်အေ့ ... ။ ညည်းတို့ အခုထိ အလုပ်မဖြစ်သေးဘူးလား ... ။ ကျုပ်တောင် ဒီမှာတစ်ယောက်ဖမ်းချိတ်ထားပြီတော့ ... ။ ကျုပ်အစာကိုတော့ လာမလုနဲ့နော် ... ။ လိင်တူပေမယ့် ရန်သူဖြစ်သွားမယ် ... ဘာမှတ်နေလဲ ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ ... ”

စိုပြေက ပြောပြီးတာနှင့် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ တစ်ဖက်သို့ချာလှည့်သည်။ ပြီးနောက် ... ဆက်ပိုင်မှူး၏ခါးကိုဖက်ပြီး ဟိုပစ်ဒီခါနှင့် ရမ်းတမ်းရမ်းတမ်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ဟယ် ... သူလည်း တို့လိုပဲနော်”

“ကံကောင်းလို့ ... ကံကောင်းလို့ ... ဇာတ်တူသားစားမိပြီး
ထင်္ဂါကိုးသောင်းလို အကျိုးနည်းတော့မလို့ ... ဟူး ... တော်ပါသေး
ရဲ့ဟယ်”

မထင်မှတ်သော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် အခြောက်နှစ်ယောက်မှာ
ဇွတ်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြက်သေသေလျက် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့ကြ
၏

စိုပြေဆိုတာ ...
တစ်ဖက်သားကို လှည့်စားရာမှာ
အဲဒီလို တတ်သိထူးချွန်တဲ့ ငနဲလေးပါ။

သို့ငြား
ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်စားမှုကိုတော့
သူလည်း မပယ်ရှားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ကိုယ်သွေးထားတဲ့ ဓားနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်လှီးဖြတ်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး
သင်တို့ ကြုံဖူးကြပါရဲ့လား ... ။

“ဟဲ့ ... အိပ်ပုတ် ... ထ ... ထ ... နေဖင်ထိုးနေပြီ”

ရွှေသဲဖြူ လာနှိုးသဖြင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ စိုပြေ လူးလွန်ရင်း နိုးလာသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ရွှေသဲဖြူ သူ့အိမ်ကို အပျင်းပြေ လာ လည်တာဟု ထင်မှတ်လိုက်၏။

သို့သော် ...

“ဆက်ပိုင် ငါ့ကို နင့်ဆီ လွှတ်လိုက်လို့ဟ။ အဲဒီကောင် ဘာ တွေ ဂရောင်နေလဲ မသိဘူး။ မနက်အစောကြီး ငါ့ဆီလာပြီး ပယောဠိတွေ ဖွတ်နေတယ်။ ငါလေ နင့်ကို နှုတ်ကမပြောရဲလို့ လမ်းနံပါတ် ၃၉ က အိမ်နံပါတ် ၂၉ မှာ ရင်ထဲက ခံစားချက်နဲ့ ညီမျှတာကို သိမ်းထားတယ် လို့ပြောတယ်။ ငါက အဲ့ဒါ ဘာလဲလို့မေးတော့ နင့်ဆီသွားမေး နင် ပြော ပြလိမ့်မယ် ... တဲ့။ စိုပြေ အဲ့ဒါ ဘာလဲဟင် ... ”

ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုလား။ အဲလိုဆိုရင် အိပ်မက်ရေ ... ငါ့ကိုနှိုးပါတော့။

ဆက်ပိုင်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးက ... ရွှေသဲတဲ့လား ... ။

စိုပြေရင်ထဲမှာ ရုတ်တရက်ချက်ချင်း မွန်းကြပ်ဆိုနှင့်သွားသည်။ ငါ ဘာပြန်ပြောရမလဲ ... ။

မေးခိုင်းသူက ဆက်ပိုင်မဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်ယောက်ယောက်

သာဆိုလျှင် ကလိမ်စေ့ငြိမ်းဆင်ပြီး အခြားအဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု သက်ရောက်အောင် လွှဲပြောင်းပြောဆိုလိုက်မိမှာ ဖြစ်သည်။

အခုတော့ ...

သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားချက်တွေကို မျက်နှာပြင်ပေါ်ရောက်မလာအောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်၍ အောင်သွယ်တော် လုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အဲ့ဒါ တခြားမဟုတ်ဘူးဟ။ ဆက်ပိုင်က နင့်ကို ရည်းစားစကားပြောတာ”

“ဘယ်လို ... ဆက်ပိုင်က ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောတာ ... ဟုတ်လား”

မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးတွေ ဝိုင်းစက်လျက် ရွှေသဲဖြူ အံ့ဩသွားပုံရသည်။ စိုပြေက Calculator ယူပြီး တွက်ပြလိုက်၏။

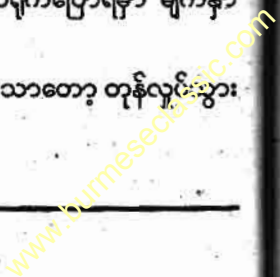
“ငါလေ နင့်ကိုဆိုတာ အမြန်ပြောရင် ... ၅၄၂၉ လို့ အသံထွက်တယ်။ နှုတ်ကမပြောရဲလို့ ဆိုတာကြောင့် - အနှုတ်လက္ခဏာကို နှိပ်။ လမ်းနံပါတ် ၃၉ က အိမ်နံပါတ် ၂၉ ဆိုတာကြောင့် ၃၉၂၉ နှိပ်။ ရင်ထဲက ခံစားချက်နဲ့ ညီမျှတာကို သိမ်းထားတယ်ဆိုတာကြောင့် = ညီမျှခြင်းကို နှိပ်။ အဲဒီမှာ ထွက်လာတဲ့အဖြေက ... ”

စိုပြေက Calculator ကို ရွှေသဲဖြူလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

၅၄၂၉ - ၃၉၂၉ = ၁၅၀၀

“၁၅၀၀ ဆိုတဲ့ ကိန်းဂဏန်းဟာ သံယောဇဉ်ရဲ့သင်္ကေတ၊ အချစ်ရဲ့ပြယုဂ်။ ဆက်ပိုင်က နင့်ကို ချစ်တယ်လို့ တိုက်ရိုက်ပြောရမှာ မျက်နှာပူလို့ သွယ်ပိုက်ပြောတာဟ”

ရွှေသဲဖြူ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သိသိသာသာတော့ တုန်လှုပ်သွားပုံမရ။

တစ်ချိန်မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ... ပတ်ဝန်းကျင် ပြောစကားအရကော၊ သူမ၏ကိုယ်ပိုင် အသိတရားအရပါ ကြိုတင် တွက်ဆထားပုံရသည်။

ခဏကြာတော့ ...

“စိုပြေ ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဆက်ပိုင်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အဖက်ဖက် က ငြင်းစရာဖြစ်ချက် မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ရှေ့သဲ။ နင် သူ့ကို လက်ခံလိုက်ပါ”

“ငြင်းစရာဖြစ်ချက် မရှိရုံသက်သက်နဲ့ပဲ သူ့ကိုငါ လက်ခံလိုက် ရမှာလား။ အချစ်ဆိုတာကိုကော ဘယ်သွားထားမလဲ”

“အချစ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်ကနေ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အရာပါ ဟာ။ သံယောဇဉ်အခံရှိပြီးသား လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ဆိုတာ သိပ် မခဲယဉ်းဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ နင် သူ့အချစ်ကို လက်မခံဘဲ ငြင်းလိုက်ရင် ဆက်ပိုင် အရမ်းရှက်သွားလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒါဆို ငါတို့သုံးယောက်ရဲ့ ပတ်သက် မှုကလည်း ပျက်စီးသွားနိုင်တယ် ရှေ့သဲ”

တိတ်တခိုးအချစ်ဆိုတာ
ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး
အငြိုးမရှိဘဲ ရိုက်ပုတ်နေရတာမျိုးပါလား
သူငယ်ချင်းမလေးရယ် ... ။

အခန်း (၆)

ဆက်ပိုင်မှူးက ရွှေသဲဖြူနှင့် ချစ်သူဖြစ်သော အထိမ်းအမှတ် အနေနှင့် စိုပြေကို မုန့်လိုက်ကျွေးသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ကြားမှာ တစ်ယောက်တစ်လဲ မုန့်လိုက်ကျွေးသော အစဉ်အလာသည် မထူးခြားပေမယ့် ... ဒီတစ်ခါ စားရတာ စိုပြေရင်မှာ နင်နေ၏။

သုံးယောက်အတူရှိပါလျက် သူ တစ်ယောက်တည်း တစ်ခြမ်းပဲ နေသလိုမျိုး ခံစားရသည်။ သို့သော် ... ရွှေသဲဖြူ၏ချစ်သူမှာ အခြားလူ မဟုတ်ဘဲ ဆက်ပိုင် ဖြစ်နေသဖြင့် သူ ဖြေသာသလိုတော့ရှိ၏။ ဆုံးရှုံးခြင်း ကြောင့် မီးလိုတောက်လောင်နေသော ဝေဒနာတွေ ပြေပျောက်ငြိမ်းသေ အောင်တော့ဖြင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးချေ။

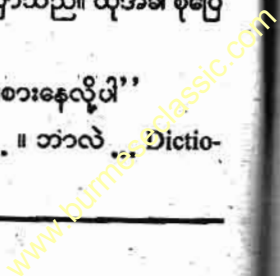
အရာရာကို အချိန်က ကုစားပေးသွားလိမ့်မည်ဟူ၍ပဲ မှတ်ယူ ထားလိုက်ပါသည်။

“ဟိတ်ကောင် ... ငြိမ်လှချည်လား ... ”

ဆက်ပိုင်မှူးက စိုပြေ၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ ပြောသည်။ ထိုအခါ စိုပြေ က ဖျတ်ခနဲပြုံးပြီး ...

“ခေတ်သစ်အဘိဓာန်အကြောင်း စဉ်းစားနေလို့ပါ”

“ခေတ်သစ်အဘိဓာန် ... ဟုတ်လား ... ။ ဘာလဲ ... Dictio-

သူတို့သုံးယောက် ကျောင်းရောက်သောအခါ ကျောင်းရှေ့မှာ မိန့်မိန့်ကြီးရပ်နေသော ကျော်ဇေယျကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျော်ဇေယျက ဘောင်းဘီဖင်ကြပ် စပို့ရှပ်နှင့် မဟုတ်ဘဲ စတစ်ကော်လံအဖြူလည်ဂတုံးနှင့် ယောပုဆိုး အညိုဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

စိုပြေက ကျော်ဇေယျကို တွေ့တာနှင့် ...

“ဟာ ... အစ်ကို ... ထမင်းစားဝတ်စုံကြီးနဲ့ပါလား။ ဘယ်အလှူက စားပြီး ပြန်လာတာလဲ”

ကျော်ဇေယျက လွန်စွာတည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားနှင့် ...

“ဘုရားက ပြန်လာတာပါ။ ကိုးနဝင်း အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးသွားစိတ်တာလေ။ အပြန်မှာ လမ်းကြုံတာနဲ့ ဒီဘက်လှည့်ဝင်လာတာ”

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းနှင့်ဘုရားကို လမ်းမကြုံကြုံအောင် စကေးဆွဲစေပေးပြီး ရောက်လာပုံရ၏။

ရွှေသဲဖြူစိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ကြည့်ညှိအောင် ရိုးရာဝတ်စုံနှင့် ဓမ္မတကာ စတန်ထွင်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဘုရားသွားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိတ်တယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုက

ဘာသာရေး တော်တော်လိုက်စားတာပဲနော်”

“ဒီလိုပဲ လုပ်ရတာပေါ့။ သေရင် ကိုယ့်နောက် ဒါတွေပဲ ပါမှာလေ”

ကျော်ဇေယျက သံဝေဂရဟန်ဖြင့် ခန့်ခန့်ဆန့်ဆန့်ကြီး ပြောနေသည်။ စိုပြေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားပြီး ...

“ဟာ ... အစ်ကို ... ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖင်လေးပေါ်နေတယ် ... ကြည့်စမ်း”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ဘယ်မှာလဲ ဘယ်မှာလဲ”

ကျော်ဇေယျ အူယားဖားယား ဖြစ်သွားသည်။ စိုပြေက တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ...

“ဟိုမှာလေ ... ကြည့်ပါလား ... ”

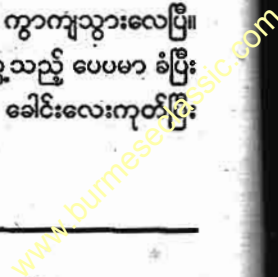
“ဟာ”

ကျော်ဇေယျမျက်နှာကြီး အီးမှန်သလို ဖြစ်သွားသည်။ စိုပြေပြတာက အခြားမဟုတ်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက လသားအရွယ်ကလေးငယ်လေးကို ချိပိုးပြီး လမ်းပေါ်မှဖြတ်လျှောက်သွားရာ၊ အနီးစလွတ်နေသဖြင့် ထိုကလေးငယ်၏ တင်ပါးသားလေး အနည်းငယ်ပေါ်နေတာ ဖြစ်သည်။

သူ၏အငမ်းမရ အမူအရာကြောင့် ခန့်ခန့်ဆန့်ဆန့်ကြီး ဝတ်စားထားသော ကျော်ဇေယျ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။ စောစောက အရောင်တင်ထားသမျှတွေ ပြောင်သလင်းခါအောင် ကွာကျသွားလေပြီ။

ကျော်ဇေယျမှာ စိုပြေနှင့်ဆုံတိုင်း တူနှင့်တွေ့သည့် ပေပမာ ခံပြီး ရင်းသာ ခံနေရ၏။ စိုပြေကတော့ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းလေးကုတ်ပြီး ကျောင်းထဲ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ဆက်ပိုင်မှူးက ကျော်ဇေယျရှေ့မှာရပ်ကာ ...

“နောက်ကြုံရင် ကိုကျော်ဇေယျကို One Table လုပ်ပေးဦးမယ်”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့ရှက်စိတ်နှင့်သူ ကျော်ဇေယျက မလုံမလဲ မေးသည်။ ဆက်ပိုင်မှူးက ဖျတ်ခနဲ ရွှေသဲဖြူလက်ကိုကိုင်ကာ ...

“ရွှေသဲနဲ့ ကျွန်တော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီလေ။ အဲဒီအထိမ်းအမှတ်အတွက်ပေါ့”

“ဟင်”

ကျော်ဇေယျ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဗလာချိုကြီး အကြွားခံလိုက်ရသည်ဟုလည်း ထင်မိ၏။

ဆက်ပိုင်မှူးက ရွှေသဲဖြူလက်ကိုဆွဲကာ ကျောင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါ နောက်ပိုင်းမှ မြင်နေရသော ရွှေသဲဖြူ၏ အလှကိုကြည့်ပြီး ကျော်ဇေယျရင်မှာ အဆုံးအရှုံးက ပိုမိုကြီးမားလာလေသည်။

ဆက်ပိုင်မှူးက ရွှေသဲဖြူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျော်ဇေယျ ရှေ့ဆက်မတိုးအောင် တမင်တကာ ပဏ္ဍာယူ၍ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြလိုက်တာဖြစ်၏။

မည်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူကို တွန့်တိုကြတာ ရိုးရာတစ်ခုလိုပါပဲလေ။

အခန်း (၇)

ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်အတွင်းမှာ ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူ
ရောက်ရှိနေကြသည်။ စိုပြေ၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့်သာ ကျောင်းလမ်းပြီး
ထွက်လာကြတာဖြစ်ပေမယ့် နှစ်ယောက်သား မလှုပ်မယှက်နှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ထိုင်နေကြ၏။

ရှေ့နောက်ဝဲယာရှိ အခြားစုံတွဲတွေက ကော်နှင့်ကပ်ထားသည့်
အိကြာကွေးလို ဆွဲခွာမရအောင် သဲသဲမဲမဲ ကဲနေကြပေမယ့် သူတို့နှစ်
ယောက်ကတော့ ဈာန်သမာပတ်ဝင်စားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေပမာ
တည်ငြိမ်စွာရှိနေကြ၏။

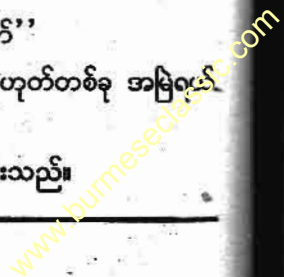
ဆက်ပိုင်မှူးအဖို့မှာလည်း သူငယ်ချင်းဘဝမှ ချစ်သူဘဝသို့
အစိမ်းလိုက်ကြီး ကူးပြောင်းလာတာမို့ တစ်စုံတစ်ရာကို စတင်လှုပ်ရှား
ရမှာ မစုံမရဲဖြစ်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်နေကြလေ၏။

ရွှေသဲဖြူက ပင့်သက်မောကိုရှိက်ပြီး တိတ်ဆိတ်မှုအား စတင်
ဖြိုခွင်းလိုက်ပါသည်။

“စိုပြေ ပါမလာတော့ ပျင်းစရာကြီးနော်”

“အေးဟ ... အဲဒီကောင်ရှိရင် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲရယ်
ရတယ်”

ဆက်ပိုင်မှူးလည်း စိုပြေကို သတိရသွားသည်။

“စိုပြေက ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဒီနေရာ အတင်းလွတ်ပြီး သူကျတော့ လိုက်မလာဘူး။ အဲဒီကောင် အရင်လို မဟုတ်ဘူး။ ခွဲခြား ခွဲခြားနဲ့”

ရွှေသဲဖြူက ဟိုဒီငေးရင်း နှုတ်ခမ်းစုကာ ပွစ်ပွစ်လုပ်နေ၏။ ဆက် ပိုင်မှူးက စိုပြေ တမင်ရှောင်ပေးတာမှန်း သိသဖြင့် ...

“ငါတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရအောင်ဆိုပြီး သူ လိုက်မလာတာ ဖြစ်မှာပါဟာ”

“အဲ့ဒါဆို သူကျတစ်ယောက်တည်း ... ပျင်းနေမှာပေါ့”

“အေး ... အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်တယ်နော်”

ဆက်ပိုင်မှူးက ဖျတ်ခနဲ အကြံရသွားဟန်ဖြင့် ...

“ရွှေသဲ ... ငါတို့ စိုပြေကို ရည်းစားရှာပေးလိုက်ရင် မကောင်း ဘူးလား။ အဲဒါဆို သူလည်း တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်မနေတော့ ဘူးပေါ့”

ရွှေသဲဖြူက မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်ပြီး ...

“စိုပြေ ကြိုက်တဲ့လူရှိလို့လား”

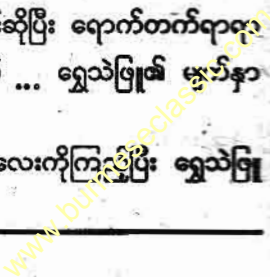
“ရှိမယ်ထင်တယ်ဟာ။ နင့်ကိုငါပြောတဲ့ ရည်းစားစကားပြော နည်းက သူ သင်ပေးတာ။ အဲ့ဒါ သူကောင်မလေးကို ပြောဖို့အတွက် သူ စဉ်းစားထားတာ ... တဲ့ ...”

“ဪ”

ရွှေသဲဖြူ ဝိုင်သွားသည်။ သူမ နှုတ်ဖျားမှ စကားသံတွေ တိတ် ဆိတ်သွားပြန်၏။

ဆက်ပိုင်မှူးက ရွှေသဲဖြူပျော်အောင်ဆိုပြီး ရောက်တက်ရာရာ စကားတွေ လျှောက်ပြောနေသည်။ သို့သော် ... ရွှေသဲဖြူ၏ မှူးသံနာ လေးက ကြည်လင်ရွှင်ပျ မလာချေ။

အချိန်အတော်ကြာမှ လက်ကနာရီလေးကိုကြည့်ပြီး ရွှေသဲဖြူ

အသံ ထွက်လာသည်။

“ထမင်းစားကျောင်းဆင်းချိန် နီးပြီနော်။ ထမင်းစားချိန်ဆို စိုပြေ
ငါတို့ကို အရမ်းသတိရနေမှာဟ”

သူတို့အဖြစ်က ဂျိုကာမပါဘဲ ပိုကာ ကစားနေမိသလိုပါပဲ ... ။

နေ့လယ်စာစားချိန်မို့ ကျောင်းကင်တင်းသုံးခုမှာ ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတွေ အသီးသီး တည်ရှိနေကြ၏။

ကင်တင်းတစ်ခုရှိ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာတော့ စိုပြေတစ်ယောက်တည်း
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေသည်။ အရင်ကဆို ဒီအချိန်မျိုးမှာ သူတို့
သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ထမင်းဘူးသေးသေးလေးထဲမှ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို
အတူတကွ လှယက်စားသောက်နေကျဖြစ်သည်။

အခုတော့ ... သူတစ်ယောက်တည်း ...

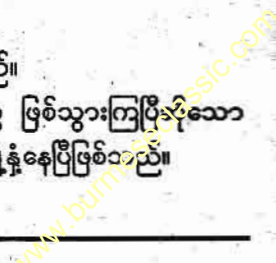
စိတ်ထွေထွေနှင့်ပဲ “ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲ” ဟုအော်မှာလိုက်
သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

“တစ်ယောက်တည်းလားမေးတော့ ... ငါတစ်ယောက်တည်း
၎ ... ”

ကင်တင်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော ကောင်းဆက်ထူး အော်ဆိုသွား
တာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို တမင်ရိတာမှန်းသိပေမယ့် စိုပြေ ဘာမှ တုံ့ပြန်
မနေတော့။

ရင်ထဲမှာတော့ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီဆိုသော
သတင်းက ကျောင်းထဲမှာ အတော်အတန် ပျံ့နှံ့နေပြီဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်မှာ ရွှေသဲဖြူသည် ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် စုံပြေ တစ်ယောက်
ယောက်နှင့်သာ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြလိမ့်မည်ဟု အရင်ကတည်းက
အများက ထင်ကြေးပေးထားကြတာဖြစ်၏။ အခုလို ဆက်ပိုင်မှူးအချစ်
ကို ရွှေသဲဖြူလက်ခံလိုက်တော့ စုံပြေကို သနားစရာ အထီးကျန်သတ္တဝါ
တစ်ကောင်အဖြစ် မြင်ကြသည်။

အချို့ကတော့ ... ဆက်ပိုင်မှူးသည် စုံပြေထက် အဆဆအရာ
ရာမှာ သာလွန်သောကြောင့် ရွှေသဲဖြူက ပကာသနရှေ့ထားပြီး ရွေးချယ်
လိုက်တာဟု သမုတ်ကြသည်။

ပါးစပ်ပေါင်းများစွာမှ သတင်းမျိုးစုံ၏ အသံတွေကြောင့် စုံပြေ
မှာ အလူးအလိမ့်ခံနေရ၏။ ထိုအသံတွေကြောင့် ဆက်ပိုင်မှူးနှင့်ရွှေသဲဖြူ
၏ အချစ်လမ်းခရီးမှာ အနှောင့်အယှက်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာမှာ မလိုလား
ပါ။

ဆက်ပိုင်၏ အမြင်မှာလည်း သူ့ကို သံသယကင်းစေချင်သည်။

ဒါကြောင့်မို့ ... ဒီနေ့မနက် ကျောင်းလာတော့ ဆက်ပိုင်မှူးနှင့်
ရွှေသဲဖြူကို ကျောင်းမတက်ဘဲ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်
လျှောက်သွားရန် သူ တိုက်တွန်းလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... စုံပြေ ... တစ်ယောက်တည်းလား?”

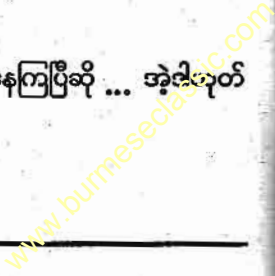
နုနုလွင်နှင့် နော်ဝင့်သဲချိုက ထမင်းချိုင့်လေးတွေကိုယ်စီကိုင်ပြီး
သူ့ဝိုင်းလာထိုင်သည်။ “ဘေးဘီဝဲယာကြည့်ပြီး ...

“ဆက်ပိုင်နဲ့ ရွှေသဲကော ... မမြင်ပါလား ... ။ သူတို့ကျောင်း
မလာဘူးလား?”

စုံပြေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဆက်ပိုင်နဲ့ ရွှေသဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီဆို ... အဲ့ဒါဟုတ်
လားဟင်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

စိုပြေ လေးတွဲတွဲ ဖြေလိုက်၏။ ထိုအခါ နုနုလွင်ခမျာ ဝမ်းသာ အယ်လဲ ဖြစ်သွားရှာသည်။

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် ... သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတာ ကောင်းတယ်”

နော်ဝင်္ဂသဲချိုမျက်နှာကတော့ စူပပ်ပုပ်နှင့် ... ။

“ဘာကောင်းတာလဲ ... ။ နင့်အတွက်ကောင်းပေမယ့် ငါ အတွက်တော့ မကောင်းဘူး”

အရေးထဲ ... သူတို့နှစ်ယောက်ကတစ်မျိုး ... ။ လူဆိုတာ ကိုယ့် ဝေဒနာနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့လည်း ဘာမှမပြောသာ ... ။

နုနုလွင်နှင့် နော်ဝင်္ဂသဲချိုက ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီဖွင့်ပြီး စားကြ သည်။ နုနုလွင်က သူ့ထမင်းချိုင့်ကို စိုပြေရှေ့တိုးပေးပြီး ...

“အတူတူစားကြမယ်လေ”

“စားပါ။ ငါ မှာထားတယ်”

စိုပြေက ထမင်းချိုင့်ကို နုနုလွင်ရှေ့ ပြန်တွန်းပို့ပေးလိုက်၏။ ကျောင်းကင်တင်းမှာ နေ့လည်စာစားဖို့အရေး စောင့်ဆိုင်းရုံတာကလည်း မသက်သာ။

နော်ဝင်္ဂသဲချိုနှင့် နုနုလွင် စားသောက်ပြီး လက်စသတ်မှ စိုပြေ မှာထားသော ထမင်းပေါင်းက ရောက်လာသည်။ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် စိုပြေ စားရန်ပြင်လိုက်သည်။

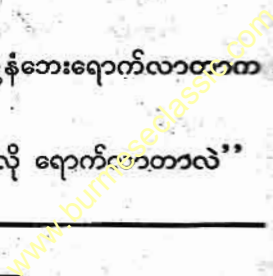
ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဟဲ့ ... နင်က တစ်ယောက်တည်း စားတော့မလို့ပေါ့လေ”

“ဟင်”

စိုပြေ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့နံဘေးရောက်လာတာက ဆက်ပိုင်နှင့်ရွှေသဲ ... ။

“နင် ... နင်တို့ ... ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

ရွှေသဲဖြူက ရယ်ကျဲကျဲလေးနှင့် ...

“ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားရမှာ ပျင်းလို့ဟ။ အဲ့ဒါကြောင့် ဒီမှာ ထမင်းလာစားရင်း နေ့တစ်ဝက် ကျောင်းတက်မလို့”

“ဟေ ... ယုတ်လား”

“ယုတ်တယ်ကွ။ မင်း မပါတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်လည်းပျင်းလို့ ပြန်လာတာ”

ဆက်ပိုင်မှူးကလည်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပြော၏။ ထိုအခါ စိုပြေ ပျော်သွားလေသည်။ သူ့အပေါ်ထားသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ သိတတ်မှုနှင့် သံယောဇဉ် မေတ္တာတရားကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိ၏။

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူက ထိုင်ခုံတွေယူကာ စိုပြေနံ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ထမင်းစားဖို့ပြင်သည်။ ရွှေသဲဖြူက ထုံးစံအတိုင်း သူမ၏ ထမင်းဘူးပြားပြားသေးသေးလေးကို ထုတ်၍ ဖွင့်လိုက်ရာ ...

“ဟယ် ... သွားပါပြီဟယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွှေသဲ”

ဆက်ပိုင်မှူးက စိုးရိမ်တကြီး မေး၏။ ရွှေသဲဖြူက နှာခေါင်းလေး

ခွဲပြီး ...

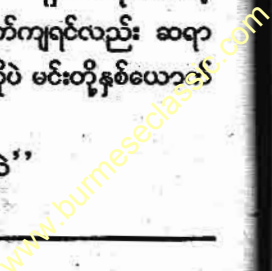
“နေပြင်းလို့လား မသိဘူး။ ထမင်းတွေ သိုးကုန်ပြီ”

“ဟင် ... အဲ့ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စိုပြေက သူ့ရှေ့မှ ထမင်းပေါင်းပန်းကန်ကို ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူရှေ့ တွန်းပို့ပေးပြီး ...

“ဒီအချိန်မှ မှာရင်လည်း စောင့်ရတာနဲ့ စားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အတန်းတက်ဖို့အချိန်လည်း နီးနေပြီ။ နောက်ကျရင်လည်း ဆရာဆရာမတွေက လိုက်ဖမ်းဦးမယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ဒါကိုပဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်မျှစားလိုက်”

“ဟင် ... အဲ့ဒါဆို နင်က ဘာစားမှာလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ။ မင်းက ဘာမှမစားဘူးလား”

စိုပြေက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်နေသော နုနုလွင်နှင့် နော်ဝင့် သဲချိုကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ...

“ငါက သူတို့နှစ်ယောက်ဆီက ကပ်စားထားပြီကွ။ ဒီထမင်း ပေါင်းကို သူတို့ရောက်မလာခင် ငါက မှာထားတာ။ သူတို့ဆီက ငါ ကပ် စားပြီးလို့ ဝမ်းဝတော့မှ ဒီထမင်းပေါင်းက ရောက်လာတာ။ အဲ့ဒါကြောင့် ပိုနေတဲ့ အတူတူဆိုပြီး မင်းတို့ကိုကျွေးတာ ... ဟဲဟဲ ... ”

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့်ရွှေသဲဖြူက အဟုတ်မှတ်ပြီး ထမင်းပေါင်းကို တစ်ယောက်တစ်လဲ မျှတစားကြလေသည်။ စိုပြေ၏ အနစ်နာခံမှုကိုကြည့် ပြီး နုနုလွင်နှင့် နော်ဝင့်သဲချို ရင်ထဲမှာပင် ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်လာသည်။ ဒီအချိန်ဆို စိုပြေ ဘယ်လောက်ဆာနေမလဲဆိုတာ ကျောင်းတက်ဇော် အချင်းချင်းမို့ စာနာပေး၍ရ၏။

နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကိုတောင် စတေးထားသော စိုပြေအတွက် တော့ ဒီပေးဆပ်မှုလောက်က အံ့သေးအမှားပါပဲလေ။

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့်ရွှေသဲဖြူ စားပြီးသောအခါမှ စိုပြေက တစ်ဇက် ကင်တင်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ဖျော်ရည်လုပ်ရန်အတွက် သစ်သီးတွေ ချိတ်ဆွဲထားသော နေရာဆီရောက်မှ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်ရပ်ကာ ...

“ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ဘယ်လောက်လဲခင်ဗျ”

ကောင်တာမှ အမျိုးသမီးက ...

“အဲ့ဒါတွေက ရောင်းဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဖျော်ရည်လုပ်တဲ့တာတွေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို သုံးလုံးလောက်တော့ ရောင်းပါ ဗျာ။ ကျွန်တော် ဝိုက်အရမ်းဆာနေလို့ပါ”

ပြေလည်ရာပြေလည်ကြောင်းပြောပြီး ငှက်ပျောသီးသုံးလုံးကို ယူကာ ကိုယ်နှင့်ကွယ်၍ တစ်ဖက်ကင်တင်းမှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မမြင်အောင် စားလိုက်သည်။

ထိုလုပ်ဆောင်မှုကို ဘေးတစောင်းအနေအထားနှင့် နုနုလွင်က လှမ်းမြင်၏။ ထိုအခါ သူမ မနေသာတော့ဘဲ ...

“စိုပြေ ဘာမှမစားရသေးဘူးဟ။ နင်တို့ကို သူစားမယ့်ထမင်းပေါင်း တမင်ကျွေးတာ။ ဟိုမှာကြည့်ပါလား ... သူ တော်တော်စိုက်ဆာ နေပုံရတယ်”

နုနုလွင် လက်ညှိုးညွှန်ပြရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ... ခိုးကြောင် ခိုးငှက် အမှုအရာနှင့် ငှက်ပျောသီးတွေကို ပလုတ်ပလောင်းစားနေသော စိုပြေအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူ ရင်ထဲမှာ ဆို့သွား၏။

“နင် ဘာလို့ အဲ့လိုလုပ်တာလဲဟာ။ သုံးယောက်မျှစားလည်း ရတဲ့ဟာကို”

ကင်တင်းမှအထွက်မှာ ရွှေသဲဖြူက စိတ်မကောင်းဟန်အသံနှင့် ပြောသည်။ ဆက်ပိုင်မှူးကလည်း ...

“လိမ်စရာမဟုတ်တာ လိမ်ရတယ်လို့။ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ အားနာ စရာလား”

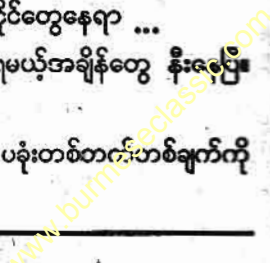
စိုပြေက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းလေးကုတ်ပြီး ...

“ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲ သုံးယောက်မျှစားရင် ဘယ်သူမှ ဝမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းတို့ကလည်း လျှောက်သွားထားတော့ ဝိုက်အရမ်း ဆာနေမှာလေ။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါက ငါ မဝမှာစိုးလို့ ငှက်ပျောသီးသွား ဝယ်စားတာ။ အခုဆို သီးမွှေးငှက်ပျောသီးချောချောကြီး သုံးလုံးတောင် ကပ်ပစ်လိုက်တာ ဝိုက်ကိုဖောင်းကားသွားတာပဲ ... ဟဲဟဲ ...”

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူက သူတို့ခံစားမှုပေါ်အောင် စိုပြေ တော့ ပေးနေတာမှန်း သိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဝိုင်တွေနေရာ ...

“လာ ... လာ ... အတန်းတက်ရမယ့်အချိန်တွေ နီးပြီ။ သွားကြမယ်”

စိုပြေက ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူ၏ ပခုံးတစ်တက်ဟစ်ချက်ကို

ထော်ပြီး ဆွဲခေါ်သည်။ ပြီးမှ ... သတိဝင်လာပြီး ရွှေသဲဖြူပန်းပေါ်မှ သူ
လက်ကို ဖယ်ချလိုက်သည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝထဲက ရွှေသဲဖြူပန်းကို သူဖက်နေကျမို့
လက်က အလေ့အထတစ်ခုလိုပင် ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့သော် ... အခုအချိန်
မှာ အရာရာကို ဆင်ခြင်ရပေတော့မည်။ အခြေအနေက အရင်လိုမှမဟုတ်
တော့တာပဲလေ ... ။

ဆက်ပိုင်မှူးပန်းပေါ်မှ လက်ကိုလည်းဖယ်ပြီး ဟေးခနဲအော်ကာ
ရွှေမှခုန်ပေါက်ပြေးသွားလိုက်သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ထိုင်တွဲလျှောက်ခွင့်ရရန်အတွက် ဖန်တီးပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“စိုပြေက ကလေးစိတ် မကုန်သေးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ မူကြိုကျောင်းသားလေးကျနေတာ
ပဲ”

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့်ရွှေသဲဖြူက မှတ်ချက်ချ၏။ ဘေးလွယ်အိတ်
ကလေး တရမ်းရမ်း ရှေ့မှ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားသွားသော စိုပြေသည်
ကော်ရစ်ဒီထောင့်ချိုးတစ်ခုသို့ အရောက် ...

“ဘုတ်”

“အင့်”

“ဟာ ... ဆောရီး”

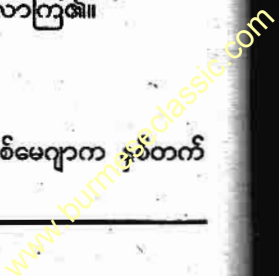
စိုပြေနှင့်တိုက်မိပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက် လက်ထဲမှ ဖိုင်
ထွက်ကျသွားသည်။ ကောင်မလေးက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ သူ့ဖိုင်ကို
သူ့ကောက်ပြီး ခေါင်းလေးငုံကာ ခပ်ရိုရိုထွက်သွားလေသည်။

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ရွှေသဲဖြူ အနားရောက်လာကြ၏။

“အဲ့ဒါ ဘယ်သူလဲ ... သိလား ... ”

ရွှေသဲဖြူက မေး၏။ စိုပြေက ...

“ဆွိတီသက်ပိုင်လွင် ... တဲ့ ... ။ ပြင်သစ်မေဂျာက ... တက်

ပေါ့။ သူလည်း နာမည်ကြီးပဲ။

ဆက်ပိုင်မှူး၏အကြည့်တွေက ... ဆံနွယ်ရှည်တွေ လှုပ်လှုပ်ခါခါ နှင့် တည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လှမ်းသွားသော ကောင်မလေးနောက်သို့ လွင့် ပါလျက် ... ။

သူမ၏ ထိုဆံနွယ်ရှည်ပျော့ပျော့တွေက အလွန်တရာ ညှို့အား ပြင်းသည်ဟု သတင်းကြီးပါသည်။

အခန်း (၈)

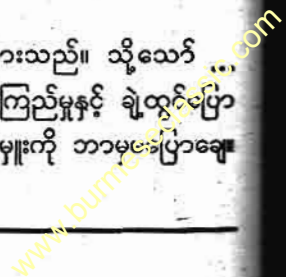
ဘယ်အရာမှ ကြိုတင်တွက်ဆ၍ မရနိုင်သောလောကမှာ မထင်မှတ်သော အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်မှာ သဘာဝပင်။

အခုတလော ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် ဆွီတီသက်ပိုင်လွင် အသံထွက်နေသည်။ ဆက်ပိုင်မှူးက အကြွေဆင်တွေခင်းပြီး ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်ထံ ချဉ်းကပ်နေသည်ဟု လူပြောများနေကြသည်။

ဆက်ပိုင်မှူးသည် အရင်လိုမဟုတ်ဘဲ စိုပြေနှင့် ရွှေသဲဖြူကိုလည်း ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေသည်။ တစ်ခါတလေ နေ့လယ်စာစားချိန်တွေမှာပင် အတူတူမစားဘဲ အကြောင်းတစ်ခုခုပြုကာ ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်နှင့် သွားစားတတ်၏။

အံ့ဩစရာကောင်းသည့်အချက်က ... အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက် လျင်မြန်စွာ ရင်းနှီးသွားသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ အချို့ကတော့ ... ဆက်ပိုင်မှူးလိုလူမျိုးကို ဘယ်မိန်းကလေးက ငြင်းမှာလဲဟု ဆိုကြသည်။ ရွှေသဲဖြူကိုတော့ အစွန့်ပယ်ခံပစ္စည်းတစ်ခုပမာ ပုတ်ခတ်မေးငေါ့ကြသည်။

ထိုသတင်းတွေကို စိုပြေလည်း ကြားသည်။ သို့သော် ... သူငယ်ချင်းအပေါ်၌ထားရှိသော သံယောဇဉ်ယုံကြည်မှုနှင့် ချဲ့ထွင်ပြောဆိုတတ်သည့် လူတွေ၏လေ့ကြောင့် ဆက်ပိုင်မှူးကို ဘာမှမပြောချေ။

တစ်ချိန်မှာ အဖြေမှန်ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ပဲ သဘောထားကာ မသိလိုက်မသိဘာသာနှင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

တစ်နေ့မှာတော့ ...

ကျောင်းကို ကားပသုဘဲ ပုဂ္ဂလိကလိုင်းကားဖယ်ရီနှင့်သာ အသွားအပြန်လုပ်လေ့ရှိသော ဆက်ပိုင်မှူးသည် ဗွေဖောက်လာ၏။

ထိုနေ့က ...

ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းအတူသွားရန်အတွက် စိုပြေနှင့်ရွှေသဲဖြူတ ဆက်ပိုင်မှူးကို ကားမှတ်တိုင်မှာ စောင့်နေကြသည်။ ရောက်လာသင့်သည့် အချိန်အထိ ဆက်ပိုင်မှူး ရောက်မလာချေ။

ဒါကြောင့် ကိစ္စတစ်ခုခုရှိသဖြင့် ဆက်ပိုင်မှူး ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဖြစ်ဘူးဟုထင်ကာ စိုပြေနှင့် ရွှေသဲဖြူနှစ်ယောက်တည်း ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ...

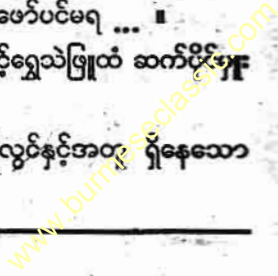
သူတို့နှစ်ယောက်ကျောင်းရောက်ပြီး ခဏအကြာမှာ ...

ဆက်ပိုင်မှူးက သူ၏ပြိုင်ကား အနီရဲရဲလေးပေါ်မှာ ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်ကို တင်ဆောင်ပြီး ကျောင်းသို့ရောက်လာလေသည်။

ထိုသတင်းက ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ပျံ့နှံ့သွား၏။ ရွှေသဲဖြူကိုလည်း သို့လောသို့လော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ကြ၏။ ဆက်ပိုင်မှူးက ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်ကို စာသင်ခန်းထဲအထိရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးတယ်ဟု ကြားရသည်။ စိုပြေနှင့်ရွှေသဲဖြူကိုတော့ သူ ကျောင်းရောက်ကြောင်း အသိပေးသည့်အနေနှင့် လာရောက်နှုတ်ဆက်ဖော်ပင်မရ ... ။

နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာလည်း စိုပြေနှင့်ရွှေသဲဖြူထံ ဆက်ပိုင်မှူး ရောက်မလာချေ။

တစ်ဖက်ကင်တင်းမှာ ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်နှင့်အတူ ရှိနေသော

ဆက်ပိုင်မှုကို ဒီဘက်ကင်တင်းမှ စိုပြေနှင့်ရွှေသဲဖြူက မြင်နေရသည်။

ဒီအတိုင်းဆို သူ့ပေးဆပ်မှုတွေဟာ အလကားပဲပေါ့ ... ။

စိုပြေ ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ နှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမဲ့ ရွှေသဲဖြူ ရင်ထဲမှာလည်း အခံရခက်နေမှာကို စာနာစိတ်ဖြင့် တွေးမိ၏။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ပြဿနာကို သွားရှင်းလျှင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အရှက်ရနိုင်တာမို့ သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရ၏။

နေ့လယ်စာ စားပြီး၍ ရွှေသဲဖြူနှင့် လမ်းခွဲပြီးသောအခါမှ ဆက်ပိုင်မှုအတန်းရှိရာသို့ စိုပြေတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆက်ပိုင်မှုကို အခန်းထဲမှာ အဆင်သင့်ပင် တွေ့မြင်ရ၏။

ဆရာမဝင်သေးသဖြင့် ဆက်ပိုင်မှုကို အခန်းပြင်ခေါ်ထုတ်ပြီး လူရှင်းသောနေရာသို့သွားကာ ...

“မင်း ဘာအချိုးတွေ ချိုးနေတာလဲ ဆက်ပိုင်။ မင်းနေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်သာဆို ငါ ဆွဲထိုးပြီးနေပြီ”

ဆက်ပိုင်မှုက ပြုံးထေ့ထေ့နှင့် ... ။

“ဆွဲတီနဲ့ကိစ္စကို ပြောတာလား။ အဲ့ဒါက သူ့မှာအဖော်မရှိလို့ ငါ အဖော်လုပ်ပေးနေတာပါ”

“ဘာအဖော်လဲ ... ဘဝလက်တွဲဖော်လား”

စိုပြေက ခပ်မာမာမေးတော့ ဆက်ပိုင်မှုက ...

“မင်းတို့ကို ငါမပြောဖြစ်တာပါ။ ဆွဲတီအဖေနဲ့ ငါ့အဖေက လူရှင်းတွေ။ ဆွဲတီလည်း ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲကပဲကွ။ ပြောင်းလာတာ သိပ်မကြာသေးလို့ အရင်က မသိတာ။ ငါတို့နဲ့ လမ်းတော့မတူဘူးပေါ့။ ဆွဲတီတို့အိမ်ကို မင်းလည်း ရောက်ဖူးပါတယ်။ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံအတွက် ငါတို့တစ်ခါ အလှူသွားခံသေးတယ်လေ”

“ရှေ့နေဦးကပ်စီးကြီးကို ပြောတာလား”

ဆက်ပိုင်မှုက ခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“ဆွီတီအဖေက နည်းနည်းတော့ ခွကျတယ်ကွ။ တစ်ယူသန် အစွဲလည်းရှိတယ်။ သူတို့က ခရစ်ယာန်တွေလေ။ ငါတို့အလှူသွားခံတဲ့ နေ့က သူ စိတ်တိုနေတာလည်း ပါတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ဘုဂလန့် ပြော လွှတ်လိုက်မိတာတဲ့။ စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းပါတယ်”

“မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခမဘက်က ကာကွယ်ရေးတွေ လုပ် နေပါလား ဆက်ပိုင်။ မင်းနဲ့ ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်က တော်တော်သတင်းကြီး နေတာနော်။ မင်းတို့က ဘာတွေလဲ”

ဆက်ပိုင်မှူးက ဟက်ခနဲရယ်ပြီး ...

“ဆွီတီနဲ့ ငါ တွဲတာက လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒအရပါ။ လူကြီးတွေ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲတော့ မသိဘူးပေါ့။ ငါတို့ကတော့ ရိုးသားပါတယ်”

“မင်းစကားကို ငါ မယုံဘူး ဆက်ပိုင်။ မင်းဘက်က ရိုးသား တယ်ဆိုရင် ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်ကို ငါတို့ဝိုင်းထဲ ဆွဲသွင်းလာရမှာပေါ့။ အခု တော့ မင်းက ငါတို့ဝိုင်းထဲကထွက်ပြီး ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်နဲ့ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် သွားပတ်သက်နေတယ်။ အဲ့ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“သူက လူအများနဲ့ ရောရောထွေးထွေးနေရတာကို မကြိုက် ဘူးကွ။ အဲ့ဒါကြောင့်ပါ”

“နှစ်ယောက်တည်း ကားအတူစီးပြီး ကျောင်းလာရတဲ့အရသာ မျိုးကိုပဲ ကြိုက်တာပေါ့လေ”

စိုပြေ ခနဲတော့ ဆက်ပိုင်မှူးက မထိတင်ပြုံး၍ ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီအရသာကို ရွှေသဲနဲ့မင်းက ပိုသိမှာပါကွာ”

စိုပြေ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ ဆက်ပိုင်။ ရွှေသဲက မင်းရဲ့ချစ်သူ။ ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်း။ မစွပ်စွဲကောင်းတာ မစွပ်စွဲနဲ့ ဟိတ်ကောင်”

တုန်လှုပ်မောလှူစွာဖြင့် စိုပြေ ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆက်ပိုင် မှူးက ...

“အဲ့ဒါဆို အခုမနက် ငါ့ကိုမစောင့်ဘဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း

ကျောင်းထွက်သွားတာက ဘာသဘောလဲ”

“ပုံမှန်ရောက်လာနေကျ အချိန်မှာ မင်း ရောက်မလာတာကြောင့် ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဖြစ်ဘူးထင်ပြီး ငါတို့ထွက်လာခဲ့တာ။ မင်းမေးသလိုဆို ငါလည်း ပြန်မေးမယ်။ မင်းကကော ငါတို့နဲ့အတူ ကျောင်းမသွားဘဲ ဆွိတီသက်ပိုင်လွင်ကို ကားပေါ်တင်ပြီး ဘာလို့ ကျောင်းလာရတာလဲ”

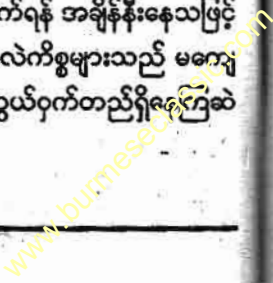
ရုတ်တရက် ဆက်ပိုင်မှူး ဆွံ့အသွားသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာမသာမယာနှင့် ...

“ငါ့အိမ်က ကျောင်းကို ကားယူပြီး ဆွိတီနဲ့အတူတူ သွားခိုင်းလို့ကွ။ ငါက ဆွိတီကို အရင်ကြိုပြီးမှ ကားမှတ်တိုင်မှာ မင်းတို့ကို ဝင်ခေါ်ပြီး အတူတူသွားမယ်လို့ မှန်းထားတာ။ ဒါပေမဲ့ ဆွိတီကို စောင့်နေရတာနဲ့ပဲ နောက်ကျသွားတာ ထင်တယ်။ ငါ ရောက်လာတော့ မှတ်တိုင်မှာ မင်းတို့ မရှိတော့ဘူး”

စိုပြေက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး ...

“အေးပေါ့ကွာ ... မင်းပြောပုံအရဆို မင်းလည်း မင်းအခက်အခဲနဲ့ မင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... မင်း တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်တော့မယ်ဆိုရင် ရွှေသဲကို အရင်ဆုံး ထည့်စဉ်းစားပါကွာ။ ရွှေသဲက မင်းရဲ့ချစ်သူ မိန်းကလေးပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ အရှက်ရမှာမျိုး ငါ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ မင်းကိုလည်း လှေကန်နှစ်ဖက်နင်းတဲ့ ယောက်ျားလို့ သူများအကဲ့ရဲ့ခံရမှာ ငါ မလိုလားဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် တစ်ခုခုကိုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ဖို့လိုတယ် သူငယ်ချင်း”

ဆက်ပိုင်မှူး ငိုငင်သွားသည်။ အတန်းတက်ရန် အချိန်နီးနေသဖြင့် စိုပြေ လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လိပ်ခဲတည်းလဲကိစ္စများသည် မကျေပျောက်သေးဘဲ ခံစားမှုအလျောက် အသီးသီး ကွယ်ဝှက်တည်ရှိကြစေ့ဖြစ်၏။

စိုပြေထွက်သွားပြီး ခဏအကြာ ...

ဆက်ပိုင်မှူးထံသို့ နော်ဝင်္ဂသဲချို ရောက်လာလေသည်။

“ဆက်ပိုင် ... နင် စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ သိရပြီ”

နော်ဝင်္ဂသဲချိုက ဆက်ပိုင်မှူးကို တစ်စုံတစ်ခုပြောသည်။ ဆက်ပိုင်မှူးမျက်နှာမှာ အရောင်တွေ အမျိုးမျိုး တဖျတ်ဖျတ် ဖြစ်ပေါ်ပြေးလွှားသွားသည်။

ဂယက်က ... ထလေပြီ ... ။

စိမ်းလန်းစိုပြေဥယျာဉ်ထဲမှာ စိုပြေနှင့် ရွှေသဲဖြူ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ဆက်ပိုင်မှူးက ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်ကို ကားပေါ်တင်ဆောင်ပြီး မောင်းထွက်သွားသဖြင့် ...

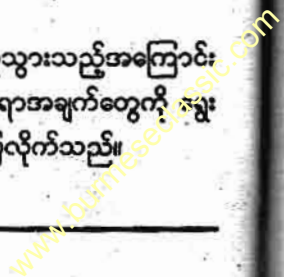
ရွှေသဲဖြူ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် စိုပြေက ဒီနေရာသို့ တမင်ခေါ်ဆောင်လာတာ ဖြစ်သည်။

လာရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း စိုပြေက ရယ်စရာဟာသတွေ ပြောပြသည်။ သူမ ဝေဒနာတွေ လျော့ပါးအောင် စိုပြေ နှစ်သိမ့်ပေးနေတာမှန်း ရွှေသဲဖြူကလည်း သိသည်။

စိမ်းလန်းစိုပြေကို ရောက်တော့လည်း ...

“ရွှေသဲ ... ဆက်ပိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင် ခံစားမနေနဲ့ သိလား။ ဆက်ပိုင်က ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်ကို လူကြီးတွေဆန္ဒအရ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ တွဲနေတာ ... တဲ့ ... ။ သူတို့က လူကြီးချင်းရင်းနှီးရာက သိသွားကြတာဟာ။ ဆက်ပိုင်က ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်ကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ကိုပဲချစ်တာ”

စိုပြေက နေ့လယ်ပိုင်း ဆက်ပိုင်မှူးထံ သူသွားသည့်အကြောင်းနှင့် ဆက်ပိုင်မှူး၏ တုံ့ပြန်မှုတွေထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာအချက်တွေကို ရွှေထုတ်ပြီး ပိုပိုသာသာ ကွယ်ကာမှုတွေနှင့် ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရွှေသဲဖြူက မချိပြုံးလေးပြုံးပြီး ...

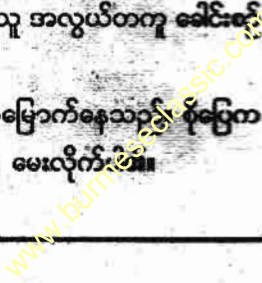
“ နင် ဘာလို့ သူ့ဆီသွားရတာလဲဟာ။ သူ့ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါစေ။ အချစ်ဆိုတာ ပြောင်းလဲတတ် တာပဲ။ သူ့နှုတ်က ဘယ်လိုတွေပဲ ပြောနေနေ ... ငါ့ကိုသူ တကယ် အလေး အနက်ထားရိုးမှန်ရင် ဆွိတီသက်ပိုင်လွင်ရှေ့မှာ ငါဟာသူ့ချစ်သူပါလို့ ပြောရဲရမှာပေါ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမ သားတစ်ယောက်အတွက်ဆိုရင် အဲဒီလောက်တော့ ရဲရင့်ပြသင့်ပါတယ် ဟာ ”

ဆက်ပိုင်မှူး၏ အမူအရာတွေ ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေတာကို စိဖြေ လည်းရိပ်မိသည်။

“ ဒါ ဟိုမိန်းမကြောင့် ဟာ။ ရည်းစားရှိတဲ့လူကို သူ့မရှောင်ဘဲ ဖြတ်ခုတ်လို့ ဒီလိုမျိုးတွေ ဖြစ်နေတာ။ ဆက်ပိုင်မပြောလည်း နင်တို့နှစ် ယောက် ချစ်သူတွေဆိုတာ သူ့သိမှာပဲ။ အမှန်ဆို သူ့ဘက်က အနေအတိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ ကောင်းတယ် ”

“ သူများကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့ဟာ။ အဓိက ကိုယ့်လူကိုယ် ပိုင်အောင် မချုပ်နိုင်လို့ ဒီလိုပြဿနာတွေဖြစ်လာတာပါ။ ယောက်ျားတစ် ယောက် ကိုယ့်ဆီမှာပျော်အောင် ဘယ်လိုထားရမယ်ဆိုတဲ့ ပညာကို ငါ မတတ်မြောက်သလို စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ တမင်တကာလုပ်ယူပြီးမှ ဖြစ်လာတဲ့ အရာကိုလည်း အချစ်စစ်လို့ ငါမသတ်မှတ်ဘူး။ ငါနဲ့ပတ်သက် ပြီး ဆက်ပိုင် တွေဝေတွန့်ဆုတ်နေတာတွေဟာလည်း ငါ့ကို သူတကယ် မချစ်လို့ဖြစ်မှာပါ။ အနေနီးစပ်မှုနဲ့ သံယောဇဉ်အခံကြောင့် ထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ခံစားမှုကို ‘အချစ်’ လို့ သူ အလွယ်တကူ ခေါင်းစဉ် တပ်လိုက်မိတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဟာ ”

ရွှေသဲဖြူ၏ စကားတွေက အလင်္ကာမြောက်နေသလို စိဖြေက ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီး သူ့အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းကို မေးလိုက်၏။

“ဆက်ပိုင်ကို နင်ချစ်လား ရှေ့သဲ”

ရှေ့သဲဖြူက ချက်ချင်း မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ခဏတာ

ကြာမှ ...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ငါ့ကိုယ်
တိုင်လည်း အခုအချိန်အထိ သေချာမသိသေးဘူး။ ဆက်ပိုင်ရဲ့ အချစ်ကို
ငါ့ငြင်းလိုက်ရင် ဆက်ပိုင် အရမ်းရှက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ... ငါတို့
သုံးယောက်ရဲ့ ပတ်သက်မှုဟာလည်း ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်လို့ နင်ပြော
တာကြောင့် ... ဇေဇေဝါနဲ့ပဲ ငါလက်ခံလိုက်မိတာ ... ”

ရင်ထဲမှာ ကျည်ခနဲ နေအောင်ပင် စိုပြေ ခံစားလိုက်ရ၏။

“အခုတော့ သူ့ကြောင့် နင် အရှက်ရနေပြီ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ
ရှေ့သဲရယ်”

သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး၊ ရှေ့သဲဖြူ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို
စိုပြေ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ရှေ့သဲဖြူကလည်း သူ့လက်ကို ခပ်တင်း
တင်းလေး ပြန်လည် ဆုပ်ကိုင်၏။

ထိုအနေထားနှင့်တင် နှစ်ယောက်သား စကားမဆိုဖြစ်ဘဲ တိတ်
ဆိတ်စွာ ရှိနေကြပါ၏။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ...

“ဪ ... ဪ ... နှစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ အရသာကို
လက်တွေ့သိချင်လို့ ခံစားနေကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟင် ... ဆက်ပိုင်”

စိုပြေနှင့်ရှေ့သဲဖြူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ တွဲလက်ကိုလည်း
ကပျာဓာယာ ဖြုတ်လိုက်၏။

“မင်း ... မင်း ... ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ ဆက်
ပိုင်။ မင်း ဆွိတီသက်ပိုင်လွင်နဲ့ အတူတူထွက်သွားတာ မဟုတ်လား”

စိုပြေ - မေးတော့ ဆက်ပိုင်မှူးက မခိုးမခန့်ရယ်ကာ ...

“ဆွီတီနဲ့ အတူတူ ထွက်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ယုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒါက ဟန်ပြပါ။ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ဆွီတီကို ကားငှားပေးပြီး အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်တာ။ ငါ့ကွယ်ရာမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုပုံစံတွေနဲ့ နေထိုင်ဆက်ဆံကြမယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ ... မင်းတို့ကို ငါ နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်နေတာ ... ။ တော်တော်ပျော်နေကြပုံရတယ်နော်။ ဘယ်လိုလဲ စိုပြေ ... မစွပ်စွဲကောင်းတာတွေက တကယ်ဖြစ်နေပါလားကွ ဟေ ...”

“ငါတို့ကို အထင်မလွဲနဲ့ ဆက်ပိုင်။ မင်း ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်ကို ကားပေါ်တင်ခေါ်ပြီး ငါတို့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားလို့ ... ရွှေသဲစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာစိုးတာကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ဒီကို တမင်ခေါ်လာတာ ... ။ ငါတို့နှစ်ယောက်က ရိုးသားတယ်ကွ”

“ဘာရိုးသားတာလဲ ... ။ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး ထိုင်နေကြတာ ရိုးသားတာလား ... ။ ရွှေသဲအပေါ်မှာ မင်း ရိုးသားပါတယ်လို့ လိမ်မနေစမ်းပါနဲ့ စိုပြေရာ။ စာသင်ခန်းထဲက blackboard မှာ I Love You ပုစ္ဆာကပ်ပြီး ရွှေသဲကို ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့လူဟာ မင်းဆိုတာ ငါ အတိအကျ သိပြီးပြီ”

“ဟင်”

“အို”

ဆက်ပိုင်မှူးစကားကြောင့် စိုပြေ တုန်လှုပ်သွားသလို ရွှေသဲဖြူလည်း အံ့အားသင့်သွား၏။ ဆက်ပိုင်မှူးက မထိတရိပြုံးပြီး ...

“ရွှေသဲနဲ့ငါ ချစ်သူဖြစ်သွားတော့ မင်း မူပျက်နေတာတွေကို ငါ ရိပ်မိတယ်။ blackboard မှာ I love You ပုစ္ဆာကပ်တဲ့တီထွက်စဉ်းစားကြည့်တော့ ... အဲဒီလိုတွေရေးပြီး အဲဒီလို စာကပ်ဝါသနာပါတာ မင်းပဲရှိတယ်။ ကျောင်းထဲမှာ တခြားလူတွေကလည်း မင်းနဲ့ငါကြောင့် ရွှေသဲကို ဘယ်သူမှ လိုက်ဖို့ကြိုးစားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကို

မသင်္ကာဖြစ်ပြီး နော်ဝင်္ဒသဲချိုကို အတန်းထဲမှာ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တာ။ blackboard မှာ မင်း စာလာကပ်တာကို E-Major က ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကပဲ သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်တာတဲ့။ အဲဒါကို အခုနေ့ပဲ နော်ဝင်္ဒသဲချို ငါ့ကို လာပြောပြတာ ... ”

စိုပြေ ငြိမ်နေသည်။ ရွှေသဲဖြူက အံ့ဩဟန်မျက်ဝန်းလက်လက် ကလေးတွေနှင့် စိုပြေကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင် ...

“ရန်သူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းသိလွန်းတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ အမှန်ဖြစ်နေပါလား။ မင်းဟာ ငါ့ကွယ်ရာမှာ ရွှေသဲနဲ့ ငါ့ကို သွေးခွဲပြီး ပွဲလန်တုန်း ဖျာဝင်ခင်းတယ်။ စည်းမစောင့်ဘူး။ အလကား ... သစ္စာမရှိ တဲ့ကောင် ... ”

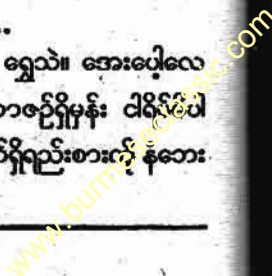
ရုတ်တရက် ဆက်ပိုင်မှူး၏ လက်သီးချက်က စိုပြေ၏မျက်နှာ ပြင်ပေါ် ကျရောက်လာသည်။ ‘ခွပ်’ ခနဲ ... မြည်သံနှင့်အတူ စိုပြေမျက် နှာ လည်ထွက်သွားသည်။

မုန်တိုင်းက စတင် တိုက်ခတ်လေပြီ။

“နင် လွန်ပြီ ဆက်ပိုင်။ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ လက်ပါစရာ မလိုဘူး။ နင် ထင်သလိုမျိုး စိုပြေက ပွဲလန်တုန်း ဖျာဝင်ခင်းပြီး နင်နဲ့ငါ့ကို သွေးခွဲနေ တာ မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့ ငါ့ကို သူ အားပေးနှစ်သိမ့် နေတာ။ နင်ကသာ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးကိုပစ်ပြီး တခြား မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ သွားသာယာနေတာ”

ရွှေသဲဖြူက နှစ်ယောက်ကြားဝင်ပြီး စိုပြေရှေ့မှပိတ်ရပ်ကာ ပြော ဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆက်ပိုင်မှူးက အံ့ကြိတ်ပြီး ...

“စိုပြေကို ထိလို့ နင်က နာနေတာလား ရွှေသဲ။ အေးပေါ့လေ နာမှာပေါ့ ... ။ နင်က ငါ့ထက် စိုပြေကို ပိုသံယောဇဉ်ရှိမှန်း ငါ့ခင်ပွန်းပါ တယ်။ နှစ်ယောက်ချိန်းတွေ့တဲ့အချိန်မှာတောင် လက်ရှိရည်းစားကို နံဘေး

မှာ ငုတ်တုပ်ထားပြီးတော့ ... ဒီကောင့်နာမည်ကိုပဲ ဂါထာလိုတစ္ဆေ
ရွတ်ပြီး ဒီကောင့်ကိုပဲ နင် တမ်းတနေတာ ... ။ နင်လည်း ဒီကောင့်တို့
ချစ်နေတာ မဟုတ်လား ... ။ အဲ့ဒါနဲ့တောင်မှ ငါ့အချစ်ကို နင်ဘာဖြစ်
လို့ လက်ခံလိုက်ရတာလဲဟာ။ အစကတည်းက ငြင်းလိုက်ပါလား”

ရွှေသဲဖြူက သက်ပြင်းချပြီး ...

“ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောပြမယ် ဆက်ပိုင်း။ နင့်အချစ်ကို ငါလက်ခံ
ခဲ့တာဟာ စိုပြေက တိုက်တွန်းလို့။ ငါ ငြင်းလိုက်ရင် ငါတို့သုံးယောက်ရဲ့
ဆက်ဆံရေး ပျက်စီးသွားမှာစိုးလို့။ ပြီးတော့ ... ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း
သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်အခံနဲ့ နင့်ကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ ချစ်လာလိမ့်မယ်လို့
ထင်တာကြောင့် လက်ခံခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ... ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ နင့်ကိုငါ
ချစ်သလား မချစ်ဘူးလားဆိုတာ သေချာမသိသေးဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ...
စိုပြေကိုလည်း ငါ ချစ်နေတာလား မချစ်ဘူးလားဆိုတာ သေချာမသိဘူး။
သေချာတာကတော့ နင်တို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ တော့တဲ့
သံယောဇဉ်မျိုး ငါ့မှာရှိတယ်။ တစ်ယောက်အနားမှာ မရှိရင် အဲဒီတစ်
ယောက်ကို သတိရတယ်။ အဲ့ဒါ ငါ့ခံစားချက်ပဲ”

မုန်တိုင်း၏အလယ်စဟိုပမာ ဆက်ပိုင်းမှူး ငြိမ်သက်သွားသည်။
စိုပြေက သူ့နှုတ်ခမ်းမှ သွေးစကို လက်ခုံနှင့်သုတ်ပြီး ဆက်ပိုင်းမှူးကိုကြည့်
ကာ ...

“ယောက်ျားချင်းလက်သီးထိုးတယ်ဆိုတာ သိပ်တော့မဆန်းပါ
ဘူး ဆက်ပိုင်းရာ။ ဒါပေမယ့် ... မင်းထက်လက်သီးထိုးကျွမ်းကျင်တဲ့ တခြား
တစ်ယောက်ကလာထိုးသွားရင်တောင် ငါဒီလောက်နာမှာမဟုတ်ဘူး။
အခုတော့ တော်တော် နာတယ်ကွ။ မင်းလက်သီးချက်က ရင်ဘတ်ထဲအထိ
ရောက်တယ်။ လူတစ်ယောက်မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ထိုးဖို့ဆိုတာ သိပ်
မခဲယဉ်းပါဘူးကွာ။ ထိုးချင်တဲ့စိတ်ရှိဖို့ပဲလိုတာပါ ... ”

စိုပြေက ဆက်ပိုင်းမှူးရှေ့တည့်တည့်မှာ ဖျတ်ခနဲ ခပ်ပြီး ...

“ဘယ်ကိစ္စမှာမဆို တန်ရာတန်ကြေးဆိုတာရှိတယ် ဆက်ပိုင်။ အခု ... မင်း ငါ့ကိုလက်သီးနဲ့ထိုးတယ်။ ထိုးချင်တဲ့စိတ်ရှိလို့ ထိုးရက်လို့ မင်းထိုးတာ။ ငါကတော့ ထိုးချင်တဲ့စိတ်မရှိလို့ မထိုးရက်လို့ မင်းကို ပြန်မထိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... တန်ရာတန်ကြေးအနေနဲ့ မင်းဆီက ငါတစ်ခုတော့ တောင်းဆိုမယ်။ အဲ့ဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ... ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး ရွှေသဲ အချစ်ကိုရအောင် ငါ ကြိုးစားမယ်”

ဆက်ပိုင်မှူး မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။ စိုပြေက ရွှေသဲဖြူကို ကြည့်ပြီး ...

“မင်း ရှေ့မှာပဲ ငါ ဝန်ခံတယ် ဆက်ပိုင်။ blackboard မှာ I Love You ပုစ္ဆာကို ကပ်တာ ငါဟုတ်တယ်။ ပြီးတော့ ... မင်းရှေ့မှာပဲ ငါ ပြောမယ်။ ရွှေသဲ ... နင့်ကိုငါချစ်တယ်”

ကွယ်ဝှက်မှုဖြင့် ရင်ဘတ်ထဲမှာသာ ပဲ့တင်ထပ်နေသော စကားသံ ... ပြင်ပသို့ ပွင့်အံ့ထွက်ကျလာလေပြီ။ အရင်းအနှီးက သိပ်ကိုကြီးမားနေသည်တူ ခံစားရ၏။

အနီးဝန်းကျင်ရှိလူတွေက သူတို့အား စူးစမ်းသောအကြည့်တွေ နှင့် ကြည့်နေကြပါသည်။

ပြောပြီးတာနှင့် စိုပြေ လှည့်ထွက်သွားသည်။ နောက် ... ရွှေသဲဖြူ ... ။ ပြီးသောအခါ ... ဆက်ပိုင်မှူး ... ။ သူတို့ဆုံးယောက်စလုံး ပြန်သွားကြ၏။ သို့ရာတွင် ... အတူတကွမဟုတ် ... ။ သီးခြားစီ ... ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၉)

မထင်မှတ်သော အပြောင်းအလဲများကြောင့် ပုံမှန်လည်ပတ်
နေသော အခြေအနေတစ်ရပ်မှာ ပြိုကွဲပျက်စီးတော့မလို ဖြစ်နေ၏။

ကျောင်းသွားရန်အတွက် ကားမှတ်တိုင်ကို ရွှေသဲဖြူလာတော့
ဆက်ပိုင်မှူးအား မမြင်ရသလို စိုပြေလည်း ရောက်မလာချေ။ ဒါကြောင့်
သူမတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းကိုထွက်လာခဲ့၏။

ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် စိုပြေကြားမှာ ဝေခွဲရခက်စွာဖြင့် သူမစိတ်တွေ
ရှုပ်ထွေးနှောက်ကျိလို့နေပါသည်။

ကျောင်းရောက်သောအခါ ...

“လက်ကမ်းကြော်ငြာတွေ ရမယ်။ လက်ကမ်းကြော်ငြာတွေ”

ဘယာကြော်ရောင်းသော ကုလားလေးသာမှတ်က လက်ထဲမှာ
စာရွက်တစ်ထပ်ကိုင်ပြီး တကျော်ကျော်အော်နေသည်။ လာသမျှကျောင်း
သူကျောင်းသားတွေကိုလည်း ထိုစာရွက်တွေ အတင်းလိုက်ပေးနေ၏။

သူမကိုလည်း အတင်းပဲ တစ်ရွက်လာပေးသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အလှပြင်ဆိုင် (သို့မဟုတ်) အင်္ဂလိပ်စာကွန်ဗျ
တာ သင်တန်းတစ်ခုခု၏ ကြော်ငြာသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

သို့ရာတွင် ... စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်မိသောအခါ သူမအထင်
တက်တက်စင်အောင် လွဲမှားသွားမှန်း သိလိုက်ရလေသည်။

ရွှေသဲ ...

ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ကို နင်ချစ်တယ်လို့မပြော
မချင်း ငါ လုံးဝ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး။ နင့်ပါးစပ်
က ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောပြီး နင်ကိုယ်တိုင်လာ
ခေါ်မှပဲ ငါ ကျောင်းပြန်တက်မယ်။

စိုပြေ

ရွှေသဲဖြူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒီကောင်ကတော့ လုပ်ပြီဟု
တွေးမိ၏။

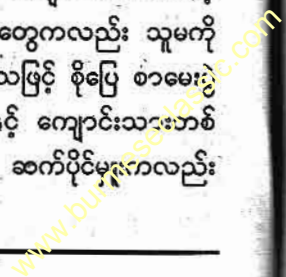
တစ်ကျောင်းလုံးသိအောင် စိုပြေဘက်မှ စတင်စစ်ကြေညာလိုက်
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူမ သိလိုက်သည်။ ထိုအတွက် သူမမှာ အနေရအထိုင်
၄ ကျဉ်းကျပ်သွား၏။

တစ်ကျောင်းလုံးက သူမကို အာရုံစိုက်နေသည်။ သူမ၏တုံ့ပြန်
မှုကို စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ သူမတို့သုံးယောက်၏ ဖြစ်စဉ်ကိုလည်း နော်
ဝင့်သဲချိုထံမှတစ်ဆင့် ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း သိရှိသွားပုံရသည်။

ဒီလိုနှင့် ... နှစ်ရက် သုံးရက် ကြာသည်အထိ စိုပြေ ကျောင်း
မလာ ... ။

ဆက်ပိုင်မှူးကလည်း ကျောင်းကို ခွင့်တင်ပြီး ခရီးထွက်သွား
သည်ဟု ကြားသိရသည်။

လေးရက်မြောက်သောနေ့အထိ စိုပြေ ကျောင်းမလာတော့
အသံတွေ ထွက်လာသည်။ မေဂျာတူသူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူမကို
ပြောကြ၏။ ကြာလာလျှင် ကျောင်းခေါ်ချိန်မပြည့်သဖြင့် စိုပြေ စာမေးပွဲ
မဖြေရဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း၊ အချစ်အတွက်နှင့် ကျောင်းသားဘစ်
ယောက် နစ်နာဆုံးရှုံးရမှာမျိုး မဖြစ်သင့်ကြောင်း၊ ဆက်ပိုင်မှူးကလည်း

ဆွိတီသက်ပိုင်လွင်နှင့်တွဲနေသဖြင့် စိုပြေကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်သင့်ကြောင်း စသဖြင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံသော အသံတွေကို သူမနားနှင့်မဆုံအောင် ကြားနေရသည်။

စိုပြေသည် တစ်ကျောင်းလုံးကို သူ့ဘက်တော်သားအနေနှင့် သူမကို တွန်းအားပေးသည့် အဖြစ်မျိုးရောက်အောင် တမင် လုပ်ကွက် ဆင်လိုက်တာ ဖြစ်သလို ...

သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်အခံရှိသော သူမကို အနုနည်းနှင့်အကျပ် ကိုင်လိုက်တာမှန်းလည်း ရွှေသံဖြူရိပ်မိသည်။

သို့သော် ... တစ်စုံတစ်ရာကို ရဲရဲဝံ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ဖို့ သူမ တွန့်ဆုတ်နေချေ၏။

အခုအချိန်မှာ ဆက်ပိုင်မှူးနှင့် သူမ၏အခြေအနေက ချစ်သူ ရည်းစားဟုလည်း တိတိကျကျ ပြော၍ မရတော့သလို၊ ချစ်သူရည်းစား အဖြစ်မှလည်း တိတိလင်းလင်း ပြောဆိုရပ်ဆိုင်းထားတာမျိုး မဟုတ်။

ထိုသို့ မပြတ်မသားနှင့် မကင်းမရှင်းအနေအထားမျိုးမှာ သူမ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင်။

သို့သော် ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနှင့်တော့ စိုပြေ မဖြစ် မနေ ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ သွားပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါ၏။

ညနေကျောင်းဆင်းချိန် ရွှေသဲဖြူ ကျောင်းဝင်းထဲက အတွက်
မှာ ကျော်ဇေယျက ပျာပျာသလဲ အမူအရာနှင့် အနားရောက်လာသည်။

“ရွှေသဲ ... စိုပြေနဲ့ ဆက်ပိုင်မှူးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ... သူတို့က ဘယ်မှာလဲ”

“စိမ်းလန်းစိုပြေမှာ။ ကိုယ် ရောက်သွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက်
စကားများနေကြတာ။ အခု ရွှေသဲကို ခေါ်ခိုင်းလို့ ကိုယ် လာခေါ်တာ”

“အဲ့ဒါဆို ကျွန်မ သွားလိုက်မယ်လေ”

ရွှေသဲဖြူက ကားငှားပြီး သွားဖို့ပြင်သည်။ ကျော်ဇေယျက

“သိပ်မှ မဝေးတာဘဲ ရွှေသဲရယ်။ ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်က အချေအတင်တွေ ပြောနေကြတာ။ တော်ကြာ ရန်
တွေဘာတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

ရွှေသဲဖြူ ငြင်းမနေတော့ဘဲ ကျော်ဇေယျဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ
ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ သူမ ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် ကျော်ဇေယျ
က ကားကို အမြန်မောင်း၏။

စိတ်စောနေတာမို့ သူမလည်း မတားမိ။

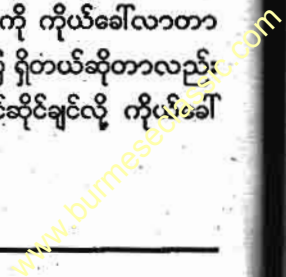
ကားက တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်မှ ချိုးကွေ့ပြီး ကမ္ဘာအေး
ဘုရားလမ်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားသောအခါ ရွှေသဲဖြူ သံသယဝင်လာ
သည်။

“ကိုကျော်ဇေယျ ... စိမ်းလန်းစိုပြေသွားမယ့်လမ်းက နောက်
မှာ ကျန်ခဲ့ပြီလေ။ ရှင် ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

ကျော်ဇေယျက မခန့်တရန့်ရယ်ပြီး ...

“စိမ်းလန်းစိုပြေကို သွားဖို့အတွက် မင်းကို ကိုယ်ခေါ်လာတာ
မဟုတ်ဘူး ရွှေသဲ။ စိမ်းလန်းမှာ ဆက်ပိုင်မှူးနဲ့ စိုပြေ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ ကိုယ်ခေါ်
လာတာ”

“ဘာ”

ဒီတော့မှ သူမ ကျကျနနကြီး အလှည့်စားခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း ရွှေသဲဖြူ သိသွားသည်။

“ရှင် ယုတ်မာလှချည်လား ကိုကျော်ဇေယျ။ ရှင်ကို ယုံကြည် ပြီး လိုက်လာမိတာကိုက ကျွန်မ မှားတာပဲ။ ရှင် ကားကို အခုရပ်ပေး”

“မရပ်ပေးနိုင်ဘူး ရွှေသဲ။ နှင်းဝင်လှိုင် ဖုန်းဆက်ပြောလို မင်းတို့ သုံးယောက်ရဲ့ ပဋိပက္ခတွေကိုလည်း ကိုယ် သိပြီးပြီ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာမှ မင်းကိုရအောင်မကြိုးစားရင် တစ်ဘဝလုံးစာ ကိုယ် လက်လွတ်ဆုံးရှုံး ရတော့မှာ။ မင်းကို ကိုယ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ မင်းကို ကိုယ် အရမ်းချစ် တယ် ရွှေသဲ”

လမ်းကြောင်းရှင်းသဖြင့် ကျော်ဇေယျက ကားကို အရှိန်ထပ် တင်ပြီး မောင်းသည်။ ရွှေသဲဖြူက ...

“ရှင် ကားကို ရပ်မပေးဘူးလား ကိုကျော်ဇေယျ။ အဲ့ဒီဆို ကျွန်မ ခုန်ဆင်းလိုက်မှာနော်”

“ဒီအချိန်မျိုးနဲ့ ခုန်ဆင်းရင် မင်း သေခွာမှာပေါ့ ရွှေသဲရယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းမကြံချင်စမ်းပါနဲ့”

“အလိုမတူဘဲ အတင်းအဓမ္မကားတင်ပြေးခံရတာနဲ့ စာရင် သေတာကမှ ကောင်းပါသေးတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို တကယ် မလုပ်ခဲ့ဘူး ထင်လို့လား”

“ဟာ ... ရွှေသဲ ... ”

ရွှေသဲဖြူက ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခုန်ဆင်းဖို့ ပြင်သည်။ ကျော် ဇေယျ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး ရွှေသဲဖြူလက်ကို လှမ်းဆွဲ၏။ ထိုအခါ ... စတီယာရင် ကိုင်ထားသော လက်က တိမ်းလျော့ပြီး လည်ထွက်သွားရာ ...

အရှိန်ပြင်းပြင်းကားမှာ ...

လမ်းပေါ်မှာ တစ်ပတ်လည်၍ ပလက်ဖောင်းကို ကျော်လွန်တာ

“ဒုန်း”

“အား”

“ကျွဲ”

အစိတ်စိတ်အမြှာမြှာဆိုသောစကားကို ဒီနေရာမှာ သုံးစွဲရပါ

လိမ့်မည်။

“ဘာ ... ရွှေသဲ ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်လို့ ... ယုတ်လား”

ကြားကြားချင်း ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံနိုင်။ စိုပြေ ကတိုက် ကရိုက်နှင့် မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး ဆေးရုံသို့လိုက်သွားလိုက်၏။

ဆေးရုံသို့ရောက်သောအခါ ရွှေသဲဖြူ၏မိဘနှစ်ပါးကို ငိုထားဘုံ ရသည့် မိုအစ်အစ်မျက်နှာတွေနှင့် မသာမယာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“လမ်းထဲကလူတစ်ယောက် လာပြောလို့ ကျွန်တော်လည်း အခုမှ သိရတာ။ ရွှေသဲ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဟင်”

ရွှေသဲဖြူ၏မိခင်က မျက်ရည်တွေစီးကျလာပြီး ...

“သမီးလေးနဲ့အတူပါတဲ့ ကားမောင်းတဲ့လူကတော့ နေရာမှာ တင် ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားတယ်။ သမီးလေးကတော့ ... ”

ရှိုက်သံသာ တရစပ်ထွက်ပေါ်လာပြီး စကားသံအား မကြားရ တော့ ... ။

“ရွှေသဲက ဘာဖြစ်သွားလဲ အန်တီ။ ရွှေသဲ ဘာဖြစ်သွားတာ လဲဟင်”

သူ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ရွှေသဲဖြူ၏မိခင် က မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ထားရင်း ညှစ် နှိပ် ...

“သမီးလေးက လူမသေပေမယ့် ဘဝသေသွားတယ် သား။

တာ့အုန်တွဲတွေ ထိပြီး မင်းသူငယ်ချင်း မျက်လုံးကွယ်သွားတယ်”

“တာ”

ရင်ထဲမှာ ပူဆင်းသွားသည်။ မျက်စိအဆုံး၊ နားအရှုံး ... တဲ့။

နားမကြားသူဟာ ဘဝမှာ တစ်ပမ်းရှုံးပြီး မျက်စိမမြင်တဲ့လူ

တော့ ဘဝမှာ ဘဝပါ ဆုံးသတဲ့ ... ။

အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ ရွှေသဲရယ် ... ။

အခန်း (၁၀)

ရွှေသဲဖြူဆေးရုံတက်နေသည့် နေ့ရက်တွေမှာ စိုပြေသည် သူလည်း ကျောင်းမသွားဘဲ ရွှေသဲဖြူအနားမှာ အားပေးစကားတွေပြောရင်း အဖော်လုပ်ပေးနေခဲ့၏။

“အားမငယ်ပါနဲ့ ရွှေသဲရယ် ... မျက်လုံးမကောင်းပေမယ့် နင့်ရဲ့ခြေတွေလက်တွေ ဦးနှောက်အတွေးအခေါ်တွေ အကောင်းကြီးရှိနေသေးတာပဲ။ ဟယ်လင်ကေလာဆိုရင် မျက်လုံးမကောင်းတဲ့အပြင် နားပါမကြားပေမဲ့ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာပဲလေ။ အဓိကတော့ လက်ရှိဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်မပျက်မိဖို့ပါပဲ”

စိုပြေက သူတို့ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ရသည့် ... အားနည်းချို့ယွင်းချက်တွေရှိပေမယ့် ဘဝမှာ ဇွဲမလျော့စိတ်မပျက်ဘဲ အောင်မြင်မှုတွေရအောင် ကြိုးစားစွမ်းဆောင်ပြခဲ့သည့် ဟယ်လင်ကေလာ(Helenkeller) ဆိုသော သူရဲကောင်းမလေးအား ဥပမာပုံထား၍ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“စစ်မြေပြင်မှာ ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ တိုက်ပွဲဝင်မှ သူရဲကောင်းဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ရွှေသဲရယ်။ ဘဝမှာ ကြုံလာတဲ့ အခက်အခဲတွေကို နှိုးနှိုးရင်ဆိုင်ပြီး ဇွဲမလျော့စိတ်မပျက်ဘဲ တွန်းလှန်ဖယ်ရှားနိုင်ရင်လည်း အဲ့ဒါ သူရဲကောင်းပါပဲ”

သူ နှစ်သိမ့်အားပေးစကားတွေ ပြောနေပေမယ့် မျက်ဝန်းတစ်
ဝိုက်မှာ ပတ်တီးဖြူဖြူတွေ စည်းနှောင်အုပ်မိုးလျက် လူနာဆောင်ခုတင်
ထက်မှာ လျော့ရဲရဲလေး လဲလျောင်းနေသော ရွှေသဲဖြူ၏မျက်နှာလေးက
ကြည်လင်ရွှင်ပျမလာချေ။

သူမနေရာမှာ သူဆိုလျှင်လည်း ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသည့်
ပြောင်းလဲမှုအခြေအနေဆိုးကြောင့် ရက်ပိုင်းအတွင်း တည်ငြိမ်မှုရနိုင်လိမ့်
မည် မဟုတ်ကြောင်း စိ်ပြေ စာနာမိပါသည်။

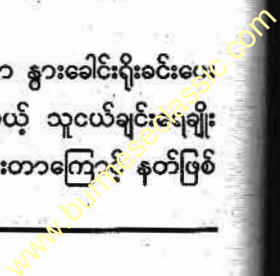
“ငါ ဒီလို အမှောင်ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်နေမယ့်အစား
သေသာသေလိုက်ချင်တယ်ဟာ”

“အဲဒီလိုစိတ်တွေ မမွေးပါနဲ့ ရွှေသဲရယ်။ ဘယ်လိုဘဝအခြေ
အနေမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်သန်နေခြင်းဟာ သေဆုံးခြင်းထက် မြတ်တယ်
ရွှေသဲရဲ့။ နင့်ကိုငါ အမ္မသက္ကရဆိုတဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်။

ဟိုးရှေးတုန်းက လူတစ်ယောက်ဟာ ခိုးမှုကြောင့် တံကျင်လျှို
ခံနေရတယ်။ အသက်မသေဘဲ သံကျင်တံစို့ အထိုးခံထားရတဲ့အဖြစ်
လောက် နာကျင်ဆင်းရဲတာ ရှိဦးမလား။ ဒါပေမယ့် အရင်ဘဝက ဦးရိုး
တော်စပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မြင်းဖြူရှင်နတ်က ညသန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ အဲဒီလူထံ
လာပြီး “လူကလေး ... အသက်ရှင်နေရန် ကြိုးစားပါ။ အသက်ရှင်နေ
တာက သေတာထက်ကောင်းပါသည်” လို့ပြောတယ်။

နတ်က ဘာကြောင့် အဲလိုပြောလဲဆိုတော့ အဲဒီလူသေရင် ငရဲ
ရောက်ပြီး ဒီထက်ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ပိုခံစားရမှာကို သိမြင်တာကြောင့် အား
ပေးစကားပြောပြီး တားမြစ်တာ။

အဲဒီနတ်က အရင်ဘဝက ရှံ့ဗွတ်တစ်ခုမှာ နွားခေါင်းရိုးခင်းပေး
ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် နတ်ဖြစ်လာတာ။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းချေးချိုး
နေချိန်မှာ လုံချည်အဝတ်တွေကို ဝှက်ပြီး ကျီစားဖူးတာကြောင့် နတ်ဖြစ်

တော့ သူ့မှာအဝတ်မရှိဘူး။

အဲဒီအချိန် အမ္မသက္ကရာဇ်ဆိုတဲ့ လိစ္ဆဝီမင်းက 'ကံ၊ ကံ၏အကျိုး မရှိ၊ နောက်ဘဝမရှိ' ဆိုပြီး အယူမှားနေတဲ့အချိန်။

တစ်ညမှာ လိစ္ဆဝီမင်းဟာ မြင်းဖြူရှင်နတ်နဲ့တွေ့တယ်။ အဲဒီ အခါ အကြောင်းအရာတွေကို မေးမြန်းပြီး မြင်းဖြူရှင်နတ်ရဲ့ ညွှန်ကြား ချက်အရ ကပ္ပိတက အမည်ရှိတဲ့ မထေရ်ထံသွားပြီး အဝတ်အထည်တွေ လှူတယ်။ ပြီးတော့ မြင်းဖြူရှင်နတ်ကို အမျှအတမ်းပေးဝေတယ်။ အဲဒီလို အမျှဝေလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မြင်းဖြူရှင်နတ်ဟာ အဝတ်တန်ဆာ တွေကို ဝတ်ဆင်ပြီး ချမ်းသာစွာ ဖြစ်သွားတာကို လိစ္ဆဝီမင်း မျက်မြင်တွေ့ လိုက်ရတယ်။

အဲဒီတော့မှ လိစ္ဆဝီမင်းဟာ ကံ၊ကံ၏အကျိုးနဲ့ နောက်ဘဝဆိုတာ ကို ယုံကြည်ပြီး ကပ္ပိတကမထေရ်ထံမှာပဲ တရားနာ နှလုံးသွင်းရှုမှတ်ရင်း သောတပန်တည်သွားတယ်။ တံကျင်လျှိုခံနေရသူကိုလည်း တံကျင်မှ လွတ်စေပြီး ဆေးကုသပေးတယ်။ အဲဒီလူ ကျန်းမာလာတဲ့အခါ ကပ္ပိတက မထေရ်ထံမှာပဲ ရဟန်းပြုပြီး တရားကျင့်တာကြောင့် မကြာမီ ရဟန္တာဖြစ် သွားတယ် ... တဲ့ ... ။

အဲဒါကြောင့် မြန်မြန်သေရုံနဲ့ ဆင်းရဲမှလွတ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေး ဟာ မမှန်ဘူး။ ပါဏာတိပါတကံဆိုတာ 'ပါဏာ-သတ္တဝါကို၊ အထိပါတ- သေချိန်ထက်လျင်စွာ သေစေသောကြောင့်'လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

ဒါကြောင့် ... ဆင်းရဲဒုက္ခကို မခံစားနိုင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားနေရသူကို မကြည့်ရင်လို့ စေတနာနဲ့ သေအောင်ပြုတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားနေရသူ့ဘေးတောင်း ဆိုမှုကြောင့် သေစေအောင် အကူအညီပေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

အဲဒီလူဟာ ပါဏာတိပါတကံထိုက်တယ်'

စိုပြေစကားဆုံးသောအခါ ရွှေသဲဖြူ တွေတွေလေးဖြစ်သွားသည်။ သူမ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားတွေးတောနေပုံရ၏။

ခဏကြာတော့မှ ...

“ငါ ဆက်ပိုင်ကို သတိရလိုက်တာ စိုပြေရယ်”

စိုပြေရင်ထဲမှာ လှုပ်ခါသွားသည်။ ရွှေသဲဖြူသည် သူမပြော စကားအတိုင်း တစ်ယောက်အနားမှာ ရှိနေချိန်မှာ ... အနားမှာမရှိသော တစ်ယောက်ကို သတိရတမ်းတနေပုံပေါ်သည်။

“ငါ့ဆီကို ဆက်ပိုင် မလာဘူးနော်။ ဘာလို့မလာတာလဲမသိဘူး”

“သူ ခရီးသွားရာက ပြန်မရောက်သေးလို့ ဖြစ်မှာပါဟာ။ နင့် သတင်းကြားရင်တော့ သူမလာဘဲ ဘယ်နေမလဲ ... လာမှာပေါ့”

စိုပြေလည်း ဆက်ပိုင်မှူးကို သတိရသွားသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရွှေသဲဖြူအနား၌ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နှင့် ရှိနေသင့်သည်။

ရွှေသဲဖြူ အခုလိုဖြစ်တာလည်း နွားကွဲလို့ ကျားဆွဲသည့်အဖြစ် မျိုးမို့ သူတို့ပယောဂမကင်းသလို ခံစားရသည်။ ဒါကြောင့် မာန်မာနတွေ ဘေးဖယ်ပြီး ဆက်ပိုင်မှူးကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဇာကယ်တမ်းကျတော့လည်း ...

ရှိပြီးသား သံယောဇဉ်ဆိုတာ ... ဖြတ်တောက်ရခက်ခဲတဲ့ နှောင်ကြိုးတစ်ချောင်းသာပဲ မဟုတ်လား ... ။

ညနေပိုင်း ဆေးရုံမှ ပြန်အလာ ခြံတံခါးဖွင့်ထားသော ဆက်ပိုင်
မှူးတို့အိမ်သို့ စိုပြေ ဝင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ... ခြံဝင်းထဲမှာ ရပ်စကားပြောနေသည့် ဆက်ပိုင်မှူး
နှင့် ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်အား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ
နှစ်ယောက်သား ပြောလက်စ စကားအားရပ်၍ သူ့ကိုကြည့်သည်။

စိုပြေက ...

“မင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ ဆက်ပိုင်”

“နေ့လည်က”

ဆက်ပိုင်မှူးက တိုပြတ်ပြတ်ဖြေသည်။

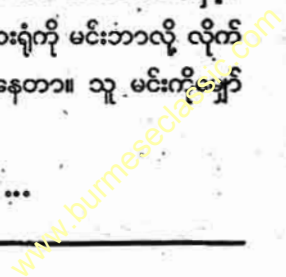
“ရွှေသဲသတင်း မင်း ကြားပြီးပြီလား”

“အင်း ... ကြားပြီးပြီ”

ဆက်ပိုင်မှူး အမူအရာက မထုံတတ်ထေး အေးစက်စက်နှင့်။

“အဲ့ဒါနဲ့တောင်မှ ကြားကြားချင်း ဆေးရုံကို မင်းဘာလို့ လိုက်
မလာတာလဲ။ ရွှေသဲက မင်းကို အရမ်းသတိရနေတာ။ သူ မင်းကို ဘာ
နေတာကွ”

ဆက်ပိုင်မှူးက စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် ...

“ငါ့ရှေ့မှာ ရွှေသဲအကြောင်းတွေ လာမပြောနဲ့တော့ စိုပြေ။
ငါ မကြားချင်ဘူး။ ငါနဲ့ ဆွိတီ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ။ အဲ့ဒါ
ကြောင့် သူများ ကားတင်ပြေးပြီးသား ဒုက္ခိသတမဆီကိုလည်း
အပိုအလုပ်ရှုပ်ခံပြီး သွားစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

“ဟာ”

နားထဲကို အဆိပ်လူးမြားတွေ ဝင်ရောက်ကလာသလို စိုပြေ
ခံစားလိုက်ရသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်ဖြစ်ပေါ်လာသော နာကျည်းဒေါသ
ကြောင့် သူ့လက်က ရိပ်ခနဲ... ။

‘ခွပ်’ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ဆက်ပိုင်မှူး ယိုင်ထွက်သွားသည်။
စိုပြေက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး အံကြိတ်လျက်...

“အရင်တုန်းကဆို မင်းမျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ထိုးဖို့ဆိုတာ ငါ
စိတ်ကူးထဲမှာတောင် တွေးလို့မရခဲ့ဘူး။ အခုအချိန်မှာတော့ မင်းကိုငါ
သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ရွံရှာသွားပြီ။ မင်းလို အောက်တန်းကျတဲ့
စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်တွေအကြာကြီး အပေါင်းအသင်း
လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ယူကြိုးမရဖြစ်မိတယ်။ ဒီနေ့ဒီအချိန်က
စပြီး ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းစာရင်းထဲမှာ မင်းမရှိတော့ဘူး ဆက်ပိုင်”

နာကျည်းဒေါသတွေ ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ... ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် စိုပြေ
လှည့်ထွက်သွားလေသည် ... ။

စိုပြေ အဝေးရောက်သွားတော့မှ ...

ဆက်ပိုင်မှူးက သူ့နှုတ်ခမ်းမှ သွေးစက်တွေကို သုတ်ပြီး ကျေနပ်
တန်ဖြင့် ပြုံးသည်။

“ဒီကောင် ငါ့ကို ထိုးမှထိုးပါမလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ။ ထိုးလို့
တော်သေးတာပေါ့။ နောက်မို့ဆို ... သူ့အပေါ်မှာ ငါ အကြွေးတစ်ခုတင်နေ
မှာဟ ... ”

ဆွိတီသက်ပိုင်လွင်က ကရုဏာထန်သော အကြည့်တွေနှင့်
ဆက်ပိုင်မှူးကို ကြည့်ကာ ...

“ရှင်ပေးဆပ်နေတာတွေကို သူတို့က သိကြတာမဟုတ်ဘူး။
သူတို့အမြင်မှာ ရှင်ကို ဗီလိန်တစ်ယောက်လို့ပဲထင်နေကြမှာ”

ဆက်ပိုင်မှူး၏အပြုံးက နှာကျင်ဟန်သို့ ကူးပြောင်းသွားပြီး ...

“သူတို့အမြင်မှာ ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲထင်ပါစေ ...။ သူတို့နှစ်ယောက်
အဆင်ပြေသွားဖို့က အဓိကပါ”

“ဒါပေမယ့် ... အခု ရှင်မမျှော်လင့်တဲ့ အခြေအနေမျိုးဖြစ်လာ
ပြီလေ။ အဲဒီတော့ စေတနာနဲ့ ရှင်စီစဉ်ခဲ့တာတွေဟာ အလကားဖြစ်သွား
ပြီပေါ့”

“အလကားမဖြစ်စေရပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေအောင် ငါ အစအဆုံး ကူညီမှာပါ”

ဆက်ပိုင်မှူးက ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသော မျက်နှာထားနှင့်ပြော၏။ ဆွိတီသက်ပိုင်လွင်က နားမလည်နိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆက်ပိုင်မှူးကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချသည်။

“ဒီလို အခြေအနေမျိုးကြီးမှာ ရှင်က ဘယ်လို ကူညီနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

ဆက်ပိုင်မှူးက ဝေခွဲရခက်သည့် မျက်နှာထားနှင့် ...

“ဘာလဲဆိုတာတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့ ... ။ ဒါပေမယ့် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကူညီမှာပါ”

အခန်း (၁၁)

ဆေးရုံမှ လူနာဆောင်သို့ ဆက်ပိုင်မှူးရောက်လာတော့ စိုပြေ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ရွှေသဲဖြူ၏မိဘနှစ်ပါး အိမ်ခဏပြန်သွားချိန် ... ရွှေသဲဖြူအတွက် လိုအပ်သော ဆေးဝါးတွေ ထွက်ဝယ်ပြီး သူ ပြန်အလာ ... လူနာဆောင် တံခါးဝမှာ ယောင်ချာချာဖြစ်နေသော ဆက်ပိုင်မှူးကို တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ဆက်ပိုင်”

အသံကြောင့် ဆက်ပိုင်မှူးက လှည့်ကြည့်သည်။ စိုပြေကို တွေ့ သွားသောအခါ ခံစားမှုတစ်စုံတစ်ရာ မပါသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ...

“ရွှေသဲအခြေအနေ လာကြည့်ရင်းနဲ့ မင်းတို့ကို လာနှုတ်ဆက် တာပါ။ နောက်ဆို မင်းတို့နဲ့ ဒီလိုမျိုးတွေ့ဖို့က မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ”

စိုပြေက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြီး ...

“မင်းရဲ့ လက်ထပ်ပွဲအကြောင်းကို ဒီနေရာမှာတော့ လာမကြား ပါနဲ့ကွာ။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ရွှေသဲကြားသွားရင် မကောင်းဘူး။ အလိုလို သူ စိတ်အားငယ်နေတာ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေလည်း ရွှေသဲကို ပြောမထားဘူး။ မင်း ခရီးသွားရာက ပြန်မရောက်သေးဘူးလို့

ဝဲ ငါပြောထားတာ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရွှေသဲ စိတ်ထိခိုက်အောင် ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ သူ့ စိတ်ဆင်းရဲရမယ့် စကားမျိုးတွေလည်း မပြောမိပါ စေနဲ့”

ဆက်ပိုင်မှူးက သက်ပြင်းချပြီး ...

“စိတ်ချပါ။ ငါ့ကြောင့် ရွှေသဲ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရ ပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ အဲ့ဒါဆို ရွှေသဲကို မင်း သွားတွေ့လိုက်ပါ။ သူ မင်းကို တော်တော်သတိရနေတယ်”

စိုပြေက ရွှေသဲဖြူရှိရာ လူနာဆောင်ကို ညွှန်ပြသည်။ ဆက်ပိုင် မှူး အထဲဝင်တော့ စိုပြေက လိုက်မဝင်ဘဲ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် အပြင်မှာ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ဦး လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံစကားပြောခွင့်ရရန် အတွက် စိုပြေ ရှောင်ပေးတာမှန်း ဆက်ပိုင်မှူးက သိသည်။ ဒါနှင့်များ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းစာရင်းက ထုတ်ပယ်သတဲ့လား စိုပြေရယ် ...။

ဆက်ပိုင်မှူး ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

အခန်းထဲရောက်သောအခါ ...

မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်မှာ ပတ်တီးဖြူတွေနှင့် ရွှေသဲဖြူသည် လက် တလေးနှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး ပိတ်ဖြူစခင်းထားသော ခုတင် ထက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေပါ၏။

ဆက်ပိုင်မှူး ရင်ထဲမှာ ဆို့ကြပ်သွားသည်။

“ရွှေသဲ”

ဆေးအရှိန်ဖြင့် မိုန်းနေပုံရသည့် ကိုယ်လုံးလေး ညင်သာစွာ လူးလွန်လာသည်။

“ဆက် ... ဆက်ပိုင် ... ဆက်ပိုင်လားဟင်”

အမှောင်ကမ္ဘာကိုသာ မြင်နေရမည့် ကောင်မလေးက လက်
ချောင်းလေးတွေ တခါခါနှင့် ... ။ ဆက်ပိုင်မှူး ခုတင်အစပ်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး
သူမ၏လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ရွှေသဲ။ ငါ ဆက်ပိုင်ပါ”

“ဆက်ပိုင်ရယ် ... နင်ကလည်း ခရီးသွားတာ ကြာလိုက်တာ
ဟာ။ အခုမှပဲ ပြန်လာတော့တယ်”

ဆက်ပိုင်မှူး မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ သို့သော် ... ရှိက်
သံမထွက်အောင်ထိန်း၍ ...

“ဟုတ်တယ် ရွှေသဲ။ ငါ အခုမှ ပြန်ရောက်တာ။ ရောက်ရောက်
ချင်း နင့်ဆီကို ငါ တမ်းလာခဲ့တာဟ”

ရွှေသဲဖြူက သူမလက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဆက်ပိုင်မှူး
၏ လက်နှစ်ဖက်အား တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“ငါ ငိုချင်လိုက်တာ ဆက်ပိုင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝက အခုအချိန်
မှာ မျက်ရည်ကျဖို့တောင် မလွယ်တဲ့ ဘဝပါဟာ”

“ဖြစ်ပြီးတာက ဖြစ်ပြီးသွားပြီပဲ ရွှေသဲရယ်။ ဝမ်းနည်းစရာတွေ
တွေ့မနေပါနဲ့။ အဲ့ဒါဆို နင် စိတ်ပင်ပန်းရုံပဲ ရှိမှာပေါ့”

ရွှေသဲဖြူက ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးပြီး ...

“ဆက်ပိုင် ... ငါတို့သုံးယောက် ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နေ့တုန်း
က ပြောခဲ့ကြတာ မှတ်မိသေးလား”

“ဘာလဲဟင် ရွှေသဲ”

“ငါတို့ကြီးလာရင် ဘာတွေလုပ်ကြမလဲဆိုတာလေ။ အဲဒီတုန်း
က နင်က သံရုံးမှာ သံအမတ်ကြီးလုပ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ စိုပြေကလေး
စာရေးဆရာလုပ်မယ်လို့ပြောတယ်။ ငါကတော့ ဘွဲ့ရရင် ဒီပလိုမာဆက်
တက်ပြီး ကျူတာဆရာမလုပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာလေ။ အခုအတိုင်းဆို

ငါ ဆရာမ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲနော်”

ဆက်ပိုင်မှူး မျက်ရည်တွေ ထိန်းမရတော့ ... ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ရွှေသဲဖြူက ဆုပ်ကိုင်ထားတာကြောင့် သုတ်ခွင့်မရသည့် မျက်ရည်တွေက သူ့ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှ ဖြတ်၍ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တစ်စက်ပြီးတစ်စက် ပြုတ်ကျနေသည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ ရွှေသဲရယ်။ နင် ကံကောင်းမှာပါ”

စကားပြောသောအခါ မျက်ရည်တွေက ပါးစပ်ထဲအထိ ဝင်လာသည်။ သို့သော် ... ရွှေသဲဖြူ ရိပ်မိသွားမှာ စိုးသောကြောင့် သုတ်ဖို့ မကြိုးစား ... ။

“နင်နဲ့ စိုပြေလည်း ရန်မဖြစ်နဲ့တော့နော်။ နင်တို့ရန်ဖြစ်ရင် ငါက အရင်လို ဝင်ဆွဲပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဟ။ ငါတို့သုံးယောက် သူငယ်ချင်းလိုပဲ အမြဲတမ်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေသွားကြမယ်လေဟာ ... နော် ... ”

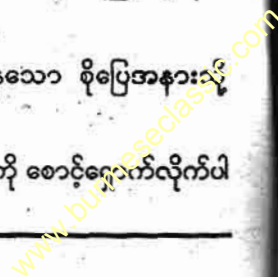
“အေးပါ ရွှေသဲရယ်။ ငါနဲ့ စိုပြေလည်း အခုတည့်သွားပါပြီ။ ငါတို့နှစ်ယောက် ရန်မဖြစ်ကြတော့ပါဘူး”

ပေါက်ကွဲထွက်လုမတတ် ဆက်ပိုင်မှူး ရင်ဘတ်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ဆို့နှင့်လာသည်။ ကြာလျှင် ရှိုက်သံတွေကို သူ တားဆီးထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိမှာ မဟုတ်တော့ ... ။

ထိုအချိန်မှာပဲ တာဝန်ကျ သူနာပြုဆရာမက လူနာဆောင်ထဲ ဝင်လာသည်။ ဒါကြောင့် ရွှေသဲဖြူ အနားမှခွာကာ မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး ဆက်ပိုင်မှူး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

စင်္ကြံလမ်းပေါ်မှာ ငူငူငိုငိုနှင့် ရပ်နေသော စိုပြေအနားသို့ ရောက်သောအခါ ...

“ငါ သွားတော့မယ် စိုပြေ။ မင်း ရွှေသဲကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ

ကွာ။ သူ အမြဲတမ်းပျော်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖန်တီးပေးလိုက်ပါ”
 ထိုမျှသာပြောပြီး ဆက်ပိုင်မှူး ထွက်သွားလေသည်။ စိုပြေ
 ကတော့? ငိုထားပုံရသည့် နိမြန်းမို့အစ်နေသော မျက်နှာထားနှင့် အသံ
 တွေ အက်ကွဲတုန်ယင်နေသော ဆက်ပိုင်မှူး၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ
 ဇဝေဇဝါများစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အနီရောင်ပြိုင်ကားတစ်စီးသည် လမ်းပေါ်မှာ တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေသည်။

ကားမောင်းနေရင်း ဆက်ပိုင်မှူး၏အာရုံထဲမှာ အတိတ်ကပုံရိပ်တွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိ၏။ သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ငယ်စဉ်တုန်းက အတူတကွ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့ပုံတွေ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အနစ်နာခံကာ ပေးဆပ်ကာကွယ်ခဲ့ပုံတွေကို ပြန်လည်သတိရနေမိသည်။

မိန်းကလေးဖြစ်သော ရွှေသဲဖြူက သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ နည်းနည်းတော့ ဝိုင်းကျချင်၏။

တစ်နေ့ ...

“ငါ အုန်းသီးစားချင်တယ်။ အဲ့ဒါ နင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်က အုန်းသီးခူးပေးပြီး တစ်ယောက်က အုန်းသီးခွဲပေး”

“နင်ကကော ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါက နင်တို့ ခူးပြီးခွဲပြီးသား အုန်းရေကိုသောက်ပြီး အုန်းသီးအနှစ်ကို စားမယ်လေ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင် ... ဒါဆို ငါတို့က ဘာစားရမှာလဲ”

“တစ်ယောက်က အုန်းဆံဖတ်ကို စားပြီး တစ်ယောက်က အုန်းမှုတ်ခွက်ကို စားပေါ့တဲ့”

ရွှေသဲဖြူက အဲဒီလိုမျိုး ... ။

စိုပြေက အုန်းသီးခွဲရန် တာဝန်ယူသဖြင့် သူက အုန်းပင်တက်ရသည်။ အုန်းသီးနုတစ်လုံးကို ခူးပြီး အုန်းပင်ပေါ်မှ သူ ပြန်အဆင်း ...

“ဟာ ...”

“ဆက်ပိုင်”

လက်ချော်ပြီး ဟန်ချက်ပျက်ကာ အုန်းပင်ပေါ်မှ သူ ပြုတ်ကျသည်။ အုန်းပင်က မြင့်သဖြင့် သွားပြီ ... ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

သို့ရာတွင် ...

“အင့်”

“ဟာ”

နူးညံ့သော အထိအတွေ့နှင့်အတူ သူ ပက်လက်လန်လဲကျသွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အောက်မှာ ပိနေတာက စိုပြေနှင့် ရွှေသဲဖြူ။

သူ ပြုတ်အကျမှာ စိုပြေနှင့် ရွှေသဲဖြူက အောက်မှဆီးဖမ်းလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ အရှိန်နှင့်ကျလာသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မနိုင်သဖြင့် သုံးယောက်စလုံး လဲပြိုသွားရခြင်းပင်။

အဲဒီတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေ ရသွားပေမယ့် သူ ဘာမှ မဖြစ်သောကြောင့် မျက်ရည်လေးတွေ ဝိုင်းလျက်နှင့်ပင် စိုပြေနှင့်ရွှေသဲဖြူ ပျော်နေကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကြားမှာ အဲဒီလိုမျိုး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် အနစ်နာခံကာ ပေးဆပ်ကာကွယ်ခဲ့ကြသည့် အချက်တွေက အများကြီးပါပဲ။

သူနားထဲမှာ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ပြောဆိုခဲ့သည့် စကားသံတွေကို ကြားယောင်မိပြန်သည်။

“လူနာရဲ့မျက်လုံးအခြေအနေက မျက်ကြည်လွှာ အစားထိုး ကုသမှု ပြုရင်တော့ ပြန်ကောင်းလာနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု လောလော ဆယ် မျက်ကြည်လွှာအလှူရှင်က မရှိသေးဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အဲ့ဒါဆို ကျွန်တော်လှူမယ် ဆရာ။ ကျွန်တော့်မျက်ကြည်လွှာ ကို ယူပါ”

“အသက်ရှင်လျက်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ကြည်လွှာကို ကာယကံရှင်တိုယ်တိုင်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးရင်တောင် ယူပိုင်ခွင့်မရှိ ပါဘူး။ သေဆုံးပြီးသားလူ ဖြစ်ရင်တောင်မှ အဲဒီသေဆုံးသူဟာ သူ့ရဲ့မျက် ကြည်လွှာကို တရားဝင် လှူဒါန်းထားတာမျိုးမဟုတ်ရင် ယူပိုင်ခွင့်မရှိပါ ဘူး။ မသေဆုံးခင်ကတည်းက မျက်ကြည်လွှာကို ဌာနမှာ တရားဝင် လှူဒါန်းထားမှသာလျှင် သေဆုံးတဲ့အခါ အသုံးပြုပိုင်ခွင့်ရှိတာပါ။ ဒါတောင် မှ အလှူရှင်သေဆုံးပြီး လေးနာရီအတွင်းမှာ မျက်ကြည်လွှာကို အရယူ နိုင်မှ အသုံးပြုလို့ရတာ ... ။ ဒါကြောင့် ... မျက်ကြည်လွှာ အစားရဖို့ ဆိုတာ အင်မတန် ခဲယဉ်းပါတယ်။ လူနာရဲ့ကံကြမ္မာပဲပေါ့လေ”

“အဲဒီလို ... မျက်ကြည်လွှာ လှူလို့ရတဲ့ဌာနက ... ဘယ်မှာလဲ ဆရာ”

ဆက်ပိုင်မှူး ကားကိုအရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

“ဆက်ပိုင် ... နင် ကားကို အရမ်းအမြန်မမောင်းနဲ့ဟ ... ။ အန္တရာယ်များတယ်”

နားထဲသို့ အသံတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မြင်ရတာက သတိပေးစာတမ်းလေးတစ်ခု ... ။

တစ်နာရီခိုင်ခြောက်ဆယ်နှုန်းဖြင့် မောင်းလျှင် ... ဆေးရုံဆေးခန်း

သို့ ရောက်ဖူးလိမ့်မည်။

တစ်နာရီမိုင်ရှစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့် မောင်းလျှင် ... အချုပ်ခန်းအကွင်း ထောင်သို့ ရောက်ဖူးလိမ့်မည်။

တစ်နာရီမိုင်တစ်ရာနှုန်းဖြင့် မောင်းလျှင် ... သုဿန်သင်္ချိုင်းသို့ ရောက်ဖူးလိမ့်မည်။

“ဟယ်လို ... ဆေးရုံကလား”

ဆက်ပိုင်မှူး ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“xxxxxxလမ်းမှာ လူတစ်ယောက် လမ်းဘေးသစ်ပင်ကိုဝင် တိုက်မိပြီး ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်တာ နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီလူက သူ့မျက်ကြည်လွှာကို လှူထားတာ။ သူမသေခင် သူ့ရဲ့မျက် ကြည်လွှာကို ဆေးရုံမှာ အခုလက်ရှိတက်နေတဲ့ ရွှေသဲဖြူဆိုတဲ့ လူနာကို ပေးလိုက်ပါလို့ မှာခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ အဲဒါကြောင့် မျက်ကြည်လွှာယူဖို့အတွက် အခုချက်ချင်း အချိန်မီ အမြန်လာခဲ့ပါ”

မလှမ်းမကမ်းတွင် သစ်ပင်တစ်ပင် ...

ကား၏အရှိန်က တရိပ်ရိပ်နှင့် မြန်သထက် မြန်လာသည်။ တစ် နာရီ မိုင်ခြောက်ဆယ်မှ ... တစ်နာရီ မိုင်ရှစ်ဆယ် ... ။

ထိုမှ ... မိုင်တစ်ရာကျော် ...

စတီယာရင် ကိုင်ရမည့် လက်နှစ်ဖက်က အသာအယာ ပိတ် ထားသော မျက်လုံးအစုံအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် အုပ်လျက် ... ။

အခန်း (၁၂)

“ရွှေသဲဖြူအတွက် မျက်ကြည်လွှာ အလှူရှင်ပေါ်ပြီ ... ”

သူနာပြုဆရာမလေး၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် သူတို့အားလုံး ပျော်သွားကြသည်။ ရွှေသဲဖြူ၏ မိဘနှစ်ပါးမျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ တဝေ ဝေနှင့် ... ။

ကာယကံရှင် ရွှေသဲဖြူကတော့ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကတုန် ကယင်ပင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလိုဆို သမီးမျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ရတော့မှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့။ သမီးရဲ့မျက်လုံးတွေ မကြာခင် ပြန်မြင်ရတော့ မှာ”

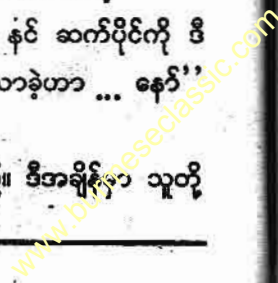
“ငါ့မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ရတော့မယ်တဲ့ စုံပြေရဲ့။ နင် ဝမ်းမသာ ဘူးလားဟင်”

“ဝမ်းမသာဘဲ နေမလား ရွှေသဲရ။ ဝမ်းသာတာပေါ့”

“ဆက်ပိုင်သိရင်လည်း ဝမ်းသာမှာဟာ။ နင် ဆက်ပိုင်ကို ဒီ အကြောင်း သွားပြောပေးပါလား။ သူ့ကိုပါ ဒီခေါ်လာခဲ့တာ ... နော်”

“အေးပါ။ ငါ သွားလိုက်ပါ့မယ်”

လူနာဆောင်ထဲမှ စုံပြေ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်မှာ သူတို့

တွေ ပျော်နေကြပေမယ့် မျက်ကြည်လွှာအလှူရှင်၏ မိသားစုကတော့ သူတို့သွေးသားသေဆုံးမှုအတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေကြလိမ့်မည်ဟု တွေးမိလိုက်၏။

မျက်ကြည်လွှာ အလှူရှင် ကောင်းရာဘုံဘဝကို ရောက်ရှိပါစေဟု စိုပြေ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

ဆေးရုံဝင်းအတွင်း တစ်နေရာအရောက် ...

လူနာတင်ယာဉ်ပေါ်မှ ပိတ်ဖြူစအုပ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို ထမ်းစင်နှင့် သယ်ဆောင်လာတာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“အဲ့ဒါလေ ... မျက်ကြည်လွှာအလှူရှင်ဆိုတာ”

အနီးအနားမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတို့၏ ပြောသံတွေအား ကြားနေရသည်။

“တကယ် အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့လူဗျာ။ ဒီလောက်ကားတစ်စီးလုံး ကြေမွသွားတာတောင်မှ သတိက မလွတ်ဘူး။ လှူထားတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေ ဘာမှမဖြစ်အောင် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထားတာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့တောင် လက်တွေကို မနည်းဆွဲခွာရတယ်”

“သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မသိသေးဘူးထင်တယ်။ အနားမှာ အပြင်လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး”

“ကားဒက်ရှိဘုတ်ထဲက တွေ့တဲ့ မှတ်ပုံတင်နဲ့ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်မှာတော့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာပါတယ်ဗျာ။ တစ်ယောက်ကို အကြောင်းကြားခိုင်းထားတယ်”

“နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“အဲ ... ဘာဆိုလဲဗျာ ... မေ့တောင်သွားပြီ။ အသက်ကလော့ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်ဗျာ။ နှမြောဖို့တောင်ကောင်းတယ်”

စကားပြောနေသူတွေ တဖြည်းဖြည်း အဝေးရှေးဘက်သွားသည်။

ရင်နားထောင်နေသော စိုပြေလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်လိုက်
၏

ဆေးရုံဝရောက်သောအခါမှ ...

စိတ်၏လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ရွှေသဲဖြူ၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော မျက်
ကြည်လွှာအလှူရှင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ချင်လာသည်။ သူမိသားစုဝင်
တွေလည်း မရောက်သေးသဖြင့် လိုအပ်သော အကူအညီရှိလျှင် ဆောင်
ရွက်ပေးနိုင်ရန်အတွက် စိုပြေ လှည့်ပြန်လာခဲ့၏။

“ခုနက မျက်ကြည်လွှာအလှူရှင်ကို ဘယ်သယ်သွားတာလဲ
ခင်ဗျ”

“အော်ပရေးရှင်းခန်းကိပ် သွားတာဖြစ်မှာပေါ့”

“အော်ပရေးရှင်းလုပ်မှာက ဘယ်အဆောင်မှာလဲ”

“ဟိုဘက်မှာ”

ဆေးရုံမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို မေးပြီး စိုပြေ လိုက်သွားလိုက်သည်။
ခြေလှမ်းတွေကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလိုက်၏။

အော်ပရေးရှင်းအခန်းရှေ့ရောက်သောအခါ ...

“ခုနက သယ်လာတဲ့ မျက်ကြည်လွှာအလှူရှင်ကို ဘယ်ပို့လိုက်
တာလဲဟင်”

မမြင်သဖြင့် အနားမှာတွေ့သည့် သူနာပြုတစ်ဦးအား မေး
လိုက်သည်။ သူနာပြုဆရာမက ...

“အထဲမှာ အော်ပရေးရှင်း စနေပြီရှင်”

မျက်ကြည်လွှာ အလှူရှင်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ရောက်မလာ
ကြသေး ... ။ သွားရောက်အကြောင်းကြားသည့်အချိန်နှင့် ဆေးရုံကို
အလာမှာ ကြန့်ကြာနေပုံရသည်။

အော်ပရေးရှင်းအခန်းရှေ့မှာ စိုပြေထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။
နာရီခိုင်ခွက်ပေါ်မှ သင်္ချာကိန်းဂဏန်းတွေ တဖျတ်ဖျတ် ပြောင်းလဲလှုပ်
ရှားနေကြချေ၏။

အချိန်အတော်အတန် ကုန်လွန်ပြီးဆုံးသောအခါ ...

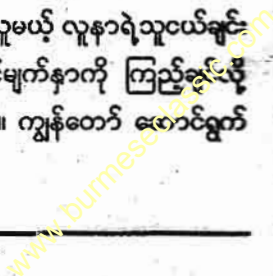
အော်ပရေးရှင်းခန်းတံခါးပွင့်ပြီး ဆရာဝန်အချို့နှင့် သူနာပြုအချို့
ထွက်လာကြသည်။ ခဏကြာတော့ ... ပိတ်ဖြူအုပ်ထားသော အသက်
မဲ့ခန္ဓာကို တင်ဆောင်လျက် လက်တွန်းလှည်းငယ်တစ်စီး ထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ တစ်ယောက် စောင့်နေတယ်။ ဘာတော်လဲတော့ မသိ

ဘူး”

သူနာပြုဆရာမက ပြောသည်။ စိုပြေက ...

“မျက်ကြည်လွှာအစားထိုးကုသမှုခံယူမယ့် လူနာရဲ့သူငယ်ချင်း
ပါ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်မျက်နှာကို ကြည့်ခွင့်ပေး
ပါ။ သူ့အတွက် လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ပြောပါ။ ကျွန်တော် ကောင်ရွက်
ပေးပါ့မယ်”

“အခုလောလောဆယ်တော့ ဘာမှ မလိုအပ်သေးပါဘူး ... ။
 အကြောင်းကြားထားတာကြောင့် မကြာခင် သေဆုံးသူရဲ့မိသားစုဝင်တွေ
 ရောက်လာကြတော့မှာပါ။ အဲဒီတော့မှ ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်းနဲ့
 တတ်နိုင်သလောက် လိုအပ်တဲ့အကူအညီ ပေးလိုက်ပေါ့။ အက်စီးဒင့်ဖြစ်
 တာဆိုတော့ စစ်ချက်ယူဖို့အတွက် အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံပိုရဦးမှာ။ ကြည့်
 ချင်ရင်တော့ ခဏကြည့်လေ”

လက်တွန်းလှည်းအားရပ်၍ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖုံးအုပ်ထားသော
 အဝတ်စကို လှုပ်ပြသည်။ စိုပြေ ရဲရဲတင်းတင်း အနားသို့ တိုးကပ်၍ကြည့်
 လိုက်၏။

ထိုအခါ ... မြင်လိုက်ရသည်မှာ ...

“ဟင် ... ဆက်ပိုင်”

ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားသလို
 ထိတ်လန့်တကြား ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်ပြီး သားပါ။ သူ့မိဘတွေသိရင် ပိုခံစားရမှာစိုးလို့သာ ဘာမှမပြောတာ။ ဆက်ပိုင်ဟာ ရုတ်တရက် မျက်ကြည်လွှာ လှူဒါန်းထားသူဆိုတာ သိလိုက်ရကတည်းက ကျွန်မ မသင်္ကာတာ ... ။ အခု ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ပြောစကားတွေအရဆို ပိုသေချာသွားပြီပေါ့”

ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးထံမှ ပြန်အလာ ... စင်္ကြံလမ်းပေါ်မှာရပ်၍ ဆွဲတီသက်ပိုင်လွင်က ပြောသည်။

စိုပြေကတော့ တုံ့ပြန်စကားမဆိုဘဲ ... ရပ်ဆိုင်းခြင်းမရှိသေးသည့် မျက်ရည်တွေကိုသာ အခါခါသုတ်နေသည်။

“ဆက်ပိုင်ဟာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးတာပါရှင်။ ရွှေသဲဖြူကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း အခု လုပ်ရပ်ကသက်သေပဲ ...။ သူ့အိမ်ကို ဖုန်းနဲ့ကား အတင်းဝယ်ခိုင်းတာကလည်း ရွှေသဲဖြူကြောင့်ပါပဲ။ ရွှေသဲဖြူကို လိုက်နေတဲ့ ကိုကျော်ဇေယျက ဖုန်းနဲ့ကားရှိတာကြောင့် သူလည်း အပြိုင်လိုက်ဝယ်ခဲ့တာ ... ။ ဒါပေမယ့် ... ရှင် ရွှေသဲဖြူကို ချစ်နေမှန်းသိတော့ သူ ချစ်လျက်နဲ့ နောက်တုတ်ပေးခဲ့တာ။ သူ အနားမှာ မရှိရင် ရှင်တို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားကြမှာပဲလို့ ယူဆပြီး ကျွန်မနဲ့ ဟန်ပြတွဲနေတာ။ ကျွန်မကလည်း လူကြီးချင်း

ရင်းနှီးတာကတစ်ကြောင်း။ သူကလည်း အတင်းအကျပ် အကူအညီ တောင်းတာကြောင့် ကူညီဖြစ်ခဲ့တာပါ”

ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်က စိုပြေကိုကြည့်ပြီး ...

“ရှင့်ကို ဆက်ပိုင် လက်သီးနဲ့ထိုးတယ်ဆိုတာကလည်း ထိုးချင် လို့ ထိုးတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို နာကျည်းမုန်းတီးပြီး ရှင့်ရင်ထဲက အချစ် တွေ ပွင့်ထွက်လာစေချင်လို့ ... မထိုးရက်ဘဲ ထိုးရတာပါ ... တဲ့ ... ။ ရွှေသဲဖြူကို စွပ်စွဲတာကလည်း သူ့စကားတွေကို မခံချင်ဖြစ်ပြီး ရှင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောအောင် တမင်လုပ်တာ။ စိမ်းလန်းမှာ ရှင်တို့သုံးယောက် ပြဿနာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ သူ့ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ကလည်း တမင်ရှောင်ပေးတာပါပဲ။ ရွှေသဲဖြူအချစ်ကိုရအောင် ရှင့်ဘက် က တစ်နည်းနည်းနဲ့ စလှုပ်ရှားတော့မယ်ဆိုတာ သိလို့ သူမရှိရင် ပိုလွယ် ကူအောင်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပါ”

စကားကို ခဏရပ်၍ ဆွီတီသက်ပိုင်လွင် သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးမှ အဝေးကိုငေးကာ ...

“ရွှေသဲဖြူ မျက်လုံးကွယ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုကြား တော့ သူ အရမ်းတုန်လှုပ်သွားတာ။ ရွှေသဲဖြူနေရာမှာ သူသာဖြစ်လိုက် ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ တဖွဖွပြောနေတာ။ အဲဒီနေ့က ရှင် ရောက် လာတော့ သူနဲ့ကျွန်မ ရွှေသဲဖြူအတွက် ဘာလုပ်ပေးရင်ကောင်းမလဲလို့ တိုင်ပင်နေကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ရွှေသဲဖြူကို သူ နစ်နစ်နာနာ ပြောလိုက် တာက ... ရှင် သူ့မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ ပြန်ထိုးအောင်လို့ တမင်ပြော လိုက်တာ။ နောက်မို့ဆို ရှင့်အပေါ်မှာ သူ အကြွေးတင်ကျန်နေမှာစိုးလို့ တဲ့ ... ”

စိုပြေ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ယူ ကျုံးမရစ်တဲတွေ အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်နေသည်။ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်အစစ်

အမှန်တွေကို ကွယ်ဝှက်ပြီး ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာနှင့် ပေးဆပ်နေသော ဆက်ပိုင်အပေါ်မှာ သူ့ အထင်အမြင် လွဲမှားခဲ့မိ၏။

တကယ်တော့ ဆက်ပိုင်သည် ပြိုင်ဘက်ကင်းသော သူငယ်ချင်း ကောင်းတစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ ဒီဘဝမှာ ဆက်ပိုင်လို သူငယ်ချင်း မျိုး နောက်တစ်ယောက် ထပ်မရနိုင်တော့ ... ။

ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သူငယ်ချင်းရယ် ... ။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ထာဝရ သူငယ်ချင်းပါပဲ ... ။

ဆွီတီသက်ပိုင်လွင်နှင့်အတူ ရွှေသဲဖြူထံရောက်တော့ ...

“စိုပြေ ... ဆက်ပိုင်ကောဟင် ... ။ ဆက်ပိုင် မပါဘူးလား”

သူ့အသံကြားတာနှင့် ရွှေသဲဖြူက အငမ်းမရ မေးသည်။ စိုပြေ မငိုမိအောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး ...

“ဆက်ပိုင်က သူ့မိဘတွေခိုင်းလို့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အရေး တကြီး ခရီးထွက်သွားရတယ်ဟာ။ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့ ဒီတစ်ခေါက် သူ တော်တော်ကြာလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ နင့်မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ရတော့ မယ်ဆိုတာ သိတော့ သူ အရမ်းဝမ်းသာသွားတာဟာ။ အလုပ်ကိစ္စပြီးတာ နဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီဆက်ပိုင်ကလေ ... ကျောင်းကောတက်ဦးမှာလား မသိ ဘူး။ အလုပ်ပဲလုပ်နေတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို သံအမတ်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ... အားကြီးကြီး ... ။ လာမှ နားရွက်ဆွဲပြီး ထိပ်ခေါက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်။ စိုပြေ ... နင်လည်း ကျောင်းပျက်တဲ့တွေ များနေပြီ။ တော်ကြာ ကျောင်း ခေါ်ချိန် မပြည့်လို့ စာမေးပွဲမဖြေရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်။ နောက်နေ့ကတော့ ကျောင်းပြန်တက် ... ကြားလား ... ”

“အေးပါ ရွှေသဲရယ် ... ငါ ကျောင်းပြန်တက်ပါ့မယ်”

ထိန်းချုပ်၍ မရတော့ဘဲ စိုပြေ မျက်ရည်တွေ သစ်ရှိန်ထိုး စီးကျ

လာတော့သည်။ ရွှေသဲဖြူက မမြင်ရလို့ မသိပေမယ့် အခြေအနေအရပ်
ရပ်ကို သိပြီး မြင်နေရသော ဆွိတီသက်ပိုင်လွင် ရင်ထဲမှာတော့ ... အချစ်
ကြီးလှသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး နင့်နင့်နဲနဲ
ထိခိုက်ခံစားရလေသည်။

သူမကို မျက်ကြည်လွှာ လှူဒါန်းသည့် အလှူရှင်မှာ ဆက်ပိုင်မှူး
ဆိုတာသာသိလျှင် ... ရွှေသဲဖြူ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ ... ။

ရွှေသဲဖြူ မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ရတော့မှာမို့ ဝမ်းသာရသော်
လည်း ထိုအတွက် ဆက်ပိုင်မှူးအသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းအဖြစ်ကြောင့် စိပြေ
ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

ဆက်ပိုင်မှူးသည် ကြောက်စရာကောင်းသော ပေးဆပ်ခြင်း
အတွက် ကြီးပြင်းလာသော အံ့ဖွယ်လူသားတစ်ယောက်ဟု ဆိုလျှင် မှား
မည် မထင်ပါ။

ဝင်္ဂကြွေးရှိရင် ဒီဘဝဒီမျှနှင့်ပဲကျပါစေ ... ဟု ဝိုဗြေ ဝိုကြွေးရင်း
ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

(နိဂုံး)

အံ့ဆိုင်းမှိုင်းဝေနေသော သင်္ချိုင်းမြေပေါ်ရှိ အုတ်ဂူဖြူလေးတစ်
လုံးရှေ့တွင် ... ဆောက်တည်ရာမဲ့ ရပ်နေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်
နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို မြင်ရသည်မှာ ...

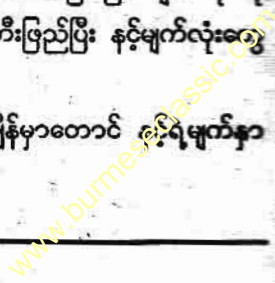
အကြောင်းသိသူများအဖို့ဆိုလျှင် ထောင့်တစ်ထောင့်ကျိပ်နေ
သော တြိဂံတစ်ခုပမာ လိုအပ်လစ်ဟာခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားရပေလိမ့်
မည်။

ကောင်မလေး၏မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်တွေနှင့် ...

ကောင်လေးကတော့ အံ့ကို ခပ်တင်းတင်း ဖိကြိတ်လျက် ...

“နင် ဆေးရုံတက်နေတဲ့ ရက်မှာပဲ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး
ဆက်ပိုင် ဆုံးသွားတာ။ နင်သိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်လုံးကို
ထိခိုက်နေမှာ စိုးတာကြောင့် ... အခု ပတ်တီးဖြည်ပြီး နင့်မျက်လုံးတွေ
ပြန်ကောင်းလာမှ ပြောပြတာပါ”

“ဆက်ပိုင်ရယ် ... နောက်ဆုံးအချိန်မှာတောင် မြေရဲမျက်နှာ
ကို ငါ မမြင်လိုက်ရဘူးနော်”

ကောင်မလေးအသံတွေ အက်ကွဲလှုပ်ခါနေသည်။ 'သူမ အခု ကြည့်မြင်နေရသော အမြင်တို့၏ အလှူရှင်မှာ သူမရှေ့ရှိ အုတ်ဂူထဲမှ အရိုးပြာအိုးလေး၏ ခန္ဓာပိုင်ရှင်ဆိုတာ သိလျှင် သူမ ရူးမတတ်ဖြစ်သွား မှာ သေချာသည်။

ဒါကြောင့်မို့ ... အားလုံးတိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပြီး သူမအား အဖြစ် မှန်မပြောဘဲ ဖုံးကွယ်ထားတာ ဖြစ်၏။

ကောင်လေးက ကောင်မလေးမျက်နှာကို မျက်ခြေမပြတ် အကဲ ခတ်လေ့လာနေသည်။ သူမ အမူအရာတည်ငြိမ်သလို ဖြစ်လာတော့မှ

“ရွှေသဲ ... ဆက်ပိုင်ရှိစဉ်တုန်းက ဆက်ပိုင်ရှေ့မှာပဲ နင့်ကိုငါ ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ဖူးတယ်နော်”

ကောင်မလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကောင်လေးက သက် ပြင်းချပြီး ...

“အခု ... ဆက်ပိုင်ရဲ့ အုတ်ဂူရှေ့မှာပဲ ငါပြောပါရစေ ... ။ အဲဒီ ချစ်ခွင့်ပန်မှုကို ငါ့ဘာသာငါ ပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ် ရွှေသဲ”

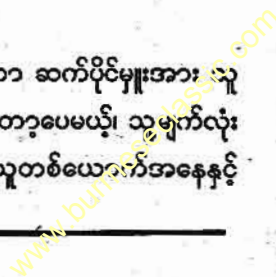
အချစ်ဆိုသောအရာ၏ ဂယက်ကြောင့် ...

သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ကျော်ဇေယျနှင့် ဆက်ပိုင်မှူး သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။ ရွှေသဲဖြူလည်း မျက်လုံး ခဏကွယ်ခဲ့ရသည်။

ဒါကြောင့် ... အချစ်ဆိုသောအရာအား သူ ကြောက်လန့်သွား မိပါ၏။

ထို့ပြင် ...

အသက်ကိုပင် စတေးပေးဆပ်ထားသော ဆက်ပိုင်မှူးအား သူ ငဲ့ညှာရပါမည်။ ဆက်ပိုင်မှူး သက်ရှိထင်ရှားမရှိတော့ပေမယ့်၊ သူ့မျက်လုံး တွေ တပ်ဆင်ထားသော ရွှေသဲဖြူအား ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့်

လက်တွဲရမှာ စိုပြေ စိတ်မရဲပါ။

ရွှေသဲဖြူ၏ မိန်းမသားမာနနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ထည့်တွက်ရပါသေးသည်။

“ငါ ဒီလိုပြောတာဟာ နင့်ရဲ့ခံစားချက်ကိုလည်းရိပ်မိလို့ပါ။ နင်ဟာ ငါနဲ့ ဆက်ပိုင်အပေါ်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ ခံစားမှုမျိုးရှိသလို၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပိုဘူးဆိုတာ ငါ အကဲခတ်မိပါတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် နင် အခက်အခဲမဖြစ်အောင် အကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်တာ ပါ”

ကောင်မလေးက ညင်သာစွာပြုံး၍ ...

“နင် ဘာကြောင့် ဒီစကားတွေ ပြောတယ်ဆိုတာ ငါ သဘောပေါက်ပါတယ် စိုပြေ။ ဒါပေမဲ့ နင့်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုဟာ မှန်ပါတယ်။ ဆက်ပိုင် မရှိတော့တာနဲ့ပဲ ငါဟာ နင်နဲ့ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောလာမယ့် စကားသံတွေရဲ့ဒဏ်ကိုလည်း ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းဘဝလေးကိုပဲ ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ကြရအောင် ... ။ ဆက်ပိုင် မဆုံးခင် ငါ့ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် လာတွေ့တုန်းကလည်း ... ငါတို့သုံးယောက် သူငယ်ချင်းလို့ပဲ အမြဲတမ်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေသွားကြမယ်လို့ ... သူ့ကို ငါ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“အခုလည်းပဲ ငါတို့သုံးယောက်ဟာ အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်း ပါပဲဟာ”

ကောင်မလေးက ထိုစကားကို ကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းအစုံအား ကြည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးသည် လက်သန်းချင်းချိတ်ပြီး
 လက်သီးဆုပ်ကာ လက်မထိပ်ချင်း ထိတိုက်လိုက်ကြ၏။
 သူတို့နှစ်ယောက် အနီးမှာ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်က လူး
 လားပျံ့ဝဲလျက် ... ။

(ဖြေကြည့်ပါ)

အချစ်ဆိုတာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အရောတဝင်း
ကြာရှည်နေလို့ရတဲ့ အရာတစ်ခုလား ... ။

ရွှေသဲဖြူရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ ဆက်ပိုင်မှူးနဲ့ စိုပြေအပေါ်မှာ အတူ
တူပဲဆိုတာ ယုတ္တိရှိပါ့မလား ... ။

စိုပြေဟာ သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို တစ်သက်လုံးပဲ အပြီးတိုင်
သိမ်းဆည်းထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါသလား ... ။

မင်းညိုဇွေး

ပစိပစပ်များတဲ့ လောကမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ထာဝစဉ်
ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူပါ့မလား ...။

ဆက်ပိုင်မှူးရဲ့ အပြင်းထန်ဆုံးဆန္ဒက ဘာလဲ ...။

လူသုံးများတဲ့ အချစ်ဟာ
တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်တတ်ပါရဲ့။

လင်းညို၊ သွေး